Không còn là con Người

IZUMI KUROSAWA

Vương Hải Yến *dịch*

Shine BOOKS

Nhà xuất bản Thanh Niên

KHÔNG CÒN LÀ CON NGƯỜI

—★—

Tác giả: Izumi Kurosawa
Người dịch: Vương Hải Yến
Phát hành: Shine Books
Nhà xuất bản Thanh Niên 2019

ebook©vctvegroup

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên tiếng động kỳ lạ ấy vang lên phía sau cánh cửa là vào khoảng quá trưa.

Miharu đưa tay lên định gõ cửa phòng, nhưng rồi cô dừng lại, ghé tai nghe một cách nghi hoặc.

Không phải tiếng "sồn sột", cũng không phải tiếng "sột soạt". Đó là tiếng một thứ gì đó cứng, nhưng nhẹ, đang cào lên tấm dán hình vân gỗ dán trên cửa phòng.

Thứ đó mỏng manh như một cành cây nhỏ, dường như chỉ có sức trượt nhẹ trên bề mặt tấm dán. Nó không đủ sức chọc thủng một cái lỗ trên cửa, cũng không cào mòn được cánh cửa như nó muốn, chỉ tạo ra được những âm thanh yếu ớt với khoảng cách ngắn, dai dẳng không ngừng. Cứ mãi như vậy.

Miharu đứng sững lại, nhìn chằm chằm cánh cửa. Đối với cô, phía bên kia cánh cửa là một thế giới hoàn toàn xa lạ. Trong ngôi nhà mà cô đã sống mười năm có lẻ này, đó là nơi duy nhất cô không thể đặt chân đến, khó nắm bắt vô cùng. Đó là phòng của Yuichi - cậu con trai duy nhất của cô.

Bên trong căn phòng là thành trì của Yuichi. Ở trong đó, cậu có làm việc gì, có xảy ra chuyện gì cũng chẳng có gì lạ. Nó là một nơi xa lạ với Miharu đến mức như vậy đấy.

Đúng thế, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, cho dù nó có là chuyện vượt quá sức tưởng tượng của Miharu thế nào đi chăng nữa.

Cô khẽ nuốt nước bọt. Cô tới đây chỉ để gọi con trai xuống ăn trưa như mọi ngày thôi, vậy mà hôm nay cô lại cảm thấy một cơn căng thẳng dị thường. Cổ họng khô khốc, cô khẽ gõ cửa.

"Yu… Yuu ơi."

https://thuviensach.vn

Miharu gọi cậu con trai hai mươi hai tuổi của mình đang ở bên trong phòng như thế.

“Cơm trưa xong rồi đấy con. Con đoán xem thực đơn trưa nay của chúng ta là gì nào? Là món hamburger mà con rất thích đấy! Mau xuống ăn trước khi đồ bị nguội nhé.”

Không có câu trả lời. Lần nào cũng vậy. Miharu định quay gót bước đi thì chợt sững lại.

Sột sột, sột, sột sột sột sột…

Tiếng động kỳ lạ vang lên từ phía bên kia cánh cửa. Một thứ gì đó đang cào vào cánh cửa một cách nhanh hơn, khẩn thiết hơn khi nãy.

“… Yuu à?”

Một nỗi bất an không thể diễn tả được chìm sâu trong tâm trí cô. Cùng lúc đó, một liên tưởng tồi tệ xẹt qua đầu cô.

Không thể nào - cô nghĩ. Nhưng cô không thể rũ bỏ suy nghĩ đó như một suy đoán vô căn cứ được.

Nếu là bình thường, cô sẽ chỉ gọi rồi xuống ăn trước, vừa ăn vừa đợi con trai tự mình bước xuống. Cô không bao giờ mở cửa phòng. Nhưng giờ đây cô bị thôi thúc bởi ý nghĩ, nhất định hôm nay mình phải mở cánh cửa đó.

… Sột sột. Sột sột sột sột.

Âm thanh vẫn tiếp tục vang lên. Có lẽ nó muốn Miharu nhận ra sự khẩn thiết, cố gắng hết sức của nó.

Cô suy nghĩ. Chủ nhân của tiếng động kỳ lạ này hẳn đang rất muốn bước ra khỏi phòng.

“Yuu à, mẹ mở cửa nhé.”

Miharu vừa thông báo như vậy thì tiếng động liền ngừng lại. Không gian tĩnh lặng lạ thường. Cô đột nhiên thấy sốt ruột. Cuối tháng Năm, ngoài trời quang đãng với ánh nắng dễ chịu của những ngày đầu hạ, nhưng cô vẫn thấy se se lạnh.

https://thuviensach.vn

Miharu khẽ hít vào một hơi sâu, đoạn đặt tay lên tay nắm cửa. Cô cẩn trọng gạt tay nắm xuống, rón rén mở cửa ra.

"Yuu ơi…"

Trước mắt cô là bức rèm cửa sổ đóng kín. Rèm có độ cản sáng cao, bảo vệ căn phòng khỏi ánh sáng chói mắt bên ngoài một cách hoàn hảo. Căn phòng mờ tối có vẻ gọn gàng và ngăn nắp hơn Miharu nghĩ.

Miharu yên tâm hẳn khi thấy căn phòng không bừa bộn rác khiến cô phải rùng mình, ánh mắt cô rơi xuống phía dưới.

Cô tròn mắt nhìn một thứ vừa lọt vào tầm mắt mình, dạ dày liền co thắt lại. Đúng lúc đó miệng cô thoát ra một tiếng như tiếng nấc cụt, cô sững người lại không thốt nên lời.

Dưới chân cô là "thứ đó". Phần cơ thể có vẻ là phần đầu của nó đang cố gắng ngẩng lên nhìn Miharu.

Cảm giác đầu tiên đến với Miharu chính là sự ghê tởm. Nó giống với cảm giác khi cô nhìn thấy một kẻ không mời mà tới xâm nhập không gian sống của mình, cụ thể là côn trùng như muỗi, ong, kiến, hoặc nhện. Đó là cảm xúc của cô mỗi lần nhìn thấy bóng dáng chúng, những kẻ chẳng biết đã tự ý lẻn vào phòng từ khi nào và hiên ngang đi lại bên trong như thể đây là nhà của mình vậy.

Miharu đã quen với môi trường thành thị ít côn trùng, chỉ có điều vẫn không thể tránh khỏi việc thỉnh thoảng lại bắt gặp lũ nhện. Vì chúng là côn trùng có ích nên cô không thể tận diệt được, nhưng cô cũng khó lòng đè nén cảm giác ghê tởm, sợ hãi và ý muốn ngay lập tức diệt trừ chứng.

Đừng lại gần tao.

Đó là lời cầu nguyện khẩn khoản của Miharu đối với kẻ xâm nhập trái phép mà cô nhìn thấy. Và lúc này, Miharu đang trải qua thứ cảm giác y hệt như vậy.

Phần đầu tròn khá to so với cơ thể. Hai bên mặt là hai con mắt kép, cằm rắn rỏi như của loài kiến. Phần phía dưới đầu giống như thân một con

https://thuviensach.vn

sâu bướm. Chỉ khác ở điểm, từ phần thân đó mọc ra vô số chân giống như loài rết vậy.

Ngay bên dưới đầu, có hai cặp chân giống như những cành cây dài và mảnh trông rất thiếu cân bằng mọc ra từ phần ngực. Hẳn là nó đã dùng bốn chân này để cào vào cánh cửa. Những cái chân khác chỉ dài bằng khoảng một nửa hai cặp chân mọc ra ở ngực thôi.

Sinh lực trong người như trôi tuột đi đâu hết, Miharu ngồi sụp xuống. Tầm mắt cô cùng độ cao với tầm mắt của "thứ đó". Nhận thấy nó đang định tiến tới gần mình, làm rung rinh cặp râu mọc trên đầu, Miharu lết mình lùi ra sau.

"Không…"

Con vật trước mặt cô thật là kỳ quái. Hình dáng nó gần giống côn trùng, nhưng độ lớn cơ thể nó ngang ngửa với một con chó tầm trung, khó mà cho rằng nó là một sinh vật thông thường.

Đứng trước Miharu đang run rẩy, con vật cử động cằm tạo nên tiếng ken két. Có lẽ nó muốn nói gì đó, nhưng cô không thể hiểu được.

"Không, không…"

Miharu lắc lắc đầu, kêu lên đầy đau khổ.

"Không thể nào… Khônggg!"

Giọng nói của cô không chỉ có nỗi sợ hãi vì gặp phải một sinh vật quái dị, mà còn thấm đẫm âm thanh của sự tuyệt vọng.

Bởi Miharu đã nhận ra, "thứ đó" chính là hình hài mà con trai cô vừa biến thành.

https://thuviensach.vn

Chương 1

https://thuviensach.vn

.1.

Vài năm trước, có một căn bệnh kỳ lạ đột nhiên xuất hiện. Đó là căn bệnh đáng sợ khiến người bệnh đột ngột biến thành một sinh vật lạ với hình dạng quái dị.

Ca mắc bệnh đầu tiên được phát hiện ở một địa phương thuộc vùng Kanto. Nhưng rồi trong chớp mắt, căn bệnh đã lan rộng khắp các vùng miền trên cả nước, bốn mươi bảy tỉnh thành của Nhật Bản đều thông báo có người mắc bệnh.

Con người bị biến thành các sinh vật với hình thù kỳ quái. Trước sự thể bất ngờ, mọi người đều khó mà tin được, nhưng sự việc giống như cơn ác mộng này thực sự đã bắt đầu diễn ra trên cả nước. Người ta không còn có thể bình chân mà nói đó chỉ là chuyện đồn đại vô căn cứ, phi hiện thực được nữa.

Hiện tượng xưa nay chưa từng có này đã khiến nhiều người hoảng loạn. Để trấn an dân chúng đang hốt hoảng sợ hãi, chính phủ đã phải đặt tên cho hiện tượng này và khẩn cấp đề ra đối sách. Kết quả là, hiện tượng này được nhận định là một căn bệnh nan y, mang tên “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị”, tên gọi khác là “Mutant Syndrome - Hội chứng đột biến”.

Thật kỳ lạ, khi hiện tượng được phân loại và đặt tên, dân chúng bỗng trở nên yên tâm phần nào. Nhưng đâu phải đặt tên cho nó là xong. Nếu là bệnh thì nhất định phải tìm ra phương pháp trị liệu.

Nhưng cách chữa trị không phải thứ có thể tìm ra được trong một sớm một chiều. Họ chỉ biết rằng, căn bệnh này không lây nhiễm, cũng không

https://thuviensach.vn

phải căn bệnh mang tính nhất thời và bệnh nhân chủ yếu tập trung vào một độ tuổi nhất định.

Trong tình hình giảm tỷ lệ sinh này, một căn bệnh tập trung ở giới trẻ thực sự là vấn đề sống còn đối với tương lai đất nước. Nhưng có một điều kỳ lạ rằng, căn bệnh hiếm này không hề ảnh hưởng tới những người đi làm. Hội chứng biến thành sinh vật quái dị này chỉ hoành hành trong tầng lớp những người trẻ bị gọi là Hikikomori hoặc NEET[1] - những người ăn bám tự giam mình trong phòng - mà thôi.

Lực lượng lao động của cả nước không bị tổn thất một cách rõ rệt. Đối với chính phủ, đây quả thực là trong dữ có lành. Xét về lâu dài, đương nhiên đây là một vấn đề nghiêm trọng, nhưng căn bệnh này có vẻ không gây ra ảnh hưởng gì cấp bách.

Người bệnh và người thân của họ sẽ phải đồng hành cùng căn bệnh này trong một thời gian dài. Kết luận của chính phủ là như vậy, họ bắt đầu xử lý sự việc bằng cách: Đầu tiên đề ra cách đối xử với người bệnh trước, sau đó mới là nghiên cứu căn nguyên gây bệnh và cách chữa trị.

Để tạo ra một chế độ mới, có nhân lực và ngân quỹ là việc hết sức cần thiết. Nhưng nếu hỏi rằng chính phủ có dự trù sẵn cho tình huống này và có nguồn tài chính đảm bảo không, thì họ đành phải lắc đầu. Mọi việc đều có thứ tự ưu tiên của nó cả.

Nếu là bình thường, những người mắc căn bệnh không thể chữa trị đương nhiên sẽ được bảo vệ và đối xử thật tốt. Họ cũng cần được chứng nhận là những người bị bệnh hiểm nghèo cấp độ một, nhưng căn bệnh đột biến này lại có một rào cản lớn.

Hình thù sau khi bị đột biến của họ nhìn chung đều rất gớm ghiếc. Đúng là họ biến thành một sinh vật với hình dáng lạ lùng thật, nhưng nói thẳng ra thì những hình dạng đó thật quái dị.

Trên thực tế, có rất nhiều người nhà bệnh nhân đã ghê tởm và bỏ mặc không chăm sóc người bệnh chỉ vì ngoại hình xấu xí gớm ghiếc của họ.

https://thuviensach.vn

Cũng có nhiều báo cáo về việc người nhà bạo hành bệnh nhân, cuối cùng lỡ tay giết chết họ.

Những người gây án đã đi tự thú vì họ không chịu nổi cảm giác tội lỗi, luôn lo lắng, không biết việc làm đó có bị khép vào tội giết người không. Người ta cũng ghi nhận được sự suy sụp tinh thần của những tội phạm này.

Bệnh nhân đã biến thành hình thù kỳ dị, một loài sinh vật khác, không phải là con người nữa. Sở thích ăn uống thay đổi, ngoài ra, khi họ bị thương hay bị bệnh thì không thể mang họ tới bệnh viện để chăm sóc chữa trị được. Vì cấu tạo cơ thể và các cơ quan tiêu hóa đã biến đổi, nên điều này là không thể tránh khỏi, nhưng đối với người nhà bệnh nhân - những người phải chăm sóc cho người bệnh, đây đều là những gánh nặng đối với họ.

Họ không thể nói chuyện, không thể viết hoặc ra dấu bằng tay. Những người bệnh hoàn toàn không thể giao tiếp theo cách thức của con người này chẳng khác gì những con vật nuôi gây vướng chân cho chủ nhân.

Nếu nhìn người bệnh "dễ thương" thì còn đỡ, nhưng ngoại hình của họ lại vô cùng gớm ghiếc. Mà trước khi biến thành hình thù quái dị này, họ cũng đã là những kẻ gây phiền phức trong gia đình rồi. Vì lý do đó nên rất nhiều bệnh nhân đã bị gia đình bỏ rơi.

Thêm vào đó, căn bệnh này còn gây ra nhiều vấn đề xã hội, như phát sinh nhiều vụ án giết người để lấy tiền bảo hiểm của nạn nhân, nhiều vụ lừa đảo bán thuốc hứa hẹn chữa khỏi bệnh hoặc có hiệu quả giúp bệnh nhân hồi phục. Vì những khó khăn chồng chất đó, cuối cùng chính phủ phải đưa ra một chính sách như sau:

"Từ giờ "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị" sẽ được coi là căn bệnh gây chết người."

Chỉ cần mắc phải căn bệnh này, người bệnh sẽ chết. Đó không phải là cái chết về mặt sinh học, mà là cái chết về mặt danh xưng con người, người đó sẽ bị coi là đã chết, không còn là con người nữa. Căn bệnh kỳ lạ này đã xuất hiện và lan rộng được vài năm, nhưng chưa có báo cáo nào về việc bệnh nhân biến đổi lại thành hình người cả. Nghĩa là nó được coi là căn bệnh chí tử, không thể dự đoán thời gian sống còn lại.

https://thuviensach.vn

Nếu một người được chẩn đoán tại bệnh viện là đã nhiễm "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị" thì từ thời điểm ấy, người đó sẽ bị coi là đã chết. Ở cột "nguyên nhân tử vong", bác sĩ sẽ điền tên căn bệnh. Vì họ không thực sự chết, nên đám tang sẽ không được tổ chức, nhưng người nhà bệnh nhân có nghĩa vụ phải tới phòng hành chính địa phương để nộp giấy khai tử. Người nào không thực hiện nghĩa vụ này sẽ bị khép tội.

Bảo hiểm nhân thọ sẽ được thanh toán cho người thụ hưởng. Ngoài ra, người thân của bệnh nhân còn có thể yêu cầu được cấp tiền bảo hiểm trợ cấp tử vong một lần[2]. Có thể nói đây là khoản tiền hỗ trợ duy nhất của đất nước đối với người nhà bệnh nhân. Trong trường hợp cần thiết, gia đình bệnh nhân sẽ thực hiện chuyển nhượng các quyền và nghĩa vụ về tài sản từ người bệnh sang những người còn sống và khi thủ tục cho việc này được thực hiện xong, người bệnh sẽ bị tước mất nhân quyền.

Những người rơi vào trạng thái bệnh được gọi là "người đột biến", nhưng quãng đời về sau người đó sẽ không bao giờ được đối xử như một con người nữa. Cùng với việc được giải thoát khỏi mọi nghĩa vụ và bị tước đi mọi quyền lợi, họ sẽ bị đối xử không khác gì động vật hoang dã.

Mà không, ngay cả động vật hoang dã cũng có luật bảo vệ, không cho phép săn bắn tùy tiện. Người đột biến không có luật nào bảo vệ, nên vị thế xã hội của họ còn thấp hơn cả động vật.

… Và rồi ở đây lại có thêm một bệnh nhân nhiễm căn bệnh "100% tử vong", cùng với gia đình bất hạnh của cậu ta.

"Từ kết quả xét nghiệm trên đây, tôi xác nhận rằng tình trạng của con trai chị hoàn toàn trùng khớp với các tiêu chuẩn xác định bệnh. Thật đáng tiếc, chị Tanashi ạ, nhưng con trai chị đã mắc "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị" mất rồi."

"Thế ư?" Cô thẫn thờ đáp lại. Vừa nhìn gương mặt vị bác sĩ đang giải thích về bệnh bằng giọng đều đều, cô vừa nghĩ, không biết giữa bệnh ung thư và bệnh này, bệnh nào đỡ khủng khiếp hơn.

https://thuviensach.vn

Khẽ liếc sang nhìn, cô thấy Yuichi đang trườn bò trên sàn nhà vì không thể ngồi trên ghế. Cậu cố gắng trườn đi bằng hai đôi chân dài và một cặp chân nhỏ mọc ở bụng, bò lung tung quanh phòng.

Những cẳng chân ngắn nhiều vô kể đó nhìn kỹ sẽ thấy rất giống hình dạng ngón tay con người. Đầu chân còn có cả móng. Những chiếc móng xinh xắn, cắt tỉa gọn gàng, như những móng tay của Miharu. Yuichi trườn đi một cách chậm chạp và yếu ớt. Miharu cảm thấy lờm lợm trong cổ họng.

“Vậy à. Chúng tôi hiểu rồi.”

Isao - chồng của Miharu bình tĩnh nói và gật đầu. Nhìn khóe miệng chồng trĩu xuống và những nếp nhăn hằn sâu trên mặt anh, Miharu chợt nhận ra một điều không mấy liên quan tới tình huống hiện tại: Thì ra anh ấy cũng có tuổi rồi.

Sau khi phát hiện Yuichi ở trong phòng đã biến thành một sinh vật kỳ dị, Miharu không thể cử động được một lúc lâu. Nhưng cô không thể ngồi sụp ở đó mãi. Bởi sau khi biến thành sinh vật lạ, Yuichi cần được đưa tới bệnh viện. Vì thế dù chưa trấn tĩnh lại nhưng Miharu vẫn gắng gọi điện cho Isao.

Với Miharu, việc nhờ chồng xin nghỉ làm sớm để về nhà không phải là điều đơn giản. Cô biết rõ Isao rất ghét việc cô gọi tới trong giờ làm việc, nhưng đây là việc khẩn cấp nên cô không thể chần chừ được.

“Anh ơi, có chuyện nghiêm trọng rồi!”

“Sao thế? Tivi bị hỏng à? Hay là tủ lạnh? Em cố gắng chịu đựng chút đi, anh đang bận lắm.”

Trước giọng nói không che giấu sự bực bội của Isao, Miharu vội nói:

“Chờ đã, anh đừng cúp máy! Không phải chuyện đó, có chuyện nghiêm trọng với Yuichi rồi anh ạ!”

“Yuichi ư?”

Nói tới đó giọng của Isao càng có vẻ giận dữ hơn.

“Cuối cùng nó cũng dùng bạo lực với em rồi à? Hay là nó gây ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Nghe giọng nói đè thấp xuống để không gây ảnh hưởng tới xung quanh của Isao, Miharu bất giác lắc đầu.

“Không phải vậy. Trưa nay lúc em tới gọi con xuống ăn thì Yuichi đã… Yuichi đã…”

Miharu không thể nói hết câu. Có lẽ, dù tận mắt nhìn thấy hình thù đó của con trai, cô vẫn không muốn thừa nhận điều đó. Cô muốn nghĩ rằng đó chỉ là giấc mơ, rằng cô đã nhìn nhầm.

“Xin anh đó! Anh cứ về nhà trước đã!”

Nghe Miharu nói vậy, Isao thở một tiếng dài qua điện thoại.

“Em chẳng hiểu gì cả. Về sớm đâu có dễ. Công việc buổi chiều đang ùn lên, nếu anh về sẽ phải bàn giao lại và sắp xếp đủ thứ chuyện. Chuyện có khẩn cấp tới mức anh phải về nhà không?”

“Nếu không có anh, chỉ có mình em thì… Em…”

“Bình tĩnh lại nào. Đằng nào nó cũng có chết đâu.”

“Nhưng mà giống như chết đi rồi ấy!”

Miharu không kiềm chế được mà hét lên, khiến Isao lập tức hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

“… Anh hiểu rồi. Anh sẽ thu xếp công việc và về nhà sớm nhất có thể, thế nên em hãy bình tĩnh lại. Em gọi xe cứu thương chưa?”

“Không cần gọi xe cứu thương. Nhưng anh mau về đây đi. Em không biết phải làm gì nữa.”

“Được rồi, anh hiểu rồi.”

Và rồi, chừng một tiếng sau cuộc điện thoại, cuối cùng Isao cũng về tới nhà. Anh nghe Miharu giải thích, xem tình hình của Yuichi rồi vội vàng lái xe tới bệnh viện đa khoa thành phố.

“Miharu… Miharu!”

Bị chồng vỗ vỗ vai, Miharu sực tỉnh. Lần lượt nhìn khuôn mặt đang cau mày của Isao đứng bên cạnh và khuôn mặt của vị bác sĩ đứng tuổi

https://thuviensach.vn

không thể hiện rõ cảm xúc, Miharu vội vã đứng lên. Cô cúi đầu chào bác sĩ rồi với tay lấy chiếc túi du lịch trống rỗng của mình.

"Yuu à, chúng ta về thôi."

Cô chụp chiếc túi đang mở miệng xuống người Yuichi, nhanh chóng nhét cậu vào túi. Vừa vội vã kéo khóa túi, cô vừa để ý sao cho không kéo túi quá kín, rồi đeo túi lên vai. Cậu con trai đã biến thành sinh vật lạ của Miharu giờ nhẹ bẫng, đến mức cô có thể mang con đi mà chẳng thấy khó khăn gì.

Họ đi về phía bãi đỗ xe, Miharu đặt chiếc túi không ngừng ngọ nguậy vào băng ghế sau. Ngồi xuống ghế phụ, tay thắt dây an toàn và ngả người vào lưng ghế, Miharu lơ đãng ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Xe lăn bánh, khung cảnh lướt đi trước mắt. Cảnh vật không có gì đặc biệt. Nhưng Miharu vẫn không rời ánh mắt khỏi đó được, cô cứ im lặng nhìn cảnh vật bên ngoài.

"Phòng hành chính còn làm việc tới năm giờ. Trên đường về mình rẽ vào đó nhé. Việc cần làm thì làm sớm cho gọn."

"… Anh à, nhân tiện anh rẽ vào siêu thị giúp em nhé? Siêu thị Maruroku ấy. Nhà mình hết trứng rồi, em đang định đi mua." Miharu không nhìn chồng, nói: "Thực ra hôm nay là ngày khuyến mãi món mì sanpachi. Nhưng giờ này chắc chẳng còn món đó đâu… Giờ phải mua bổ sung, nếu không tối nay em sẽ không làm được món cơm cuộn trứng mất."

"Em này." Nét mặt Isao vô cùng khó chịu, "Em không cần làm món ăn yêu thích của Yuichi nữa."

Miharu chậm rãi quay đầu qua nhìn chồng.

"Tại sao?"

"Tại sao ư? … Vì Yuichi đã chết rồi."

Từ chiếc túi đặt trên băng ghế sau, có tiếng cựa mình khe khẽ.

"Đừng nói vậy trước mặt con đi anh. Con vẫn đang ngồi đây với chúng ta mà."

https://thuviensach.vn

“Em làm ơn thôi đi được không? Bác sĩ đã đưa giấy chứng nhận tử vong cho chúng ta rồi. Chúng ta cũng phải nộp giấy khai tử trong vòng bảy ngày nữa. Còn nhiều thủ tục phiền phức đang chờ đợi chúng ta đó.”

“Nhưng mà… như thế kỳ quặc lắm. Tất cả những chuyện này thật điên khùng!”

Miharu đưa tay ôm lấy hai tai như muốn chối bỏ hiện thực. Cô không muốn tiếp nhận lời lẽ của Isao.

“Thằng bé đâu có chết, tại sao chúng ta phải nộp giấy khai tử cho nó chứ?”

“Vì luật pháp quy định như vậy.”

“Tại sao?”

“Đừng hỏi anh. Em có vùng vằng cỡ nào anh cũng chẳng làm gì được. Chúng ta phải nhìn vào hiện thực đi thôi.”

“Hiện thực gì cơ?”

“Con trai chúng ta, Yuichi, đã chết rồi.”

“Thế ai đang ngồi ở ghế sau xe kia?”

Đèn giao thông chuyển qua màu đỏ. Xe cộ dần giảm tốc và dừng lại, Isao liếc qua chiếc gương trong xe rồi nói, hai bên khóe miệng trĩu xuống.

“Chỉ là một sinh vật gớm ghiếc mà thôi.”

Có lẽ anh vẫn còn tử tế khi chưa gọi sinh vật đó là một con quái vật. Nhưng Miharu đã không đủ bình tĩnh để nhận ra điều đó.

“Anh có thể nói về con trai mình như vậy sao? … Anh… Lúc nào anh cũng quá đáng như vậy hết!”

Lúc để ý tới thì họ đã đi quá siêu thị Maruroku mất rồi.

https://thuviensach.vn

.2.

Cô nghĩ tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Miharu hồi tưởng lại.

Từ khi xem bản tin về "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị" trên tivi, cô đã luôn lo sợ rằng một ngày nào đó con trai mình cũng sẽ bị căn bệnh này.

Cậu con trai duy nhất của cô - Yuichi - được sinh ra năm Miharu ba mươi hai tuổi. Cậu được sinh ra vào năm thứ sáu của cuộc hôn nhân giữa vợ chồng cô, là đứa con đầu lòng hai vợ chồng luôn mỏi mòn khao khát, thế nên sự vui sướng và kỳ vọng của hai người đối với cậu càng lớn. Họ nuôi dưỡng cậu trong sự cưng chiều hết mực. Những thứ cậu muốn hầu như họ sẽ mua cho cậu. Bù lại, họ cũng rất nỗ lực dạy dỗ cậu và sát sao trong việc học của cậu. Họ muốn cậu học thật nhiều, thật thông minh, tốt nghiệp một trường đại học tốt và vào làm trong một công ty tốt. Nói cho cùng, đó là một ước vọng rất bình thường của bậc làm cha mẹ.

Nhưng đứa trẻ không như họ mong đợi. Yuichi đã dừng bước ở bậc trung học. Không phải vì cậu không theo kịp bài giảng, mà vì cậu không gây dựng được mối quan hệ tốt với bạn bè cùng lớp, nên cậu dần ít tới trường hơn rồi cuối cùng nghỉ hẳn ở nhà.

Isao là một người cha nghiêm khắc. Anh mắng mỏ và gạt đi mọi lý do Yuichi đưa ra về việc không muốn đến trường, anh bắt con mang cặp sách và ra khỏi nhà, đóng cửa lại. Hồi đó, câu cửa miệng của Isao là: "Nếu còn chiều chuộng nó hơn nữa thì nó không thể trở thành người tử tế được."

Sau khi lặp lại chuyện đó vài lần, một hôm họ nhận được thông báo từ nhà trường rằng Yuichi không đến học. Họ tìm hiểu và được biết Yuichi đã

https://thuviensach.vn

rẽ vào một quán cà phê nằm trên đường từ nhà tới trường, thản nhiên mặc đồng phục ngồi giết thời gian trong đó.

“Đầu óc con có vấn đề à? Rốt cuộc con đang nghĩ gì trong đầu thế hả?”

Yuichi học hành không tệ, nhưng có lẽ bản chất cậu không thông minh. Cậu đã không nghĩ ra những cách khôn lanh hơn, ví dụ như thay ra bộ đồ thường ngày hoặc chọn một quán cà phê cách xa con đường đi học của mình. Theo một nghĩa nào đó, có thể nói cậu thật thà, không biết che đậy. Nhưng chuyện lần này nằm ngoài sức tưởng tượng của bố mẹ cậu.

“Nghe này. Sau này ra ngoài xã hội, con sẽ gặp vô số người không hợp với mình. Trường học cũng là nơi để con học cách thiết lập mối quan hệ với mọi người. Nếu chịu thua lúc này, tương lai làm sao bước tiếp được nữa hả? Thật là hèn nhát. Mình là đàn ông con trai, phải mạnh mẽ lên chứ!”

Trước cơn thịnh nộ của Isao, Yuichi co rúm người lại. Cậu vẫn là một đứa tính tình nhút nhát, không bao giờ dám phản biện hay đáp trả lại lời bố mình.

“Một khi hình thành thói trốn chạy rồi, tới khi gặp chuyện quan trọng, con sẽ không thể nhẫn nại chịu đựng được. Nếu con cứ chạy trốn khỏi những điều mình không thích, mọi chuyện sẽ thế nào? Tới lúc đi làm, chỉ cần con nghỉ làm không thông báo, họ sẽ đuổi việc con ngay đấy. Giờ con đang là học sinh nên mới được tự ý như vậy thôi. Ra ngoài xã hội rồi, việc con đang làm sẽ không được cho phép nữa. Con hiểu chưa?”

Miharu không nghĩ chồng mình nói gì sai. Lời anh nói luôn rất đúng đắn. Hầu như mọi lần Miharu đều đồng tình với anh.

Sáng hôm sau, Yuichi xách cặp sách ra khỏi nhà với dáng vẻ đã chấp nhận hoàn cảnh của mình. Isao nói sẽ đi theo cậu tới trường để Yuichi không tạt ngang tạt ngửa nữa. Miharu lo lắng nhìn theo bóng dáng hai bố con rời đi.

Thế nhưng vừa bước ra khỏi nhà được vài bước, Yuichi đã lấy tay ôm ngực và ngồi sụp xuống, lên con thở gấp. Về sau, mỗi lần định tới trường

https://thuviensach.vn

thì sức khỏe của cậu lại kém đi, đến mức có lần cậu suýt ngất ở bậc cửa. Từ đó trở đi Yuichi không đi học nữa.

“Đúng là chẳng biết phải làm sao. Sau khi nghỉ ngơi một thời gian, liệu thằng bé có đi học bình thường trở lại không nhỉ?”

Nhưng niềm mong mỏi đó của mẹ cậu chẳng thành, những buổi nghỉ học của cậu vẫn tiếp diễn, cuối cùng Yuichi đành bỏ dở chương trình học trung học.

Yuichi đã trật bánh khỏi đường ray tương lai mà Miharu vẫn hằng mong đợi. Cô không biết phải xử lý ra sao, Isao cũng vô cùng bối rối, không biết giải quyết thế nào cho ổn thỏa.

“Tại sao mọi chuyện lại ra cơ sự này?”

Miharu không thể hiểu nổi. Cô không hiểu mình đã làm sai điều gì trong quá trình nuôi dạy con.

“Có lẽ chúng ta đã quá nuông chiều nó từ khi nó còn nhỏ. Có lẽ việc là con một cũng không tốt cho nó. Bỏ dở cấp ba sao, thật là thảm hại. Thật chẳng còn biết giấu mặt vào đâu nữa.”

Isao nói với vẻ vô cùng bực dọc.

Miharu không yêu cầu quá nhiều ở con. Cô chỉ mong Yuichi hạnh phúc như bao người bình thường khác. Vậy mà tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này, Miharu vẫn chưa thể hiểu nổi.

“Không thể để mọi chuyện thế này được. Nếu bằng cấp cao nhất của con mình là tốt nghiệp cấp hai thì sẽ không có nơi nào tuyển nó vào làm mất. Thằng bé cũng không khỏe mạnh tới mức làm được công việc chân tay, phải cho nó đi học trường cấp ba bổ túc hoặc trường học trực tuyến thôi.”

Vì Yuichi không thể đi học nên nếu chọn trường cho cậu, chắc chỉ còn trường học trực tuyến. Nghĩ vậy, Miharu thu thập mọi tờ rơi quảng cáo trường học để nghiên cứu.

“Yuu này. Sau khi tìm hiểu thì mẹ nghĩ tốt nhất là con nên tham gia một trường học trực tuyến. Con nhìn này, chúng ta có thể chuyển tiếp số tín

https://thuviensach.vn

chỉ và số năm con đã theo học ở trường cũ đấy. Yuu của mẹ bỏ dở từ năm lớp Mười một phải không nào? Vậy thì con có thể học lại từ lớp Mười một. Con lại không phải tới trường nữa, tuyệt quá phải không con?"

Yuichi nhìn mẹ, nhưng cậu không nói gì.

"Con thấy trường này thế nào? Trường cấp chứng nhận tốt nghiệp trung học phổ thông và có khóa học dành cho học sinh có nguyện vọng thi lên đại học này. Chúng ta có thể thi lấy chứng chỉ nữa. Trong thời đại này, có chứng chỉ là yên tâm hẳn con nhỉ. Trường này thì phải tới trường học hằng ngày… nhưng trông nó có vẻ tử tế quy củ, mẹ nghĩ trường này tốt đấy."

Trái với Miharu đang gắng tỏ ra lạc quan vui vẻ để thuyết phục cậu, Yuichi trước sau đều lặng im, nét mặt u ám sầm sì.

"Mẹ sẽ không yêu cầu con những điều vô lý, khó khăn kiểu như phải vào công ty lớn làm việc hay gì cả. Mẹ chỉ cần Yuu hòa nhập trở lại với xã hội thôi. Con hiểu điều mẹ nói mà, phải không? Yuu là một chàng trai thông minh mà?"

Thấy con cứ mãi im lặng cụp mắt xuống, Miharu bất giác cau mày.

"Sao con không nói gì? Yuu, con có đang nghe mẹ nói không thế?"

"Dạ có." Cậu khẽ gật đầu. Nhưng Miharu lại cảm thấy cậu thật trơ lì, chẳng phản ứng gì với lời lẽ của cô.

"Mẹ nói những điều này đều là vì muốn tốt cho con thôi!"

Vì tương lai của con. Vì hạnh phúc của con. Cô nói những lời này chỉ vì mong ước điều đó. Vậy mà vẻ mặt Yuu cứ vờ như không biết, khiến cô không thể không tức giận.

Cô suy nghĩ cho Yuichi nhiều đến thế, vậy mà sao thằng bé lại có thể coi đó như là chuyện của người khác vậy? Thế này thì công sức của cô đổ sông đổ biển hết rồi.

"Này anh, anh cũng nói gì đó đi chứ. Bảo con là tốt nghiệp cấp hai thì không thể xin việc ở đâu được. Nếu để con như vậy, sau này anh sẽ phải vất vả vì nó đấy."

https://thuviensach.vn

“Anh nói nó có nghe đâu. Vậy là chúng ta hết cách rồi. Nó đúng là một thằng ngốc.”

“Kìa, sao anh lại nói thế.”

“Sự thật là thế còn gì.”

Isao buông lời thô lỗ, như thể đã bỏ cuộc sau mọi cố gắng không thành. Miharu rất bực thái độ đó của chồng, nhưng cô lại không tìm được lời lẽ nào khác để thuyết phục.

Cuối cùng, Yuichi không thể chuyển sang trường học trực tuyến. Miharu đã nộp đơn xin theo học, nhưng Yuichi không muốn tới buổi phỏng vấn. Dù mọi người xung quanh có nhiệt tình tác động thế nào, nếu bản thân cậu không muốn theo học thì họ cũng chẳng thể làm gì được. Miharu ôm lấy đầu mình.

“Con đừng làm khó mẹ nữa được không?”

Nghe Miharu nói vậy, Yuichi vẫn chỉ cụp mắt xuống.

“Rốt cuộc con muốn mẹ phải làm sao hả?”

Giữa tình huống khó khăn thế này, Miharu vẫn chọn ra con đường tốt nhất trong khả năng cô có thể nghĩ tới để trải lại đường ray tương lai cho con mình, nhưng con trai cô lại thản nhiên phản bội tâm sức đó của cô. Ngay cả khi cô hỏi cậu muốn làm thế nào, Yuichi cũng không đáp lại.

“Mẹ nghĩ Miharu đã cố gắng hết sức rồi.” Không thể chịu đựng nổi, Miharu gọi điện về nhà, và mẹ cô - bà Kiyomi - đã an ủi cô như vậy.

“Lũ trẻ thời nay mong manh thật. Thời của mẹ chẳng có ai nghỉ học ở nhà cả, được đi học là tốt rồi. Biết bao người muốn mà chẳng được đi học đấy.”

“Vâng. Chúng không hiểu chúng may mắn thế nào, được sinh ra trong thời đại hạnh phúc đến thế nào đâu mẹ ạ.”

Miharu vừa nói vừa dùng ngón tay xoắn dây điện thoại nối từ ống nghe tới thân máy của điện thoại để bàn.

“Con không hiểu nổi nữa. Thằng bé không còn nghe lời bố mẹ nữa rồi.”

https://thuviensach.vn

Trong lúc nói chuyện, nước mắt cô trào ra, cô cảm nhận được nó đang lăn trên má mình.

“Con biết không thể để nguyên như hiện tại, nhưng thực sự con không biết mình phải làm gì nữa… Hồi còn bé, nó là một đứa trẻ ngoan và dịu dàng. Nhưng bây giờ thì không ổn chút nào cả, kỳ lạ ở chỗ là nó rất bướng bỉnh. Chẳng biết cái tính đó giống ai nữa…”

Đột nhiên Miharu nghe thấy có tiếng động sau lưng, cô quay đầu lại, tai vẫn áp chặt ống nghe. Nhưng phía sau cô không có ai cả.

“Có chuyện gì thế con?”

“Không ạ. Vừa có tiếng gì như tiếng cửa được mở ra, nhưng chắc là con nghe nhầm thôi.”

“Con đang khóc đấy à? … Ôi thật là, làm cho bố mẹ phải khóc thế này, Yuichi đúng là bất hiếu quá.”

“Vâng. Lẽ ra mọi chuyện đã không như thế này. Không biết con đã làm sai điều gì nữa.”

Nghe Miharu than thở, bà Kiyomi liền nói thật dịu dàng để an ủi cô.

“Con đừng suy nghĩ nhiều quá. Những điều con đang làm đều đúng cả. Chỉ đường dẫn lối cho con trẻ là trách nhiệm của bố mẹ. Con đang thực hiện trách nhiệm đó rất tốt rồi.”

“Nếu thực là như vậy thì tốt.”

“Tại con nghiêm túc quá đấy thôi. Mẹ chỉ sợ con hao tâm tổn trí quá mà ngã bệnh mất.”

“Cảm ơn mẹ. Con sẽ để ý giữ gìn sức khỏe ạ.”

Cô kết thúc cuộc gọi, rồi mở cánh cửa từ phòng khách ra hành lang thì nhận ra sàn nhà lấm tấm ướt.

“Những giọt nước này từ đâu ra thế nhỉ?”

Cô nghi hoặc nghĩ ngợi, nhưng vẫn lấy khăn lau đi, rồi thở dài nặng nề.

“Con đường phía trước tối tăm quá…”

https://thuviensach.vn

Nghĩ về tương lai sắp tới, lòng cô nặng trĩu.

Yuichi là con trai cô, nhưng thằng bé cứ như người hành tinh khác vậy. Cô không hiểu nó đang nghĩ gì và cũng không thể can thiệp được gì. Cô đành bó tay. Có lẽ, ngay cả mong ước Yuichi hòa nhập lại với xã hội cũng là một mong ước xa vời. Miharu bắt đầu nghĩ như thế.

Những ngày sau đó, Yuichi bắt đầu ít ra khỏi phòng hơn. Có lẽ vì chỉ cần nhìn thấy cậu, Isao sẽ nổi giận quát mắng hoặc có thể cậu không muốn nghe những lời than vãn của mẹ. Vì Yuichi chẳng bao giờ nói gì nên Miharu cũng không thể biết rõ được, nhưng dù thế nào thì cậu đang cố tránh tiếp xúc với gia đình mình.

Cũng không hẳn là cậu hoàn toàn tránh mặt bố mẹ. Tới giờ cơm, cậu vẫn xuống phòng bếp ngồi ăn cùng gia đình, thỉnh thoảng cô vẫn thấy con ở phòng tắm hoặc khu bồn rửa mặt.

Trong tình trạng vô cùng mập mờ đó, chẳng biết từ khi nào cả Miharu và Isao đều đã bỏ cuộc. Không biết trong lòng Isao nghĩ gì, nhưng nhìn chồng giáp mặt con trai mà chẳng nói năng gì, cô đoán chắc anh đã bỏ cuộc rồi.

Việc phải bắt chuyện với Yuichi đã trở nên phiền phức với Miharu. Cô biết không thể để mọi chuyện như thế này, nhưng tâm trạng bỏ cuộc vì chẳng thể làm gì khác vẫn mạnh mẽ hơn suy nghĩ đó.

Trong khi mọi chuyện lừng khừng như vậy, Yuichi đã bước sang tuổi hai mươi. Đương nhiên, cậu không tham gia buổi lễ Thành Nhân nhưng cả gia đình cũng có chụp ảnh làm kỷ niệm. Bởi vì Miharu nghĩ những bức ảnh này sẽ lưu lại cả đời, nên có lẽ lúc nào đó sẽ cần đến chúng.

Từ đó cho tới thời điểm hiện tại là hai năm. Ngày tháng ngỡ dài mà ngắn, với Miharu chỉ như một cái chớp mắt.

Những ngày tháng tựa như một thói quen.

Cô đã nghĩ tới lúc nào đó mọi chuyện sẽ đến hồi kết.

Những thanh niên ăn bám tự giam mình trong nhà đang lần lượt biến thành những sinh vật kỳ quái. Khi xem bản tin đáng sợ đó, Miharu không

https://thuviensach.vn

ngừng run rẩy.

Yuu nhà mình cũng sẽ bị thế này mất.

Cơn rùng mình chạy khắp người cô khi cô nhìn thấy hình ảnh quái dị của sinh vật lạ được chiếu trên màn hình tivi.

Thường ngày con trai cô đã lơ đãng như người ngoài hành tinh rồi, nếu cậu còn biến thành con quái vật như thế này nữa… Càng nghĩ càng sợ hãi, tối đó cô không thể ngủ được. Yuichi thường bỏ bữa sáng và ngủ trong phòng tới tận trưa, mỗi lần lên phòng gọi con xuống ăn trưa, nỗi lo lắng thường trực lại dấy lên trong lòng cô.

Hôm nay thằng bé vẫn ổn. Nhìn gương mặt không chút sinh khí của Yuichi khi cậu xuống tầng lặng lẽ ăn cơm, cô cảm thấy yên lòng.

Hôm nay thằng bé vẫn ổn. Việc thầm thì trong lòng như để tự trấn an mình đó đã trở thành việc làm thường ngày của cô.

Hôm nay cũng sẽ ổn thôi…

Nhưng cuối cùng, mọi chuyện đã không còn ổn nữa.

https://thuviensach.vn

.3.

“Anh về rồi đây.”

Nghe thấy tiếng nói, Miharu ngẩng đầu lên. Chồng cô vừa từ phòng hành chính về. Nhìn gương mặt thoáng chút mệt mỏi của anh, Miharu ân cần đứng dậy pha trà.

“Anh về sớm thật.”

“Ừ. Bên phòng hành chính cũng quen rồi nên mọi chuyện rất nhanh gọn.”

Sau khi từ bệnh viện về, Isao nói muốn làm xong mọi thủ tục trong ngày, còn Miharu không muốn ra ngoài thêm nữa, nên cuối cùng chỉ mình Isao đi làm các thủ tục.

Quả thực, đó là việc họ sẽ phải sớm thực hiện. Miharu biết càng trì hoãn thì càng ngại làm, nhưng cô không thể làm được nên đành giao cả cho chồng.

“Từ nay về sau em tính sao?”

Sau khi ngồi xuống ghế rồi thở dài, Isao chau mày hỏi.

“Tính sao là sao hả anh?”

“Tính sao với thằng con của chúng ta ấy.”

Isao hất cằm về phía Yuichi đang thu mình trong góc phòng khách.

“Ta sẽ giao nó cho trung tâm y tế cộng đồng à? Hay đem nó lên núi bỏ? Ngọn núi mà ngày xưa chúng ta đem vứt con chó chúng ta từng nuôi ấy.”

“Anh đang nói gì thế? Không được!”

“Không phải em định tiếp tục nuôi không nó như thế này đây chứ?”

https://thuviensach.vn

“Anh đừng dùng từ “nuôi không” như vậy. Yuichi là con trai của chúng ta cơ mà.”

“Nhưng Yuichi chết rồi.”

“Đừng nhắc lại chuyện đó nữa!”

Trước cơn giận của Miharu, Isao thở dài vẻ khó xử và cầm lấy cốc trà.

“Chạy trốn hiện thực có giải quyết được gì đâu.”

Tiếng uống trà xì xụp vang lên một cách khó chịu. Miharu buồn bã lắc đầu.

“Em không thể làm thế được. Em không thể vứt bỏ con mình như vậy. Anh không thấy con đáng thương sao?”

“Đáng thương cái gì chứ!”

Isao từ đầu tới cuối vẫn chỉ thể hiện sự ghét bỏ.

“Nó không phải là con người nữa. Nhìn cũng biết còn gì. Nó không nói chuyện được, cũng không đi lại bằng hai chân được. Thậm chí chúng ta còn chẳng rõ nó có hiểu được chúng ta nói gì hay không. Chẳng khác gì chó mèo. Mà không, ít ra chó mèo còn dễ thương hơn nó nhiều.”

Vừa nghĩ đúng là không thể phủ định được lời chồng, Miharu vừa liếc nhìn Yuichi.

“Em định để con vật gớm ghiếc đó trong nhà à? Trong khi nó chỉ là một con côn trùng không thể nhận bảo hiểm, chẳng đem lại tác dụng gì mà chỉ tốn cơm tốn gạo?”

“Anh đừng nói thế.”

“Không, anh phải nói. Những lời này anh muốn nói lâu rồi. Em quá nuông chiều Yuichi. Em nuôi ăn, nuôi ở, chăm sóc một đứa trẻ to xác, hơn hai mươi tuổi đầu mà biếng nhác không chịu đi làm. Hắn là nó sướng lắm. Chẳng làm gì mà vẫn được bố mẹ cung phụng đủ thứ. Suốt ngày lông bông, không biết tới nỗi cực nhọc vì công việc. Thế nên giờ nó mới phải trả giá cho tất cả những việc đó đấy.”

Cô nhìn xuống, ánh mắt rơi xuống bàn tay đang đặt trên bàn của mình. Bàn tay với những nếp nhăn bắt đầu hiện rõ. Miharu cũng không còn trẻ

https://thuviensach.vn

nữa.

“Còn hai năm nữa là anh nghỉ hưu. Em đã từng nghiêm túc nghĩ tới việc sau khi anh nghỉ hưu chúng ta sẽ sống như thế nào chưa? Nếu một trong hai chúng ta đổ bệnh thì em tính sao? Nếu dư giả tiền bạc, chúng ta có thể thuê người giúp việc, nhưng nếu không đủ tiền, hai ông bà già sẽ phải chăm nhau đấy. Không còn sức để chăm sóc cho Yuichi đâu. Ngoài ra còn rất nhiều chuyện phải tính tới nữa.”

“Vâng… Đúng là như vậy thật.”

Miharu cũng đã nghĩ tới cảnh về già. Nhưng khi nghe Isao nói, sức nặng của hiện thực mới đè nặng lên vai, lên lưng cô không một chút khoan nhượng.

“Chúng ta chẳng thể trông đợi quá nhiều vào lương hưu được. Chỉ cần tính sai một bước, chúng ta sẽ lâm vào cảnh khốn khó, trở thành những người già nghèo túng, vậy mà em vẫn định ôm lấy cái cục nợ này à?”

Isao chỉ tay vào Yuichi và nói. Miharu co mình lại vì khổ tâm.

“Anh thấy đây là cơ hội tốt. Cuối cùng, cơ hội để chúng ta vứt bỏ cục nợ này một cách hợp pháp đã đến rồi.”

“Ý anh là sao?”

“Nếu có thể thì anh vứt bỏ nó lâu rồi, nhưng vì còn thể diện nên không làm được. Nhưng giờ nó không phải là con người nữa. Chúng ta sẽ không vi phạm điều luật nào cả. Dù chúng ta có làm điều gì với nó đi nữa.”

Sống lưng Miharu run rẩy trước những lời nói ấy.

Nhìn sang Yuichi, cô thấy con đang co rúm mình lại đến mức đáng thương.

“Nếu bỏ rơi con và để con chết, hẳn là hàng xóm láng giềng sẽ khinh thường anh lắm. Nhưng hôm nay Yuichi đã chết rồi. Giấy khai tử cũng đã được thụ lý. Dù chúng ta có đối xử với con vật gớm ghiếc kia thế nào thì cũng chẳng có ai trách móc gì chúng ta được. Thế nên chúng ta hãy sớm ngắt bỏ mầm mống của nỗi bất an, xây dựng lại cuộc sống không con cái, chỉ có hai vợ chồng mình, em không thấy như vậy tích cực hơn sao?”

https://thuviensach.vn

Hóa ra Isao nghĩ như vậy.

Miharu nghĩ ngợi hồi lâu, rồi thở ra một hơi dài.

Cô không thể đoán được tình thương của Isao dành cho con trai đã cạn kiệt từ khi nào. Thật đáng buồn, nhưng có lẽ quãng thời gian vài năm sau khi Yuichi giam mình trong phòng đã là quá đủ để anh bỏ rơi con trai mình rồi.

Nhưng Miharu không thể dễ dàng phân định rạch ròi như vậy được. Dù Yuichi đã trở thành một sinh vật gớm ghiếc, cậu vẫn là con trai cô. Cậu là một người thân ruột thịt đã cùng sống với cô hơn hai mươi năm, là đứa con cô đã chăm bẵm từ thuở lọt lòng. Làm sao cô có thể bỏ rơi con được? Sao cô có thể giết chết con được?

Dù sao Isao cũng bận rộn với công việc nên thời gian tiếp xúc với con trai rất hạn chế. Miharu nghĩ, có lẽ vì vậy nên anh mới có thể dễ dàng cắt bỏ Yuichi khỏi cuộc đời mình như thế.

Với Miharu, Yuichi là đứa con cô đã mang nặng đẻ đau, giống như một phần cơ thể mình vậy. Dù con cô có kém cỏi và that bại thì điều đó vẫn không hề thay đổi tình yêu thương của cô dành cho con mình. Có lẽ Isao không hiểu được điều đó.

“Anh để em nghĩ thêm đã…” Miharu chau mày nói: “Em không thể từ bỏ được. Nên hãy cho em chút thời gian. Chúng ta hãy sống cùng con một thời gian, sau đó hẵng tính tiếp được không anh?”

Thấy khóe miệng Isao trĩu xuống thể hiện rõ sự không vừa ý, Miharu bèn hăng hái nói thêm.

“Việc chăm sóc con vẫn do em đảm nhiệm, không thay đổi gì cả.”

Nét mặt Isao đầy vẻ miễn cưỡng, rồi anh thở dài bối rối.

“Chẳng biết cảm xúc nhất thời đó của em sẽ tồn tại được tới bao giờ đây… Mà thôi, em cứ làm thử xem. Xem xem có làm nổi không.”

Cô biết chồng đồng ý một cách chẳng vui vẻ gì, nhưng dù sao anh cũng đã cho phép, cô đã có thể yên tâm thở phào.

“Cảm ơn anh.”

https://thuviensach.vn

Tới tận lúc đó, gương mặt căng cứng nãy giờ của Miharu mới giãn ra được một chút.

"Yuu ơi, ăn cơm thôi nào."

Miharu run run lại gần con, nói. Yuichi vẫn ngồi co cụm ở góc phòng như lúc trước bởi chẳng biết phải ngồi đâu.

Cô bày món hamburger - món ăn yêu thích của Yuichi - lên đĩa rồi đặt lại gần con. Yuichi có vẻ hơi quan tâm, nhưng sau khi ghé đầu vào ngửi thử, cậu liền quay mặt đi.

"Thế món này thì sao?"

Cô đưa món cơm cuộn trứng ra, nhưng phản ứng của Yuichi vẫn không thay đổi. Miharu ngồi sụp xuống, miệng khẽ rên.

"Không phải sau khi biến thành sinh vật khác, con không cần tới đồ ăn nữa đấy chứ?"

Nếu không ăn gì, chắc chắn sẽ chết đói. Nhưng nhìn con phản ứng thế này, cô không thể đoán được là do con ghét những món cô mang tới, hay con không ăn được, con đã no bụng hay con đang từ chối đồ ăn.

"Nước thì thế nào? Chắc là con khát rồi."

Cô nói rồi đặt một đĩa đựng nước ra trước mặt con.

Yuichi chậm chạp bò tới trước cái đĩa. Cậu nâng đầu lên, ghé mặt vào đĩa. Rồi cậu mở miệng, khóe miệng mở rộng sang hai bên mép, lưỡi thè ra tọp nước.

Lòng cô thầm reo lên vui sướng, nhưng trước khung cảnh đó, Miharu bất giác co cứng người lại.

Ngoại hình của cậu giống hệt một con sâu, nhưng chiếc lưỡi trong miệng lại là lưỡi của con người. Dù cô có nghĩ gì trong đầu thì cảm giác ghê tởm vẫn tới trước. Cảm giác đó thật là kinh khủng.

Miharu khẽ vuốt cánh tay đang nổi da gà của mình, vẫn ngồi quỳ như vậy, cô thụt lùi về sau mấy bước. Rồi cô định thần lại, cố gắng quên đi

https://thuviensach.vn

những cảm xúc tiêu cực.

Nếu bản thân mình không mạnh mẽ thì còn làm được việc gì.

Nếu chỉ vì việc này mà chùn bước, chắc chắn mình sẽ không thể làm gì hơn được, vẻ ngoài có kỳ dị đến đâu thì nhìn lâu cũng sẽ quen thôi - cô tự động viên bản thân như vậy.

Sau đó cô thử thêm nhiều món nữa và nhận ra rằng Yuichi ăn được món rau.

Hồi vẫn còn là con người, Yuichi không thích ăn rau, vậy mà lúc này cậu đang nhai lá xà lách đỏ một cách đầy sung sướng. Nhìn từ xa, Yuichi giống hệt một con sâu bướm khổng lồ.

“Càng nhìn càng thấy ghê sợ.”

Cùng cảm giác với Isao, nhưng Miharu vẫn lườm anh chằm chằm.

Mình phải bảo vệ thằng bé!

Nếu cô lơ là việc trông nom, lần này con trai cô sẽ chết thật mất. Nghĩ tới đó, một nỗi bất an dai dẳng liền siết chặt lấy trái tim cô.

https://thuviensach.vn

.4.

Tuy gọi là căn bệnh hiếm, nhưng khi tìm kiếm trên mạng, cô tìm thấy rất nhiều trang web viết về "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị" hiện đang bùng phát rộng khắp và những nạn nhân của căn bệnh này. Nội dung của các trang web đó rất đa dạng, bao gồm trang chủ của bệnh viện, những trang viết về các cơ sở thiết bị dành cho người bệnh, blog cá nhân, các trang mạng xã hội,…

Trước mắt phải thu thập thông tin đã. Vừa nghĩ, cô vừa tìm hiểu những thông tin mà trước giờ cô vẫn cố tình lờ đi.

Cho tới hôm nay, Miharu đã luôn trốn tránh những tin tức liên quan tới "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị". Khi chương trình đặc biệt về căn bệnh được chiếu trên tivi, cô sẽ ngay lập tức chuyển kênh để xem chương trình khác. Bằng cách tránh xa mọi thứ liên quan tới căn bệnh này, cô hy vọng căn bệnh sẽ không chạm tới gia đình mình.

Mình không cần xem chương trình này. Mình không cần biết về căn bệnh này. Bởi mình và gia đình mình không liên quan gì tới nó cả. Mọi chuyện phải là như vậy, cô mong mọi chuyện sẽ là như vậy.

Nhưng ước nguyện đó thật mong manh, bởi hiện thực vô cùng tàn nhẫn. Chúng ta không thể biết khi nào bệnh tật, tai nạn, thiên tai giáng xuống đầu mình. Nếu chuẩn bị cho tất cả những việc đó thì sẽ trở thành lo lắng viển vông, nhưng nếu có một chút kiến thức dự phòng, đến khi xảy ra chuyện sẽ không bị hoảng loạn.

Vừa cắn chặt răng nghĩ lẽ ra mình phải tìm hiểu sớm hơn, Miharu vừa khẽ day khóe mắt. Cô hối hận, nhưng cứ mãi phiền não về chuyện đã qua cũng chẳng giúp được gì. Bây giờ cô bắt đầu tìm hiểu vẫn còn kịp.

https://thuviensach.vn

“Đầu tiên mình cần tìm hiểu về những điều cơ bản đã.”

Miharu tự nói với mình, rồi nhấp chuột vào kết quả tìm kiếm đầu tiên.

“Hội chứng biến thành sinh vật quái dị, hay còn gọi là Mutant Syndrome, là căn bệnh khiến người bệnh đột nhiên biến thành một sinh vật khác với hình thù kỳ quái. Nguyên nhân và phương pháp trị liệu vẫn chưa được tìm ra. Nó được coi là căn bệnh không có thuốc chữa, là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Phần lớn người mắc bệnh là các thanh thiếu niên từ mười lăm cho tới dưới ba mươi tuổi. Người bệnh được gọi là người đột biến gen.”

Trang Miharu vừa tra cứu là một trang từ điển bách khoa mạng khá nổi tiếng. Đó là một trang hỗ trợ đa ngôn ngữ, cư dân mạng có thể xem và chỉnh sửa nội dung trang từ khắp mọi nơi trên thế giới. Cô thường vào trang web này mỗi lần cần tra cứu về vấn đề gì đó.

Thấy trang web chỉ đăng những thông tin cơ bản nhất, Miharu chau mày lại. Cô đã tưởng sẽ tra được nhiều thông tin chi tiết hơn, giờ thấy ít như vậy thật hụt hẫng.

Vì bất cứ ai cũng đều có thể chỉnh sửa được trang web này, nên nếu nội dung của bài viết mang tính chủ quan thì cũng không có gì lạ. Số bệnh nhân mắc “Hội chứng bệnh biến thành sinh vật quái dị” đã lên tới hàng chục nghìn người. Hơn nữa thời gian từ khi mới phát hiện ra căn bệnh tới nay đã khá dài, căn bệnh này chắc hẳn đã được biết tới rộng rãi rồi. Vậy mà bài viết trên đó thật vô thưởng vô phạt, câu chữ thì đơn giản.

Từ đó cô suy ra đây là một chủ đề nhạy cảm. Nếu viết một cách chi tiết, lồng ghép những yếu tố chủ quan vào, rất có thể sẽ gây ra vấn đề rắc rối. Có lẽ bài viết đã được chỉnh sửa rất nhiều lần trước khi định hình như hiện tại.

Miharu vươn vai ra sau rồi tựa lưng vào ghế. Sau đó cô đảo mắt nhìn quanh. Yuichi đang ngồi co lưng tĩnh lặng trên ghế sô pha. Có lẽ cậu đang ngủ.

https://thuviensach.vn

Từ sau khi biến thành côn trùng, Yuichi chuyển sang ăn ngủ nghỉ ở phòng khách. Vì ở trên tầng sẽ có nhiều cái bất tiện.

Đầu tiên, cậu không thể mở cửa phòng. Nếu vậy chỉ cần không đóng cửa phòng là xong, nhưng ngoài ra còn có vấn đề khác nữa. Đó là cậu không tự mình đi cầu thang xuống tầng một được.

Leo lên cầu thang thì có vẻ như cậu làm được. Cậu sẽ dùng đầu và hai cặp chân trước cố gắng nâng người lên bậc, kéo phần thân dưới lên cùng. Lúc leo, bụng và các cẳng chân cậu bị đập vào bậc cầu thang, nhưng sau một lúc, cậu sẽ leo được tới tầng hai. Sở dĩ hai cặp chân trước mỏng manh như que rào ấy có thể nâng đỡ được cơ thể cậu có lẽ là vì cơ thể cậu rất nhẹ. Nhưng lúc bò xuống, sự mất cân bằng của cơ thể có thể gây ra thảm họa cho cậu. Vì phần đầu quá to, nên cậu không thể bước xuống vững vàng mà bị ngã lăn xuống luôn.

Lần đầu tiên chứng kiến Yuichi ngã lăn từ đầu cầu thang xuống, Miharu lạnh cả sống lưng. Cô đã sợ chuyện xấu nhất xảy ra.

Nhưng may là Yuichi không bị đập vào tường hay nện mình xuống nền nhà mà chỉ trượt xuống đất trơn tru như khi trượt cầu trượt. Sau khi ngã xuống, cậu ngồi im một lúc không cử động khiến Miharu rất lo, nhưng có vẻ không có vết thương nghiêm trọng nào.

Miharu vuốt ngực thở phào, tự nhủ rằng sẽ không dẫn cậu lên tầng hai nữa. Vốn dĩ có đưa Yuichi trở lại phòng mình trên tầng hai thì cậu cũng không thể lướt mạng, chơi game hay đọc truyện tranh như trước được, thế nên chẳng có ích gì cả.

Vì lẽ đó nên lúc này Miharu đang ngồi trong phòng khách cùng cậu con trai đã biến thành một sinh vật quái dị của mình.

Một ngày đã trôi qua kể từ khi con trai cô “chết” về mặt xã hội. Isao đã trở lại nếp sống thường nhật, giờ anh đang đi làm như mọi ngày. Vì không cần tổ chức tang lễ nên anh cũng không cần nghỉ phép.

https://thuviensach.vn

Miharu nghe kể rằng trong trường hợp này anh có thể xin nghỉ phép ở công ty để đưa tang người thân.

Việc nghỉ đưa tang không được pháp luật quy định cụ thể, nên mỗi công ty tự quy định số ngày nghỉ và việc có cấp lương cho ngày nghỉ này hay không. Công ty nơi Isao làm việc có chế độ khá tốt, nghe nói anh có thể nghỉ có lương để đưa tang người thân ruột thịt trong vòng ba đời với mình. Lần này người mất là con ruột, tức là đời một, anh có thể nghỉ tối đa năm ngày, nhưng điều này chỉ áp dụng trong trường hợp thông thường.

“Chẳng có ai xin nghỉ đưa tang một người bị đột biến cả.” Isao quả quyết nói. Có lẽ anh đang thuật lại một vài tiền lệ ở công ty anh.

Miharu chưa từng nghe chồng kể đồng nghiệp nào ở công ty anh có con cái bị đột biến gen cả. Có lẽ anh cũng sẽ không hé răng về chuyện con trai mình bị đột biến. Chỉ có điều, có vẻ như Isao đã chuẩn bị tinh thần cho việc Yuichi trở nên như hiện tại, nên cô có thể đoán được rằng lý do anh không nhắc tới chuyện này hoàn toàn khác với cô - cô luôn trốn tránh vì không muốn đối mặt với hiện thực.

Vợ chồng xét cho cùng vẫn là hai cá thể riêng biệt. Họ đâu thể nắm được mọi suy nghĩ trong đầu nhau.

Dù sao Miharu cũng chẳng có lý do gì để ngăn Isao đi làm, thế nên cô không nói gì cả.

Trong ngày hôm qua họ đã báo tin buồn tới họ hàng thân thích. Phản ứng của mọi người phần lớn là điềm tĩnh. Lời lẽ của mọi người vẫn mang ý thương cảm, nhưng cô có thể nhận thấy ít nhiều sự ngạc nhiên trong đó.

Lúc gọi điện báo tin cho bà Kiyomi để làm tròn nghĩa vụ, cô cũng cảm thấy như vậy. Nghe Miharu kể xong, bà Kiyomi thở một hơi dài rồi nói: “Tội nghiệp thằng bé quá”, nhưng sắc thái “quả nhiên ngày này cũng tới” lộ ra một cách rõ rệt trong câu nói của bà.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Căn bệnh biến thành sinh vật quái dị là căn bệnh của những thanh thiếu niên giam mình trong phòng ăn bám bố

https://thuviensach.vn

mẹ, nên việc mắc căn bệnh này giống như bị một vết nhơ không thể gột sạch được.

Kéo thanh cuộn trang mạng trong tâm trạng bức bối, Miharu chợt dừng mắt trước một tiêu đề táo bạo:

"SỰ LOẠI BỎ KẺ HÈN YẾU TRONG XÃ HỘI"

"Hội chứng biến thành sinh vật quái dị - Sự sắp đặt của Chúa trời, loại bỏ kẻ hèn yếu trong xã hội.

Về căn bệnh lạ đang gây náo động đất nước ta trong thời gian gần đây, dù cho rằng nó là luật nhân quả, nhưng tôi vẫn vô cùng hứng thú với việc quan sát diễn tiến của căn bệnh. Tôi sống độc thân không con cái, nên có lẽ cả đời tôi sẽ không có quan hệ gì với căn bệnh này.

Hội chứng biến thành sinh vật quái dị. Một hội chứng đáng sợ làm sao, nhưng điểm thú vị của nó là chỉ giới trẻ mới mắc phải. Hơn thế nữa, những thanh thiếu niên chăm chỉ học tập và làm việc, hoặc đang sống hết mình cho tuổi thanh xuân rực rỡ sẽ không mắc bệnh, căn bệnh này chỉ ghé thăm những kẻ hèn yếu, những kẻ đang sống những tháng ngày u ám của họ mà thôi.

Nhìn nhận tình huống một cách thật khách quan, tôi cho rằng đây chính là sự loại bỏ của Chúa.

Trong một xã hội mà dân số người già tăng nhanh, tỷ lệ sinh giảm, cần tới nhiều lao động trẻ, có thể nói rằng những kẻ không thực hiện nghĩa vụ lao động của mình chẳng khác gì rác sống. Nói cách khác họ chính là những con sâu mọt trong xã hội.

Những kẻ như thế này không làm việc mà chỉ hưởng thụ, họ dai dẳng gặm nhấm gốc rễ của xã hội và gây ra biết bao thiệt hại. Nếu tình trạng đó tiếp diễn, đất nước ta chắc chắn sẽ chìm xuống đáy.

Nhưng Chúa trời vẫn luôn dõi theo chúng ta. Căn bệnh này sinh ra từ sự thần bí mang tên tự nhiên, nơi mà nền khoa học của con người vẫn chưa chạm tới được. Nó chỉ nhắm tới những kẻ hèn yếu có hại cho xã hội để

https://thuviensach.vn

giáng xuống. Tôi đã phấn khích nghĩ, đây đúng là sự phán xét của Chúa trời.

Những người sống chăm chỉ, trung thực sẽ được sống cả đời không cần lo lắng tới căn bệnh này, nhưng những kẻ sống bệ rạc, lười biếng thì sẽ trở thành nạn nhân của nó. Những bậc phụ huynh bỏ mặc con cái, không chịu nỗ lực đưa con trở lại con đường đúng đắn sẽ phải chịu quả báo bởi việc những đứa con của họ bị biến thành sinh vật quái dị.

Trên thực tế, mọi chuyện đều tuân theo quy luật một cách hoàn hảo. Sức mạnh tự thanh lọc của thế giới thật đáng kinh ngạc.

Mỗi lần số người nhiễm bệnh ở các địa phương được cập nhật, tôi lại cảm thấy run sợ vì những kẻ gây hại có mặt một cách rộng khắp như thế. Trong giai đoạn thanh lọc, có thể mọi chuyện rất hỗn loạn, nhưng khi chuyện này lắng xuống, đất nước ta sẽ tiến thêm một bước tới gần với hình thái lý tưởng của nó. Tôi mong đợi ngày ấy tới hơn bất kỳ điều gì khác."

"Toàn điều xằng bậy!"

Đọc xong bài báo, Miharu nổi giận nói.

"Sự phán xét của Chúa trời ư? Thật là ngạo mạn! Lấy đâu ra lẽ đó. Căn bệnh này công bằng với tất cả mọi người, nó không chọn ai cả!"

Nhưng bản thân Miharu cũng hiểu rõ rằng người bệnh đều là những người hèn yếu trong xã hội. Isao, bà Kiyomi và họ hàng của cô cũng vậy. Điều đó đã trở thành nhận thức chung rồi.

Thế nhưng, khi bài viết nhắc đến những khái niệm siêu linh, nào là "phán xét của Chúa trời", nào là "sự sắp đặt của Chúa", cô không thể không phản bác lại. Và không chỉ có như vậy.

"Những người làm bố, làm mẹ không chịu nỗ lực đưa con cái vào con đường đúng đắn ư?"

Trước lời lẽ quá đáng, cô chỉ muốn bật khóc.

Họ nhầm rồi. Có ai thích thú để mặc con mình bệ rạc như vậy đâu. Cô đã cố gắng hết sức, chỉ là nỗ lực của cô không được đền đáp thôi.

https://thuviensach.vn

Dù đã trở thành bố mẹ nhưng họ vẫn có lúc mắc sai lầm, không phải là những người hoàn hảo. Vậy mà lại đổ hết trách nhiệm lên đầu họ, như vậy chẳng phải đã sai rồi sao? Những đứa trẻ không thể làm theo lời dạy bảo của bố mẹ đương nhiên cũng có vấn đề. Miharu nghĩ vậy.

Mà không phải người viết bài này nói mình độc thân sao? Một người không kết hôn, không sinh con, chưa từng làm bố mẹ thì hiểu được điều gì chứ? Không hiểu được tâm trạng, cũng không biết đến những cực khổ của cô, vậy mà lại nhận xét bừa bãi như vậy, thật là quá đáng.

“Có đọc những thứ này cũng chẳng ích gì.”

Cô còn nhiều điều khác cần phải tính đến. Miharu ép bản thân thay đổi suy nghĩ. Thế nhưng cô vẫn không khỏi nghĩ rằng đó chính là cách nhìn của xã hội đối với căn bệnh này.

https://thuviensach.vn

.5.

“Đã đến giờ này rồi sao?”

Nhìn đồng hồ, cô nhận ra đã quá mười hai rưỡi trưa. Đứng dậy để chuẩn bị bữa ăn, Miharu chớp chớp mắt. Yuichi khi nãy ngồi ở sô pha giờ không thấy đâu nữa.

Vừa nhận ra điều đó, người cô liền ớn lạnh. Cô ráo riết nhìn xung quanh xem con đã bò đi đâu.

“Yuu ơi? Con đâu rồi?”

Chắc thằng bé không ra ngoài đâu. Dù nó có rướn người lên cũng chẳng chạm tới được cánh cửa, nên chắc chắn nó không thể tự mở cửa được.

Cô dọn đệm ngồi qua một bên, nhìn xuống gầm và phía sau đồ đạc trong nhà. Không thấy Yuichi đâu cả. Nếu vậy hẳn là thằng bé ở phòng khác, nghĩ vậy cô liền ra hành lang, và nhận ra Yuichi cũng không thể tự mở cánh cửa này được.

“Yuu ơi.”

Nếu là chó mèo, khi được gọi tên thì đôi lúc chúng sẽ lên tiếng đáp lại. Nhưng Yuichi lúc này không thể đáp lại lời cô được.

… Nó đi đâu rồi nhỉ?

Tâm trạng lo lắng, sốt ruột của cô hoàn toàn không giống với sự bất an khi lạc mất con.

Nói một cách chính xác, đó là cảm giác khi một mối nguy mà cô luôn muốn định vị giờ đã biến mất khỏi tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Đó là cảm giác khi ta muốn biết mối nguy đó ở đâu để chuẩn bị tinh thần, để tránh bị mối nguy ấy thình lình nhảy chồm ra từ một nơi ta không ngờ tới và dọa ta sợ hết hồn.

Ví dụ, lỡ như cô vô tình dẫm phải cơ thể đó…

Không!

Không được. Mình đang nghĩ cái gì thế này!

Cô không thể mang suy nghĩ này đối với con trai mình được.

“Yuu ơi, ra đây nào.”

Vừa nói cô vừa đi vòng quanh khu bếp, liền sau đó cô tìm thấy con. Giữa bếp và bàn ăn là một chiếc tủ bếp làm nhiệm vụ ngăn cách không gian trong phòng. Phía sau nó có tủ lạnh, Yuichi ngồi ở góc khuất bên dưới chân tủ bếp.

Cậu đang vục đầu xuống túi đồ ăn cô mang từ siêu thị về và để chỏng chơ ở đó, đầu mò mẫm trong túi.

“Yu… Yuu à, con đang làm gì thế?”

Cô cất tiếng gọi, Yuichi liền ngẩng mặt lên khỏi túi như thể nghe hiểu được. Trong miệng cậu ngậm một chiếc lá bắp cải cắn dở.

Một cảm giác khó tả nặng như chì nghẹn trong cổ họng Miharu. Cảm giác đó chìm xuống đáy phổi cô, nặng nề chèn lấp ở đó.

Yuichi vừa nhai bắp cải vừa nhìn chằm chằm Miharu đang đứng sững ở đó, rồi cậu dợm bước định lặng lẽ rời khỏi chỗ này. Dáng vẻ lầm lũi bò đi vương chút buồn rầu đó của cậu giống như một người vừa làm chuyện xấu bị bắt gặp, đầy xấu hổ và khó xử.

“Yuu ơi, chờ đã!”

Nhìn bóng lưng con, Miharu cất tiếng giữ con lại.

“Đến giờ ăn trưa mà chưa có đồ ăn nên con đói quá phải không?”

Cô vặt một chiếc lá bắp cải cắn dở từ trong túi ra, đưa ra trước mắt Yuichi. Yuichi ngẩng đầu lên, hết nhìn Miharu lại nhìn chiếc lá bắp cải.

Rào rạo.

https://thuviensach.vn

Yuichi cử động hàm.

“Gì thế con?”

Nghe cô hỏi, Yuichi dừng lại một chút rồi bắt đầu nhai bắp cải. Tiếng nhai nghe thật vui tai. Miharu mơ màng đứng nhìn Yuichi cần mẫn ăn bắp cải.

Một lúc sau số lá bắp cải còn lại ít dần, Yuichi vươn mình về phía bàn tay cầm bắp cải của Miharu. Thấy Yuichi tới gần tới mức sắp chạm phải mình, Miharu giật mình, cô vô thức rụt tay lại.

“Ối!”

Yuichi ngúc ngoắc đầu đuổi theo chiếc lá bắp cải bị rơi, sau khi tóm được cậu lại nhai lá tiếp. Rồi cậu ngậm lá bắp cải vào miệng, cố cựa quậy cặp chân ngắn ngủi, chậm chạp bò ra khỏi bếp.

Yuichi đi thẳng về phía khu bàn ăn, rồi vào phòng khách. Cậu leo lên sô pha rồi ngồi khom lưng như cũ, ngoan ngoãn ăn nốt chỗ bắp cải. Sau khi dõi theo tất cả những hành động đó của cậu, Miharu như sực nhớ ra, bèn đi nấu bữa trưa cho mình.

“… Yuu này.”

Vừa ăn miếng trứng ốp la, Miharu vừa bắt chuyện với Yuichi đang ngồi thù lù trên ghế sô pha.

“Con có hiểu được những lời mẹ nói với con không?”

Không có lời đáp nào cho câu hỏi của cô.

“Yuu à, nếu con có thể hiểu những lời mẹ nói… Thì hãy ngẩng đầu lên và nhìn mẹ được không?”

Miharu nói rồi chăm chú nhìn Yuichi. Nhưng dù cô có đợi tới khi nào, Yuichi vẫn không hề nhúc nhích.

Mình đã nghĩ nó hiểu, nhưng chắc đó chỉ là tưởng tượng thôi.

Miếng trứng ốp trong miệng cô tự nhiên chua chát.

https://thuviensach.vn

Sau khi tìm hiếu, cô đã biết thêm một vài điều. Không phải tất cả bệnh nhân đều biến thành cùng một hình dáng như nhau. Nghe nói mỗi người lại biến thành một hình dạng riêng. Món ăn yêu thích của họ cũng vậy, có những người mà sở thích ăn uống hoàn toàn khác với khi họ còn là con người, nhưng cũng có những người mà món ăn yêu thích của họ không hề thay đổi.

Với tình hình này, có lẽ sẽ rất khó để bổ sung hoàn thiện các cơ quan y tế dành cho người bệnh đột biến. Nếu mỗi bệnh nhân lại biến thành một hình dạng riêng, thì cấu tạo cơ thể của họ chắc chắn cũng khác nhau. Việc trị liệu bao quát tất cả những trường hợp này e là chưa thể thực hiện được ở thời điểm hiện tại.

Cô đã học được một điều rằng, Yuichi có vẻ thích các món rau và đặc biệt vui sướng khi ăn các món rau có lá như bắp cải, xà lách. Trông cậu hệt như sâu bướm vậy.

Sau khi ăn xong, cậu sẽ không làm gì mà chỉ ngồi im, cuộn tròn mình lại. Thật khó để biết cậu đang ngủ hay đang thức. Khi cô gọi tên, thỉnh thoảng cậu sẽ động đậy đôi râu để phản ứng lại. Nhưng cô vẫn không thể biết chắc cậu có hiểu được ngôn ngữ không.

Cậu có quá ít cử động để cô ngắm, quá ít phản ứng để có thể yêu quý cưng nựng. Phải nghĩ xem, mà không, Miharu phải thay đổi cách nghĩ.

Như vậy thật kỳ cục. Những suy nghĩ đó không phải là những suy nghĩ mà cô nên có đối với con trai mình.

Những năm gần đây, Yuichi hầu như không ra khỏi phòng mình, chỉ có lúc đến bữa ăn cậu sẽ xuống nhà ăn cùng bố mẹ. Giữa bữa ăn cậu không nói gì, ngay cả khi tình cờ đụng phải bố mẹ ở nơi khác trong nhà cậu cũng không nói. Chỉ có Miharu đơn phương bắt chuyện, Yuichi chẳng bao giờ đáp lại, mắt hầu như lảng tránh ánh mắt cô.

Thế nên, nếu xét theo nghĩa này, có lẽ cậu chẳng thay đổi gì so với hồi vẫn là con người cả, mặc dù hình ảnh trong lòng Miharu đã thay đổi rất nhiều.

https://thuviensach.vn

“Mình nên làm gì bây giờ?”

Trái với tưởng tượng ban đầu, cô hầu như không thể tìm thấy các blog và trang mạng xã hội viết về đời sống thường nhật của người bị đột biến và gia đình họ. Đôi lúc cô sẽ thấy các bài viết với nội dung *“Con tôi đã bị đột biến”*, nhưng chi tiết thì không được nhắc đến.

Miharu nghĩ, quả nhiên mọi người đều muốn giấu chuyện con cái mình bị đột biến thành một sinh vật khác.

Họ làm vậy là để giữ gìn hình ảnh ư? Hay là để tránh bị người đời nhìn với ánh mắt coi thường? Giống như một bài viết cô đã đọc trước đó, những bậc phụ huynh có con bị đột biến sẽ bị đóng mác là những ông bố bà mẹ kém cỏi. Sẽ chẳng có ai thích thú vạch áo cho người xem lưng, đưa ra khuyết điểm của mình cho người khác xem đâu.

Dù nghĩ vậy nhưng cô vẫn tiếp tục tìm kiếm xem có thể biết thêm điều gì không, và từ những từ khóa cô nhập, cô tìm thấy một trang blog.

“NHÀ TÔI XUẤT HIỆN QUÁI VẬT!”

Bài viết này được đăng vào hai năm trước.

“Trong phòng con trai tôi có một con quái vật. Đó là một con hải quỳ có kích cỡ tầm một đứa bé sơ sinh.

Con hải quỳ này không có những chiếc xúc tu mềm mại của một con hải quỳ thông thường, thay vào đó là những cánh tay giống như tay người. Nhìn nó thật sự rất ghê sợ.

Tôi quá hoảng loạn, bèn lấy chiếc gậy bóng chày dựng trong phòng để đập nó mấy nhát thì nó nằm ra không động đậy nữa. Nó chết rồi chăng?

Dịch thể màu xanh từ người nó chảy ra, nhuộm bẩn tấm thảm. Thật là phiền toái.

Cảnh tượng ấy giống như một cơn ác mộng, không thể tin đó là hiện thực. Lúc này, đôi chân tôi như đang bồng bềnh trôi nổi, mất hẳn cảm giác.

Con trai tôi đã đi đâu rồi nhỉ? Không phải nó đã bị con quái vật kia ăn thịt đấy chứ?

https://thuviensach.vn

Tôi đã gọi cảnh sát vì nghĩ rằng mình phải thông báo với ai đó. Nhưng liệu cảnh sát có thụ lý một vụ động vật xâm nhập nhà dân bất hợp pháp không đây? (Cười)

Thôi không nói đùa nữa, thực không biết con trai tôi đi đâu rồi. Nếu nó đang chạy trốn khỏi con quái vật này thì tốt, nhưng nếu mổ bụng con quái vật này ra mà thấy con trai tôi ở trong dạ dày của nó thì tôi biết phải làm sao đây?"

Miharu nuốt nước bọt. Cô muốn biết diễn biến sau đó nên định tìm đọc bài viết mới nhất, nhưng rồi liền nhận ra blog đã dừng cập nhật bài mới.

Từ cách viết, có thể đoán rằng chủ blog còn trẻ và có lẽ là chưa biết về căn bệnh đột biến này. Khi cô ta nhận ra con hải quỳ đó chính là con mình, và chính mình đã đánh chết con, không biết cô ta đã tuyệt vọng đến thế nào.

Không biết về căn bệnh thật là một điều đáng sợ. Và cũng đáng thương nữa. Đứa trẻ không được bà mẹ nhận ra đương nhiên rất đáng thương, nhưng nghĩ tới tâm trạng của người mẹ không nhận ra con để rồi xuống tay đánh đập con, tim cô đau đớn khôn tả.

Chuyện này xảy ra đã lâu, nhưng cô vẫn rất lo lắng về những chuyện xảy ra sau đó. Cậu con trai bị đột biến ấy có chết đi như vậy không? Chủ nhân của blog giờ ra sao rồi?

Miharu không có cách nào biết được. Thế nên cô thấy thật sợ hãi.

https://thuviensach.vn

.6.

“Một tuần trôi qua rồi đấy. Em vẫn chưa chán à?” Isao đột ngột nói.

“Anh đang nói về chuyện gì thế?”

“Về cái con đang ngồi trong phòng khách ấy.”

Vừa thoa nước hoa hồng lên mặt, Miharu vừa nhìn chồng qua tấm gương.

“… Yuu ấy à? Chán cái gì cơ?”

“Em đã nói rằng em cần chút thời gian, em muốn sống với nó một thời gian rồi mới tính tiếp.”

“Vâng, đúng là em đã nói thế.”

“Thế cái “một chút thời gian” ấy là tới bao giờ?”

Dù rất chán ghét giọng điệu đầy gai nhọn đó của chồng, Miharu vẫn đáp lại.

“Ít nhất thì cũng phải một tháng chứ.”

“Em đùa à?”

“Anh nói xem, mới một tuần thì sao mà biết được.”

“Có thể đúng là như thế, nhưng với anh thì anh chỉ thấy là em đang quá thư thả thôi.”

“Anh nói nhiều quá!” Cô bất giác bực bội với lời lẽ của chồng, “Anh có phải làm gì đâu. Thế mà suốt ngày phàn nàn.”

“Nhìn thấy nó thôi cũng đủ khó chịu rồi. Đi làm đã mệt mỏi, về nhà nhìn thấy nó là bức bối không chịu được.”

Không phải cô không hiểu. Ngoại hình của Yuichi không phải thứ dễ dàng quen mắt được. Chính Miharu cũng vẫn sợ phải lại gần con.

https://thuviensach.vn

Nhưng Yuichi rất hiền lành. Trừ lúc ăn rau cỏ vào bữa trưa và bữa tối ra, cậu đều ngồi im ngoan ngoãn trong phòng khách. Thỉnh thoảng cậu có động đậy, nhưng không làm gì gây phiền cả. Ngay cả lúc đi vệ sinh, cậu cũng không phóng uế bừa bãi mà chỉ giải quyết bên trên tấm giấy dùng để dọn phân cho thú cưng. Có lẽ nhờ ăn rau xanh nên phân của cậu cũng không hôi.

Cô không gặp vấn đề khó khăn gì khi chăm sóc con. Nếu có thì chỉ là ngoại hình của cậu thật đáng ghê sợ thôi.

Côn trùng gây hại được chia thành ba nhóm lớn. Côn trùng gây ảnh hưởng vệ sinh dịch tễ, côn trùng gây hại về kinh tế và côn trùng gây cảm giác khó chịu. Côn trùng gây ảnh hưởng vệ sinh dịch tễ là những loài côn trùng làm lây lan bệnh truyền nhiễm hoặc những loài trực tiếp tấn công con người; côn trùng gây hại kinh tế là những con côn trùng phá hại nông sản, lương thực thực phẩm, gây hại cho gia súc và cắn phá đồ đạc. Trong khi đó, côn trùng gây cảm giác khó chịu không gây ra thiệt hại thực sự nào, nhưng vì vẻ ngoài gớm ghiếc nên chúng gây tác hại về mặt tinh thần.

Nếu dựa trên định nghĩa này thì có lẽ Yuichi sẽ bị xếp vào loại côn trùng gây cảm giác khó chịu. Ít nhất đối với Isao là như vậy.

Nhưng thằng bé là con mình!

Miharu tự dặn lòng như vậy.

Đó là con trai cô, người làm mẹ như cô không thể bỏ rơi con được.

Isao thì vô lo vô nghĩ rồi. Anh định bỏ rơi con với lý lẽ rằng Yuichi đã chết. Anh nói mình đã hết trách nhiệm làm cha.

Nhưng Miharu không nghĩ vậy. Một khi đã sinh con ra, thì người đó không thể từ bỏ trách nhiệm làm bố mẹ được. Dù có bất kỳ lý do gì, người đó cũng không được phép buông bỏ trách nhiệm ấy.

Dù đứa con có kém cỏi thì người tạo ra nó cũng là bố mẹ. Một người phải có trách nhiệm với sản phẩm mình tạo ra. Phải quan tâm chăm sóc nó.

Vừa nghĩ cô vừa dưỡng ẩm cho da, ngoảnh lại nhìn thì thấy Isao đã chui vào chăn ngủ, miệng thở đều.

https://thuviensach.vn

Đúng là vô lo vô nghĩ thật. Chẳng để ý gì tới cảm giác của người khác cả…

Miharu lầm bầm trong bụng rồi thở dài.

Cô tiếp tục tìm hiểu về "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị". Miharu nghĩ, trước mắt cần phải có kiến thức về bệnh này đã.

Trong quá trình tìm kiếm, có hôm cô tìm thấy một thứ khá thú vị.

"Câu lạc bộ Giọt nước ư? Là cái gì thế nhỉ?"

Có vẻ như đó là một nhóm các gia đình có con em bị đột biến. Nơi đây tập hợp những gia đình có cùng nỗi phiền muộn, ở đây họ sẽ giao lưu, trao đổi thông tin, chia sẻ những nỗi vất vả với nhau, động viên nhau sống lạc quan hướng về phía trước.

"Hội chứng biến thành sinh vật quái dị đang dần trở thành một hội chứng bệnh phổ biến.

Những bậc phụ huynh đau khổ vì sự biến đổi đột ngột của con em mình đang tăng lên từng giây từng phút.

Nhưng mọi người không cần phải lo lắng phiền não một mình! Những gia đình có cùng một nỗi phiền muộn hãy tập hợp lại, chậm rãi tâm sự với nhau, chữa lành vết thương cho nhau để chuẩn bị tinh thần và thể lực cho những ngày sắp tới…

Câu lạc bộ Giọt nước chúng tôi muốn giúp những gia đình có con em bị đột biến có thể giữ vững niềm tin và hy vọng để sống tiếp.

Chúng tôi thực lòng mong mỏi có thể giúp giảm đi những vị phụ huynh đang lo lắng sợ hãi, không biết giãi bày cùng ai; giúp cho mọi người tìm lại được nụ cười của mình.

Nếu quan tâm tới câu lạc bộ, xin hãy liên lạc với chúng tôi."

Miharu có cảm giác như bức rèm trước mắt mình vừa được mở bung ra vậy.

Đây chính là thứ cô đi tìm bấy lâu. Nếu tham gia vào một cộng đồng gồm những gia đình có con em bị đột biến giống như mình, chắc chắn cô sẽ xử lý mọi việc một cách chủ động hơn bây giờ nhiều.

https://thuviensach.vn

Thay vì chỉ ngồi ru rú trong nhà cùng cậu con trai bị đột biến, thay vì chỉ lắng nghe lời phàn nàn từ người chồng tiêu cực, chắc chắn cô có thể lạc quan hơn và đi về hướng đúng đắn hơn. Miharu cảm thấy như một tia sáng vừa chiếu rọi trước mắt mình vậy.

“A lô, chào chị ạ. Tôi vừa xem trang chủ của Câu lạc bộ Giọt nước bên chị, vì thế nên tôi đã mạnh dạn gọi điện tới.”

Miharu nhanh chóng gọi điện tới số điện thoại đăng trên phần địa chỉ liên hệ. Khi một người chỉ có một cách duy nhất để làm điều gì đó, người đó sẽ hành động rất nhanh.

“Vâng, xin chào chị. Chị muốn đăng ký gia nhập câu lạc bộ ạ?”

“Vâng, đúng vậy. Câu lạc bộ mình có cần điều kiện gì để gia nhập không ạ? Ví dụ như hội phí chẳng hạn.”

“Mọi gia đình có con em bị đột biến đều có thể gia nhập câu lạc bộ ạ. Phía chúng tôi không thu bất kỳ khoản hội phí nào cả.”

Chỗ này tử tế thật, Miharu nghĩ. Đây đúng là tổ chức phi lợi nhuận, nơi mọi người giúp đỡ nhau một cách trong sáng không vụ lợi gì.

“Thế à chị? Vậy thủ tục xin gia nhập thì thế nào ạ?”

“Vâng. Chị sẽ phải điền vào một hồ sơ ngắn gọn trong sổ quản lý của chúng tôi. Chị cần trực tiếp tới văn phòng câu lạc bộ để điền ạ.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi muốn qua văn phòng mình vào một ngày gần đây có được không ạ?”

“Vâng được. Chị muốn qua vào ngày nào ạ?”

Cô rất muốn trả lời là ngay hôm nay, nhưng như vậy thì gấp quá.

“Ngày mai hoặc ngày kia gì đó ạ… Ngày nào thì tiện cho bên chị ạ?”

“Ngày nào cũng được chị ạ. Văn phòng thường xuyên mở cửa mà. Thứ Bảy, Chủ nhật và ngày lễ văn phòng cũng sẽ mở từ mười giờ sáng tới tám giờ tối ạ.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Vậy thì…”

Miharu đang nói dở thì quay sang vừa nghĩ vừa nhìn trộm Yuichi.

https://thuviensach.vn

Lúc đăng ký gia nhập hội, chắc cô sẽ phải dẫn Yuichi đi cùng, nếu không họ sẽ không thể biết cô có thực sự có người nhà bị đột biến hay không.

Nhưng cô biết đưa Yuichi đi bằng cách nào đây? Hay cô sẽ nhét con vào túi du lịch như khi tới bệnh viện lần trước? Cách đối xử như vậy có thực sự đúng đắn?

Ngày phát hiện ra con bị đột biến, vợ chồng cô chỉ sốt sắng muốn đưa con tới bệnh viện sớm nhất có thể, không quá bận tâm tới cách thức. Cô chọn túi du lịch cũng vì kích cỡ của nó phù hợp với Yuichi. Cô không có thời gian để nghĩ xem sự lựa chọn đó có thích hợp hay không.

Nhưng cô có thể nhét con - dù con trai giờ đã là một người đột biến - vào một chiếc túi tạm bợ để mang con tới đăng ký gia nhập hội gia đình người đột biến không? Liệu những người ở đó có thầm thì với nhau rằng cô là một bà mẹ không ra gì khi làm thế với con mình không?

Sau một hồi bối rối, Miharu hạ quyết tâm trả lời:

“Tôi muốn đến vào buổi trưa ngày thứ Bảy ạ.”

“Trưa thứ Bảy ạ? Mấy giờ hả chị?”

“Ừm… Khoảng hai giờ.”

“Vâng. Vậy là hai giờ chiều ngày thứ Bảy chị nhỉ. Tôi nhớ rồi. Chị có thể cho tôi biết tên đầy đủ không ạ?”

“À, vâng. Tanashi… À, lấy tên của tôi có được không chị?”

“Được ạ.”

“Tanashi Miharu ạ.”

“Chị Tanashi Miharu. Vâng, vậy chúng tôi xin đợi chị lúc hai giờ chiều ngày thứ Bảy chị nhé.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Cuộc gọi chấm dứt ở đó. Miharu hít vào một hơi, đặt ống nghe điện thoại bàn xuống.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là thứ Ba, từ giờ tới thứ Bảy còn mấy ngày nữa thôi. Cho tới hôm đó, cô phải dự tính xem mình sẽ đưa Yuichi đi như thế nào.

“Có lẽ mình nên mua một chiếc túi đựng đồ tốt tốt một chút.”

Cô chưa từng nhìn thấy bóng dáng người đột biến khi đi bộ trên đường phố. Có thể chỉ vì cô không để ý tới điều đó, nhưng chắc chắn những người như thế không bao giờ ở những nơi dễ lọt vào tầm mắt. Hắn là người bệnh đột biến và gia đình họ đều đang sống một cách ẩn dật.

Ví dụ, cô không thể buộc dây vào cổ Yuichi dắt đi như làm với chó được. Cô vẫn phải nhét con vào một thứ gì đó để xách đi.

“Một thứ trông thật tự nhiên… Một thứ không làm người khác nghĩ mình đang đối xử tùy tiện, không chăm lo cẩn thận cho con…”

Miharu vừa tự lẩm bẩm một mình vừa nghĩ, đợi khi nào Isao đi làm về cô phải bàn với anh mới được.

https://thuviensach.vn

.7.

Isao đã đi làm về. Miharu ra đón chồng và chuẩn bị cơm tối như mọi khi. Nhìn Isao ngồi vào bàn chuẩn bị ăn, cô bồn chồn cất tiếng.

“Anh này, em có chuyện muốn bàn với anh.”

“… Gì thế?”

Gương mặt Isao thoáng chút khó chịu khi anh trả lời.

“Anh đâu cần làm vẻ mặt như vậy.”

“Từ lúc về anh đã thấy em ngập ngừng muốn nói gì rồi. Dù sao em cũng có chuyện gì hay ho để nói đâu.”

“Đấy, chưa gì anh đã nói thế.”

Miharu nói kiểu hờn dỗi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chồng đầy chờ đợi.

“Thực ra em đã có được… một thông tin rất có lợi cho chuyện của Yuichi.”

Ánh mắt Isao vẫn nhìn vào món hầm trên bàn ăn, miệng anh không ngừng nhai.

“Có một hội gọi là hội gia đình người bệnh đột biến. Hội ấy tên là “Câu lạc bộ Giọt nước” anh ạ.”

Tuy chồng không ngẩng mặt lên tiếp chuyện, nhưng Miharu vẫn không nản lòng, cô nói tiếp.

“Mấy hôm nữa em sẽ dẫn Yuichi tới đó để đăng ký gia nhập hội.”

Cuối cùng Isao cũng ngẩng đầu lên nhìn Miharu, nét mặt anh đầy nghi ngờ.

“Gia nhập hội? Hội phí là bao nhiêu?”

“Không sao anh ạ. Anh đừng lo, hội này không thu hội phí.”

https://thuviensach.vn

“Tuy họ nói là không thu hội phí…”

Vừa húp canh miso, Isao vừa chau mày nói.

“… Nhưng những chỗ đó không phải rất đáng ngờ hay sao?”

“Sao anh lại bảo đáng ngờ?”

“Tóm lại thì hội gia đình là cái hội kiểu gì mới được?”

Bị chồng nghiêm giọng hỏi, Miharu hơi nhụt chí trả lời.

“Ở hội đó những gia đình có con em bị đột biến sẽ tập hợp lại và giao lưu với nhau…”

“Để làm gì?”

“Ơ thì… à, là để động viên nhau. Những gia đình có cùng hoàn cảnh sẽ nâng đỡ, tương trợ nhau. Sau đó, ờm, mọi người sẽ cùng trao đổi thông tin. Những việc đó rất quan trọng mà? Chúng ta có thể yên tâm hơn bởi những lúc gặp khó khăn vướng mắc sẽ có người để bàn bạc, vả lại…”

Thấy Miharu giải thích lộn xộn, Isao thở một hơi dài.

“Chuyện đó có ích thật sao? Nó chỉ xoa dịu em trong chốc lát thôi. Giao lưu ư? Trao đổi thông tin ư? Bàn bạc tư vấn ư? Chỉ là những lời đẹp đẽ bề ngoài. Thực tế nó chẳng khác gì hội con gái hay hội các bà nội trợ cả. Chỉ là một hội thích tụ tập tám chuyện than vãn nhưng lại lấy một cái tên thật đao to búa lớn là “hội gia đình” mà thôi.”

Thấy Isao vừa nói vừa nhếch mép cười coi thường, Miharu như đông cứng lại. Cô không ngờ chồng lại phản ứng như thế.

“Hay đó là một tổ chức tôn giáo đáng ngờ? Kiểu như “Nếu mua chiếc bình linh thiêng này thì bệnh của con chị sẽ thuyên giảm” ấy?”

“Anh đùng nói lời khó nghe nữa!”

Thấy Miharu nổi nóng, Isao vẫn nhìn cô với ánh mắt điềm tĩnh.

“Vì em rất dễ bị tác động. Nếu em bị một tổ chức đáng ngờ lôi kéo, bị họ tẩy não rồi dụ dỗ em đầu tư tiền bạc vào đó thì rắc rối lắm.”

“Không đời nào em làm thế.”

https://thuviensach.vn

“Anh phản đối. Em không được tới những hội nhóm không rõ ràng minh bạch.”

Bị chồng thẳng thừng từ chối, Miharu nhướng mày lên.

Tại sao chồng cô lại nói những điều tồi tệ như thế về hội đó nhỉ. Anh chẳng hề tìm hiểu kỹ, mới chỉ nghe cô nói qua mà đã quả quyết rằng hội đó không tốt, rồi nói ra nhiều định kiên nặng nề về hội đó.

Isao chẳng làm gì cả, chỉ suốt ngày kêu ca, bất mãn. Khó khăn lắm mới tìm thấy một cơ hội để giải quyết tình trạng không tốt hiện tại, vậy mà anh không cố gắng nắm lấy.

“Em chẳng việc gì phải nghe lời anh cả.”

Nghe Miharu nói, Isao ngạc nhiên hỏi lại.

“Nếu thế sao em còn kể với anh? Không phải em muốn nghe ý kiến của anh à?”

“Đúng là như thế. Nhưng giờ không cần nữa. Em sẽ làm theo ý em.”

“Em cứ làm những gì em thích. Nhưng đừng có dùng tiền vào những việc vô bổ đấy.”

“Em biết.”

“Nếu em làm gì ảnh hưởng đến kinh tế gia đình, anh sẽ cưỡng ép em rời khỏi hội.”

“Được.”

Miharu bực bội đứng lên, cô đi ra phòng khách và ngồi phịch xuống ghế sô pha. Yuichi nãy giờ ngồi cuộn tròn trên sô pha nhỏm người dậy, ngẩng mặt nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Miharu cầm lấy điều khiển bật tivi lên, cô cố tình tăng âm lượng lên mấy bậc.

Không ngờ anh ấy bảo thủ đến vậy!

Gần đây cô và chồng luôn xung đột. Đương nhiên từ xưa anh đã là một người ngoan cố, nhưng trước đây cô và chồng vẫn khá hợp ý nhau.

Cô hiểu lý do của chuyện này. Isao không thích cô làm gì cho Yuichi cả. Anh không muốn cô dành công sức, thời gian, tiền bạc hay bất cứ thứ gì

https://thuviensach.vn

cho cậu con trai mà anh muốn vứt bỏ. E rằng giữa cô và chồng đã có một hố sâu ngăn cách rồi.

Vì thế Miharu đành phải một mình đi mua chiếc túi đựng. Thực ra cô muốn bàn với chồng rồi mới chọn mua, nhưng cô đoán rằng với tình hình này thì không thể thực hiện được điều đó.

Đích đến của cô là cửa hàng đồ dùng cho thú cưng. Cô bị choáng ngợp bởi vô vàn những món hàng hóa đủ màu sắc sặc sỡ được bày đầy rẫy nơi đó, không biết phải làm sao nên cô cứ đi lại luẩn quẩn giữa các kệ hàng. "Chị muốn mua túi đựng cún cưng ạ?"

Sau một hồi bối rối của cô, nhân viên cửa hàng bèn tiến đến gần và mỉm cười hỏi. Miharu thầm thở phào yên tâm và nói: "Vâng, đúng vậy."

"Tôi hoàn toàn lạc lối giữa những món hàng này. Tôi không biết nên chọn món nào cả."

"Dễ bị hoa mắt thật đấy chị nhỉ. Đúng là có nhiều điểm cần cân nhắc khi chọn một món đồ, như tính năng, hình dáng thiết kế của nó v.v… nhưng tôi nghĩ nên để ý tới kích cỡ của nó đầu tiên đã. Cún cưng nhà chị thuộc loại gì ạ?"

"Ừm, loại gì nghĩa là sao ạ?"

"Ví dụ như chó cỡ nhỏ, chó cỡ nhỡ ấy."

À, Miharu gật gù hiểu ra.

"Nó to cỡ một con chó trung bình chị ạ."

"… Có phải nó vẫn là một con chó con, thời gian tới nó sẽ to lên không ạ?"

"Không, tôi nghĩ là nó sẽ không lớn lên thêm nữa đâu."

Chị nhân viên cửa hàng có vẻ khó hiểu, nhưng rồi vẫn cầm lấy một món đồ và mang tới trước mặt Miharu.

"Chị thấy cỡ này sao ạ?"

Miharu mường tượng ra kích cỡ cơ thể Yuichi trong đầu và so sánh với món đồ mà nhân viên cửa hàng vừa mang tới.

https://thuviensach.vn

“Vâng, tôi nghĩ nó to tầm chừng này chị ạ.”

“Tôi hiểu rồi. Tiếp theo là hình dáng của túi nhỉ. Ở cửa hàng chúng tôi có rất nhiều loại túi phù hợp với nhiều nhu cầu sử dụng, như túi ba lô, túi đeo vai hoặc túi có bánh xe kéo ạ.”

Miharu thầm suy nghĩ. Nếu là ba lô thì cô phải đeo sau vai, cô lo như vậy sẽ không thấy được trạng thái của con. Túi có bánh xe kéo thì lúc di chuyển rất dễ bị va đập, không yên tâm được. Quả nhiên lúc này túi đeo vai vẫn là tốt nhất.

“Ừm… Tôi muốn một chiếc túi có cấu tạo không nhìn thấy bên trong, với dáng vẻ giống như một chiếc túi thông thường ấy.”

“Một chiếc túi mà từ bên ngoài không thể thấy cún cưng bên trong túi ấy ạ?”

“Vâng.”

Chị nhân viên suy nghĩ một lúc rồi mang tới một chiếc túi có dáng vẻ không khác nhiều so với một chiếc túi bình thường.

Cô có cảm giác chiếc này chẳng khác gì mấy so với chiếc túi du lịch cô dùng để đưa Yuichi đến bệnh viện hôm trước. Nhưng rồi sau một hồi suy tính, cô nghĩ rằng thiết kế của một sản phẩm dành cho thú cưng sẽ an toàn hơn cho Yuichi.

“Tôi lấy chiếc này chị ạ.”

“Vâng. Chị chỉ mua một món này thôi đúng không ạ?”

“Vâng, tôi mua đủ rồi. Cảm ơn chị đã giúp tôi chọn hàng nhé.”

“Ôi không có gì đâu ạ. Vì đó là công việc của tôi mà.” Chị nhân viên cười nói. Trong lúc đợi Miharu lấy tiền từ ví ra trả, chị ta vô tình nói.

“Gần đây loại túi này bán chạy lắm. Hầu hết khách hàng đều nói họ muốn một chiếc túi sao cho từ bên ngoài không thể thấy được bên trong.”

Miharu bất giác ngẩng mặt lên, chị nhân viên mỉm cười.

“Đương nhiên cũng có những khách hàng nói họ muốn quan sát được trạng thái của thú cưng trong lúc đang di chuyển nên họ muốn mua những chiếc túi có phần cửa sổ lớn một chút…”

https://thuviensach.vn

Chị nhân viên ngừng nói, hướng ánh mắt sâu lắng như muốn dò hỏi ý kiến về phía Miharu. Một khoảng lặng đầy bối rối.

“Thế thì sao ạ…?”

Cảm thấy ngạc nhiên, Miharu cất tiếng hỏi, chị nhân viên lập tức lấy lại nụ cười rất chuyên nghiệp của mình.

“Chị nói phải ạ, giờ cũng có nhiều thú cưng nhút nhát, ghét bị người khác nhìn tròng trọc giống như cún - cưng - của - chị vậy. Dù sao gần đây nhu cầu về loại túi này khá lớn nên chúng tôi nhập về nhiều kiểu dáng của loại túi này lắm.”

Giọng điệu giống như muốn ám chỉ điều gì. Nụ cười vẫn ngập tràn trên khuôn mặt chị nhân viên, nhưng Miharu vẫn cảm nhận được chị ta đang dò xét phản ứng của mình. Giống như chị ta đang hỏi ướm trong khi trong lòng đã tin chắc điều gì đó vậy.

Trả tiền trong tâm trạng khó chịu, Miharu nhanh chóng nhận lấy hóa đơn.

“Cảm ơn quý khách ạ.”

Chị nhân viên cúi chào cảm ơn và nói: “Mong lần sau quý khách lại ghé qua”, Miharu cúi chào đáp lễ rồi lập tức quay lung bước ra. Nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt soi mói của người nhân viên dõi theo mình. Miharu rời khỏi đó như đang chạy trốn.

“… Sao tự nhiên mình lại bị căng thẳng thế nhỉ.”

Ra tới bên ngoài, cô khẽ thở hắt ra, mắt nhìn chằm chằm chiếc túi đang cầm trên tay.

Dù không dễ chịu gì khi phải hứng chịu ánh mắt soi xét, nhưng việc chị nhân viên cảm thấy kỳ lạ về yêu cầu của chiếc túi chứng tỏ những vị khách có cùng nhu cầu với Miharu đang dần tăng lên. Biết được rằng xung quanh vẫn có nhiều người cùng hoàn cảnh với mình, Miharu đột nhiên thấy vững tâm một cách kỳ lạ.

Trên thế giới này, số gia đình có con em bị đột biến rất nhiều, chỉ là Miharu không nhận ra mà thôi. Những gia đình đó, những ông bố bà mẹ và

https://thuviensach.vn

những đứa con đó đang trải qua cuộc sống như thế nào? Chắc chắn khi tham gia Câu lạc bộ Giọt nước cô sẽ có cơ hội biết được điều đó.

Nếu mình gia nhập câu lạc bộ ấy, nhất định hoàn cảnh hiện tại sẽ thay đổi.

Khác với một Isao không hiểu đạo lý, cô có thể thảo luận và tâm sự với những người xót thương con cái giống như mình. Họ chắc chắn sẽ hiểu được sự vất vả của cô, chắc chắn nỗi phiền muộn cô đang mang sẽ được nhẹ bớt.

Nếu có thể giao lưu với những người cùng cảnh ngộ, chắc chắn tình trạng hiện tại sẽ tốt lên.

Mơ màng với ý nghĩ đó, lồng ngực Miharu bỗng chốc tràn đầy những kỳ vọng đối với Câu lạc bộ Giọt nước.

•••

Hôm đó là ngày tâm trạng tôi đặc biệt nặng nề.

Tôi đánh thức cơ thể mỏi mệt của mình, đứng dậy chuẩn bị bữa sáng. Hôm nay tôi có một ca dọn phòng khách sạn và một ca làm thêm ở siêu thị. Dù cơ thể có mệt mỏi, nhưng miễn là không bị cảm cúm thì tôi vẫn phải đi làm. Nếu tôi đột ngột xin nghỉ, tôi sẽ làm phiền tới các nhân viên làm thêm khác mất.

“Giờ này con bé vẫn chưa ngủ dậy hay sao.”

Tôi than vắn thở dài về cô con gái gần đây không ló mặt ra phòng khách.

Khoảng ba tháng trở lại đây, con gái tôi ở lỳ trong phòng riêng của mình không chịu ra ngoài.

“Nếu không tìm công việc mới để làm thì gay go mất.”

Nhà tôi đâu dư giả gì. Dù tôi có làm việc không ngừng nghỉ thì cũng chỉ vừa đủ chi phí sinh hoạt hằng tháng. Từ lúc con gái tôi đi làm và mang

https://thuviensach.vn

tiền lương về nhà, chúng tôi mới bắt đầu có tiền tiết kiệm. Nhưng vì con gái tôi không làm việc nữa nên kinh tế gia đình hiện tại rất eo hẹp.

Gia đình chúng tôi chỉ gồm tôi và con gái, tôi đã ly hôn chồng lúc con gái năm tuổi. Gã chồng tồi tệ đó đã đi theo người đàn bà khác, bỏ mặc mẹ con tôi. Từ ngày ấy, một tay tôi chăm sóc nuôi nấng con gái. Tôi đã cố gắng làm tất cả những gì có thể để hoàn thành trách nhiệm đó.

Nhưng con gái tôi không hề hiểu cho những nỗ lực đó của tôi. Đúng là tôi ít khi ở nhà để quan tâm để ý đến con bé. Nhưng tôi đâu có đi chơi. Tôi đã phải làm việc cật lực để hai mẹ con có thể sống cùng nhau, để chúng tôi có tiền trang trải sinh hoạt. Thế nhưng con gái tôi không hiểu điều đó, nó rất ích kỷ và cứng đầu. Khi nó bước vào giai đoạn tuổi dậy thì, quan hệ giữa hai mẹ con ngày càng căng thẳng.

Đến tận bây giờ, nó vẫn còn oán hận tôi vì tôi đã thuyết phục để nó không đi học đại học, thay vào đó tôi bảo nó học xong trung học thì đi làm luôn. Bản thân tôi cũng rất muốn cho con đi học. Chỉ cần tôi có tiền đóng học phí cho con, chỉ cần con gái tôi có thành tích đủ để nó có thể đi học đại học bằng học bổng.

Thế nhưng, vì cả hai cái trên tôi đều không có nên cũng chẳng thể làm gì được.

Chắc hẳn con bé ghét nơi làm việc của mình lắm, ngày nào nó cũng cằn nhằn than vãn, chưa được một năm đã nghỉ việc. Từ lúc nghỉ việc, nó đã liên tục tìm và ứng tuyển vào nhiều công ty, nhưng mọi việc đều không được như mong muốn. Tôi chưa từng trực tiếp chỉ ra cho con gái, nhưng tôi thầm nghĩ có lẽ nguyên nhân nằm ở chỗ nó đã đặt ra tiêu chí quá cao, hay đúng hơn là nó đã quá kén chọn. Từng có lần nó trách móc tôi khi nhìn thấy cột yêu cầu học vấn ở trang tuyển dụng có ghi “Tốt nghiệp đại học trở lên”.

“Mẹ thấy chưa. Không tốt nghiệp đại học thì chẳng có việc tử tế mà làm đâu. Lúc đó con đã muốn đi học đại học là thế. Con ghét cái mác “tốt nghiệp trung học phổ thông” đến thế, vậy mà mẹ…”

Tôi chẳng nói được câu gì. Tôi chỉ biết nói rằng, dù bị con chỉ trích vì đã không tiết kiệm đủ tiền học phí cho con đi học đại học thì tôi cũng

https://thuviensach.vn

chẳng làm thế nào được. Cái gì không có thì nghĩa là không có, tôi chẳng thay đổi được.

"Giá mà bố vẫn ở với chúng ta thì tốt biết bao. Nếu thế, chúng ta đã không phải vất vả cực nhọc thế này. Sao mẹ lại ly hôn chứ. Bố chỉ ngoại tình thôi, sao mẹ không mắt nhắm mắt mở mà chịu đựng chứ."

Con gái tôi vừa nói vừa khóc. Chẳng biết cái tính ích kỷ này của nó học từ ai?

"Ít nhất thì mẹ cũng phải nhận tiền chu cấp chứ. Sao những việc này mẹ hờ hững vậy?"

Chồng cũ của tôi che giấu tung tích nên không có cách nào liên lạc với anh ta được.

"Con thật là khổ sở. Bạn bè xung quanh ăn mặc sành điệu, chỉ mình con toàn mặc đồ cũ. Tiền tiêu vặt cũng ít hơn bạn bè, mỹ phẩm thì không được mua thoải mái. Cả chuyện răng miệng nữa. Hồi nhỏ con muốn được niềng răng, nhưng mẹ lại chẳng cho tiền. Đó không phải là nghĩa vụ của phụ huynh sao? Mỗi lần con nói nhà chỉ có hai mẹ con, mọi người xung quanh đều làm vẻ mặt như thể muốn nói, "Thế à, thảo nào!" Vừa nghèo vừa xấu xí, thật không còn gì tệ hơn nữa. Con ghét như thế này lắm rồi!"

Bản thân tôi cũng khổ sở. Từ khi sinh con, tôi ăn mặc rất xuềnh xoàng, sau khi ly hôn thì nai lưng kiếm tiền, không nghỉ ngày nào. Một phút nghỉ xả hơi cũng không có, chỉ biết làm quần quật. Tôi đã cố gắng đến thế để nuôi nấng con, vậy mà đứa con đó lại coi việc ấy là hiển nhiên. Không những thế nó còn suốt ngày trách móc bất mãn.

Mẹ cũng vậy thôi. Nếu không sinh ra con, giờ này hẳn cuộc đời mẹ đã khác.

Tôi có cảm giác trong cơn nóng giận, tôi đã vô tình đáp trả con như thế. Giờ nghĩ lại, đó cũng là thời gian mà con gái tôi bắt đầu thu mình trong phòng.

Tôi biết mình đã nói một câu thật ấu trĩ, thiếu cân nhắc. Nhưng không ai hiểu cho sự cực nhọc của tôi. Tôi đã quá bực bội vì đứa con gái chán

https://thuviensach.vn

ghét và suốt ngày kêu ca về cảnh ngộ của mình. Thế nên tôi không thấy mình có lỗi.

Con gái tôi cũng sắp hai mươi tuổi rồi. Sẽ rất mệt mỏi nếu nó không nghiêm chỉnh suy nghĩ lại và người lớn hơn. Nếu nó nghĩ chỉ cần giận dỗi, mọi người xung quanh sẽ thương cảm và chiều chuộng nó thì có lẽ đã đến lúc tôi phải sửa lại cách nghĩ đó rồi.

Vừa nghĩ tôi vừa hoàn tất bữa sáng, nhưng con gái tôi vẫn chưa xuất hiện.

"Thật là!"

Tôi lẩm bẩm khó chịu và tiến về phòng con gái. Phòng con gái tôi ở chếch phía đối diện của phòng tắm, nên chỉ cần tôi nấu bữa sáng, tiếng động chắc chắn sẽ vọng tới phòng nó. Nhờ đó, mọi ngày con bé sẽ tỉnh dậy và bước ra, thế nên hôm nay tôi cảm thấy thật lạ vì chưa thấy nó đâu.

Dù sao đầu tiên tôi cũng lịch sự gõ nhẹ cửa. Sau đó tôi mở cửa ra.

"Con đang làm gì thế, trời sáng bảnh mắt rồi. Mau dậy…"

Đang nói dở chừng thì tôi nhận ra trên giường chẳng có ai. Tôi thấy lạ, đảo mắt nhìn xung quanh, và rồi tôi giật mình thót lên.

Chiếc bàn học đặt trong phòng con. Một vật thể bầy nhầy bám lấy chiếc ghế cạnh bàn. Trong căn phòng tối mờ vì rèm cửa đóng kín, vật thể mang màu da thịt đó được chiếu sáng nhờ nhờ. Không biết chuyện gì đã xảy ra, tôi sững sờ đứng đó một lúc.

Hình thù của nó như thể người ta xẻ thịt người ra, giã nhỏ, nhào thật nhuyễn rồi nặn thành vậy. Bằng chứng là khi nheo mắt nhìn kĩ, trong đám thịt đó lẫn lộn những bộ phận của cơ thể người như tóc, chân, ngón tay, không sắp xếp theo quy tắc nào cả.

"Ối!"

Khi tôi kêu lên một tiếng sợ hãi, cục thịt ghê rợn đó liền cựa quậy, phát ra một thứ tiếng nhóc nhách. Đôi nhãn cầu vốn ở phía trước mặt nó

https://thuviensach.vn

giờ chậm rãi dịch chuyển như đang bò ra phía sau, chúng nhìn tôi chằm chằm.

Sau đó đến lượt cái miệng dịch chuyển tới. Cái miệng với hình dáng quen quen đó mở ra. Hàm răng lộn xộn khó coi của nó đúng là hàm răng của con gái tôi, tôi cảm giác ý thức của mình mỗi lúc một lơ đãng, xa vời hơn.

"A, a…"

Cục thịt đang nói câu gì đó. Vì quá sợ hãi, người tôi như tê liệt đi, tôi ngồi sụp xuống.

"A…"

Mày nói gì thế? Mày muốn gì?

Rốt cuộc thứ trước mắt tôi là cái gì đây?!

Tôi vừa kêu lên kinh hãi vừa giật lùi về phía sau, đoạn lấy hết sức đóng mạnh cửa phòng lại. Trong tư thế quỳ gối, tôi hấp tấp khóa cửa phòng từ bên ngoài để khối thịt đó không thể trườn ra theo tôi được. Hồi con gái tôi bước vào tuổi dậy thì, nó muốn bảo vệ sự riêng tư của mình nên tôi đã lắp khóa ngoài cho phòng nó. Sự hiện diện của ổ khóa này khiến tôi không thoải mái vì cảm giác như mình bị con gái đẩy ra khỏi cuộc sông của nó một cách trắng trợn vậy, nhưng không ngờ lúc này nó lại giúp ích cho tôi.

Trống ngực tôi đập thình thịch, cả người tôi run lẩy bẩy vì sợ hãi. Tôi không thể lý giải nổi thứ mình vừa nhìn thấy. Cái thứ đó, cái con quái vật đó rốt cuộc là gì vậy?

Đột nhiên, tôi nghe thấy thứ tiếng lạch bạch do một thân thể mềm dẻo nhũn nhão rơi bộp xuống sàn nhà từ trong phòng vọng ra. Tiếp theo là tiếng sột sột như tiếng con gì đang trườn tới. Tiếng động càng lúc càng tới gần cửa, cuối cùng nó bắt đầu đập thân mình vào cánh cửa.

"Ối! Ốiiiiiii!"

Tôi vừa la lên vừa lùi về phía sau, cuối cùng tôi lao vào phòng tắm và trốn trong đó. Trong lúc tôi chạy đi, cánh cửa phòng vẫn kêu cót két và khẽ rung bởi lực đè ép từ phía bên trong căn phòng.

https://thuviensach.vn

Tôi có lòng tin vào độ vững chắc của cánh cửa và ổ khóa. Dù con vật bên trong có cố sức đẩy thế nào, cánh cửa ấy cũng sẽ không dễ dàng bị phá hỏng được.

Dù hiểu như thế, nhưng tôi vẫn sợ. Cục thịt đó sẽ phá cánh cửa và xông ra ngoài này mất. Tôi không thể ngừng sợ hãi.

Rốt cuộc nó là thứ gì vậy?

Trong lúc đầu óc rối bời, tôi vẫn cố gắng suy nghĩ.

Con quái vật đó là thế nào?

Tuy nó có những nét giống con gái tôi, nhưng nó không thể là con gái tôi được. Không thể có chuyện đó.

“Tại sao lại có chuyện này?”

Tôi không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Nếu đây là một giác mơ, thì mong sao tôi sớm tỉnh lại.

“Tại sao?”

Trước sự việc quá sức chịu đựng, nước mắt tôi tràn ra. Da tôi sởn gai ốc. Tôi khẩn thiết cầu nguyện trong lòng, mong có ai đó tới cứu giúp mình.

“A, a…”

Tôi nghe thấy tiếng nói từ trong phòng vọng ra.

“Ư ư ư… a a…”

Giọng nói như giọng ê a của đứa trẻ sơ sinh vậy.

“Mở cửa ra đi.”

Vừa đẩy cánh cửa, cục thịt đó vừa nói.

“Mở ra đi nào! Mở ra đi!”

Tôi muốn đứng dậy nhưng chân lại mềm nhũn vô lực, đành lập cập bò bằng tứ chi để trốn ra hành lang.

“Mở ra đi nào!”

Tôi cố gạt tiếng nói đang đuổi theo phía sau mình ra khỏi đầu để bò ra phòng khách.

“Hức hức, hu hu hu.”

https://thuviensach.vn

Dù đã đóng cánh cửa thông ra hành lang, tôi vẫn nghe thấy tiếng khóc.

“Hu hu, hu hu, mở ra đi!”

“Im đi…”

“Cho con ra ngoài.”

“Im đi.”

“Hu hu, mẹ ơi, mẹ ơi!”

“Im đi!”

Tôi co cụm người lại, vòng hai tay ôm lấy thân mình, miệng cắn móng tay.

Đột nhiên tôi nhìn đồng hồ. Đã tới lúc tôi phải chuẩn bị để ra khỏi nhà rồi.

Nhưng tôi không thể ra khỏi nhà trong tình trạng này được.

“Mẹ ơi, mở cửa ra!”

Cục thịt khóc lóc.

“Cho con ra ngoài, cho con ra ngoài đi!”

Nó định khóc đến khi nào đây?

“Mẹ ơi!”

Nó định ngáng chân tôi tới mức nào nữa?

“Hức hức, hu hu.”

Tôi cố khắc chế đôi chân run rẩy, gắng gượng đứng lên và lấy một chiếc chảo trũng lòng trong bếp ra. Rồi tôi nhón nhón chân tiến về phía phòng con.

“Hu hu, hu hu.”

Giờ ngẫm lại, cả cuộc đời tôi đã luôn bị trói buộc. Tôi chưa từng được tự do. Dù tôi có phải chịu khổ sở, đắng cay thế nào, thì đối với con gái tôi đó cũng là điều đương nhiên, khi tôi mệt mỏi không thể làm được những công việc thường ngày, nó liền trách móc.

Tôi chưa từng được tự do. Tất cả chỉ vì con quái vật đó.

“Mẹ ơi, mở cửa ra đi!”

https://thuviensach.vn

Trước mắt, tôi phải khiến cục thịt ồn ào này ngậm miệng lại đã.

Tôi lẻn tới gần cửa phòng, khẽ khàng mở khóa cửa.

...

Kiệt sức trước cơn mệt mỏi tấn công toàn cơ thể, tưởng như tôi sẽ phải ngồi sụp xuống đó, nhưng tôi vẫn trở lại phòng khách. Tôi đặt chiếc chảo với đáy dính bẩn và méo mó vào chậu rửa, đoạn ngồi vào bàn ăn. Tôi ngồi tựa lưng trên ghế, thở một hơi dài.

Căn phòng đã hoàn toàn yên tĩnh. Tôi biết mình vừa làm một việc thật đáng sợ, nhưng đồng thời tôi cũng cảm thấy mình vừa được giải phóng. Tôi có cảm giác rằng từ giờ cuộc đời tôi sẽ tươi sáng hơn, tôi sẽ được tự do, được giải thoát khỏi cuộc sống bó buộc.

Tôi nhìn đồng hồ. Muộn mất rồi. Khi nhìn sang điện thoại thì tôi thấy có cuộc gọi nhỡ.

Tôi phải gọi điện cho trưởng nhóm. Sau khi tôi giải thích lý do đi muộn, nếu trưởng nhóm nổi giận, tôi có thể sẽ bị đuổi việc mất.

… Nhưng rồi tôi nghĩ, như vậy cũng chẳng sao.

Bữa sáng dành cho hai người mà tôi chuẩn bị khi nãy giờ đã nguội ngắt.

https://thuviensach.vn

Chương 2

https://thuviensach.vn

.1.

Vào chiều thứ Bảy, sau khi ăn xong bữa trưa, Miharu khấp khởi chuẩn bị quần áo, trang điểm.

“Em ra ngoài đó à?”

Isao đang ngồi xem bóng chày trên tivi, anh hỏi trong lúc mắt vẫn dán vào màn hình, không ngoảnh lại nhìn cũng không động đậy gì.

“Vâng. Muộn nhất là chiều tối em sẽ về tới nhà.”

Miharu trả lời một câu đơn giản và đúng trọng tâm. Cô không nói đi đâu làm gì, Isao cũng không hỏi. Lần trước họ từng nói về chuyện này rồi. Giờ không cần hỏi chắc anh cũng đoán được. Thế nên ngoài câu vừa rồi ra, Miharu không nói gì thêm với Isao cả.

“Yuu ơi.”

Vì Isao đang ngồi trên sô pha nên Yuichi bị đẩy ra, cậu ngồi khom lưng buồn chán trong góc phòng.

“Yuu ơi, ra ngoài chơi cùng với mẹ nào.”

Miharu cất tiếng, Yuichi khẽ rung đôi râu, hàm khẽ động tạo ra tiếng rạo rạo. Sau một lúc, có vẻ như hiểu rằng mẹ định đưa mình đi đâu đó, cậu liền chậm chạp bò đi trốn.

Rạo rạo

Thứ tiếng giống như hai thanh gỗ cọ vào nhau vang lên từ phía Yuichi. Hiếm khi thấy cậu tỏ vẻ phản kháng như vậy, nhưng Miharu không nản lòng, cô bắt con cho vào túi giống như cách cô đã làm khi đưa con tới bệnh viện lần trước.

https://thuviensach.vn

Văn phòng của Câu lạc bộ Giọt nước cách nhà ga khoảng mười lăm phút đi bộ, để tới được ga này Miharu phải đổi tới hai chuyến tàu điện. Đứng trước cửa toà nhà, đối chiếu với bản đồ trên tay, Miharu tự nói với mình, "Đúng là chỗ này rồi."

Tầng ba của một tòa nhà cho thuê nằm khiêm nhường bên ngoài dãy phố văn phòng. Đó chính là trụ sở của văn phòng hội.

Bên trong thang máy có ghi đầy đủ dòng chữ "Văn phòng Câu lạc bộ Giọt nước". Vậy là cô đã không nhầm. Cảm giác hơi căng thẳng một chút, cô khẽ mở cánh cửa phòng màu ngà giống với màu bức tường.

Tiếng chuông cửa kêu rất vui tai, giống như tiếng chuông cửa của các tiệm trà bánh. Đối diện với cửa là quầy tiếp tân, nhưng không có ai ở đó cả. Miharu vừa đưa mắt nhìn quanh thì từ phía trong, một người phụ nữ trông rất dịu dàng chạy từng bước nhỏ đến.

"Chào chị ạ!"

Người phụ nữ đó chừng bốn mươi lăm tuổi. Cách ăn vận của người này khá thoải mái, chứng tỏ nơi đây tuy gọi là văn phòng nhưng tổ chức này không phải là một pháp nhân[3]. Có lẽ người này cũng là một bà nội trợ thông thường thôi.

"Chào cô, tôi là Tanashi, bữa trước tôi có gọi tới đây đây ạ. Tôi tới để làm thủ tục gia nhập hội."

"Chị Tanashi ạ? Cảm ơn chị đã tới. Mời chị vào trong này ạ."

Được người phụ nữ ấy mời, Miharu mỉm cười đáp lại. Bên trong có vẻ cấm đi giày dép nên cô tháo đôi giày cao gót đang đi ra và thay vào đôi dép lê mà văn phòng chuẩn bị sẵn cho khách.

May quá, trông cô ấy có vẻ là người tử tế. Miharu vừa nghĩ vừa thở phào trong bụng.

Quả nhiên, mỗi khi lần đầu tiên đến nơi nào đó cô đều thấy lo lắng. Nếu người tiếp đón có thái độ lạnh nhạt và khó chịu, chắc chắn cô sẽ ghét phải tới đó. Nhưng ít nhất thì người phụ nữ khi nãy có vẻ hoan nghênh cô tới. Nhờ vậy mà cô yên tâm hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Bên trong văn phòng sạch sẽ và ngăn nắp. Nội thất là kiểu phần đông phụ nữ yêu thích. Màu sơn tường, màu các đồ vật trang trí, bầu không khí bao trùm ở nơi đây… tất cả đều gợi cho cô ấn tượng về sự ấm áp, xoa dịu và chữa lành.

Cô được mời ngồi xuống ghế sô pha ở khu vực tiếp khách. Người phụ nữ khi nãy nhanh chóng xuất hiện và bưng theo trà tới.

“Mời chị uống trà.”

“Ồ, cảm ơn cô.”

“Lúc tới đây chị có bị nhầm tòa nhà không?”

“À không…”

“Vậy ạ. Vậy thì tốt rồi. Quanh đây có nhiều tòa nhà giống nơi này, nên tôi thường nghe khách tới đây than phiền rằng tìm được văn phòng này thật khó.”

Người phụ nữ cười nói, rồi đưa một tờ giấy ra trước mặt Miharu.

“Đây là văn bản thủ tục gia nhập hội ạ. Tên nghe to tát vậy nhưng nó không nặng nề hình thức đâu, chị cứ yên tâm nhé. À, tôi quên chưa giới thiệu, tôi là người đại diện của Câu lạc bộ Giọt nước, tên tôi là Yamasaki Itsuko.”

Tự giới thiệu xong, người phụ nữ cúi đầu khi vẫn đang ngồi trên ghế, Miharu cũng cúi đầu đáp lại.

“Vâng, rất hân hạnh được biết cô. Từ giờ mong được cô giúp đỡ.”

“Tôi cũng vậy.”

Yamasaki nhoẻn miệng cười, khóe mắt cô ấy hiện rõ nếp nhăn.

“Vậy đầu tiên nhờ chị điền vào những phần bắt buộc trong văn bản này ạ.”

Miharu cầm lấy cây bút, mắt nhìn qua tờ giấy một lượt. Tên tuổi, địa chỉ, số điện thoại và địa chỉ mail của người khai đơn gia nhập hội. Ngoài các cột như tên và tuổi của người nhà bệnh nhân bị đột biến thì còn có một bản điều tra đơn giản được in ở đó. Đó là những câu hỏi thường thấy như “Bạn biết tới Câu lạc bộ Giọt nước qua đâu” chẳng hạn.

https://thuviensach.vn

“Chị Tanashi ơi, xin lỗi cho tôi hỏi chiếc túi này là…”

“À, ừm, đó là con trai tôi.”

“Tôi có thể hỏi tên cháu không?”

“Vâng, cháu tên Yuichi.”

“Yuichi ơi.”

Yuichi khẽ cựa quậy trong chiếc túi.

“Chị cho phép tôi nói chuyện với cháu chứ?”

Miharu gật đầu đáp “Vâng, được.” Cô đặt chiếc túi lên trên bàn rồi khẽ mở chiếc khóa kéo đang đóng kín túi. Vài giây sau, từ phía bên trong túi, Yuichi ngọ nguậy thò đầu ra nhìn.

“Chào cháu, Yuichi.”

Sau khi nhìn thấy hình dáng của Yuichi, nét mặt Yamasaki vẫn không đổi. Cô ấy không hề tỏ vẻ ghê tởm, cả ánh mắt cũng không giống như vừa nhìn thấy một thứ thật quái đản, cô ấy chào Yuichi với nụ cười trong veo rất tự nhiên của mình.

Có lẽ giật mình vì bị bắt chuyện, Yuichi liền cuống quýt chui tọt trở lại chiếc túi.

“Cháu có vẻ nhút nhát chị nhỉ.”

“Vâng… Cháu nhà tôi hướng nội lắm.” Miharu trả lời, cô chớp mắt, “Cô Yamasaki luôn chào hỏi từng bệnh nhân một như thế này ạ?”

“Đương nhiên rồi. Vì việc gặp mặt chào hỏi nhau là điều căn bản nhất trong giao tiếp mà chị.”

Nhìn Yamasaki mỉm cười dịu dàng, Miharu có cảm giác như vừa được khai sáng điều gì đó.

Người phụ nữ trẻ hơn Miharu tới mười tuổi này có cách suy nghĩ chín chắn và cách sống chuẩn mực hơn cô nhiều, khiến cô không thể không nể phục.

Nhìn thấy dáng vẻ của Yuichi, dáng vẻ mà ngay cả mẹ ruột của cậu là Miharu cũng muốn tránh xa, vậy mà Yamasaki vẫn hết sức điềm tĩnh bình

https://thuviensach.vn

thường, không hề tỏ ra bối rối.

… Đúng vậy, cô ấy làm được điều mà ngay cả người mẹ như mình cũng không làm được.

Miharu cảm thấy xấu hổ, đầu cúi xuống, cô cố xua tan cảm giác này bằng cách lia bút điền vào tờ đơn.

“Tôi nghĩ bệnh đột biến thành sinh vật quái dị không phải là một căn bệnh đặc biệt chị ạ.”

Yamasaki điềm đạm nói.

“Đúng là hiện tại căn bệnh này chỉ xuất hiện ở một số tầng lớp nhất định trong một thế hệ nhát định thôi, nhưng tôi nghĩ về bản chất, mọi người có nguy cơ ngang nhau trong việc mắc căn bệnh này. Chính vì thế nên mọi người cần tập trung lại, giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tìm ra con đường khắc phục bệnh. Không sợ căn bệnh, không sợ người bệnh, nhìn nhận lại mối liên kết giữa người với người và dang tay giúp đỡ nhau. Tôi đã thành lập câu lạc bộ này với mong ước rằng một tương lai tươi sáng sẽ ghé thăm người bệnh và gia đình họ, và ánh sáng của hy vọng sẽ soi chiếu cho họ.”

Cách nói của cô ấy vừa dịu dàng, vừa mạnh mẽ. Miharu ngừng bút viết, ngẩng mặt lên. Khi nhìn Yamasaki, Miharu thấy cô ấy có vẻ gì đó thật vững chãi, khiến người khác cảm thấy yên lòng.

“Từ bây giờ chị Tanashi hãy cứ yên tâm nhé. Đừng căng thẳng và gắng sức quá, hãy thả lỏng mình và lạc quan đối mặt với vấn đề chị ạ. Nếu gặp khó khăn hay có điều gì không hiểu, chị hãy chia sẻ với bạn bè người thân, đừng giữ phiền muộn trong lòng chị nhé.”

“… Vâng.”

Miharu trả lời mà nước mắt chực ứa ra. Cô nhận ra bấy lâu nay cô luôn mong mỏi nhận được những lời động viên mạnh mẽ như thế này.

Quả nhiên cô đã không sai khi quyết tâm gia nhập Câu lạc bộ Giọt nước. Điều này chắc chắn sẽ mang lại kết quả tốt cho cả cô và Yuichi nữa.

Sau khi điền hết các mục cần điền, cô định đưa tờ khai cho Yamasaki thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa.

https://thuviensach.vn

.2.

“Xin chào, có ai ở đây không ạ?”

Một giọng nói trẻ và hoạt bát vang lên, Yamasaki vừa đáp “Có tôi đây” vừa đứng dậy. Nét mặt Miharu bất giác trở nên căng thẳng.

Người vừa tới là hội viên, hay cũng là một người muốn đăng ký gia nhập hội như Miharu? Đù là ai đi nữa, đây cũng là lần đầu tiên Miharu gặp một người bị đột biến khác ngoài Yuichi và người thân của người đó.

Người sắp xuất hiện là người như thế nào?

Người phụ nữ xuất hiện nơi ánh mắt sắc bén của cô hướng tới là một người còn trẻ hơn cả Yamasaki, nhìn bề ngoài chỉ chừng ba mươi mấy tuổi. Mái tóc ngắn ngang vai uốn cụp, thân hình mảnh mai, mặc quần bó. Trông cô ấy không có vẻ gì là phải chăm lo cho gia đình, trái lại từ cô ấy toát lên vẻ trẻ trung như một người đang còn độc thân.

“Chào chị. Ồ, chị đang có khách ạ.”

Người phụ nữ nhìn về phía Miharu nói, đoạn khẽ cúi đầu chào cô. Miharu cũng cúi đầu đáp lễ.

“Xin lỗi chị vì đã không báo trước. Chị Tanashi ơi, tôi có thể tiếp hai chị cùng lúc được không?”

“À vâng… được.”

Miharu thấy khá căng thẳng khi đột nhiên phải ngồi cùng bàn với người thân của người đột biến, nhưng nếu từ chối sẽ thành thất lễ. Nghe Miharu trả lời như vậy, Yamasaki liền nở nụ cười.

“Chị Tsumori ơi, mời chị ngồi đây ạ.”

“Cảm ơn chị, vậy tôi xin phép nhé.”

https://thuviensach.vn

Được Yamasaki mời, người phụ nữ tên Tsumori liền ngồi xuống bên cạnh Miharu. Trên vai cô có đeo một chiếc túi khá giống túi của Miharu.

“Hóa ra văn phòng bên mình là như thế này.” Tsumori nhìn quanh với ánh mắt lạ lẫm, “Lúc tới đây tôi hồi hộp lắm. Trước lúc tới văn phòng này, tôi có vào nhầm một tòa nhà khác, nơi đó vừa tối tăm vừa cũ kỹ nên tôi đã hơi lo ngại. Nhưng thật may là không khí bên mình tốt thế này.”

Tsumori nói liền một mạch một cách hưng phấn, Yamasaki chỉ mỉm cười gật đầu.

“Tòa văn phòng này dễ bị nhầm lẫn lắm chị ạ.”

“Thế à chị. Ừm, nhưng mà lần sau tôi tin là mình sẽ không bị nhầm nữa.”

Vui vẻ hoạt bát, đó là ấn tượng đầu tiên của Miharu về Tsumori.

“Xin lỗi chị vì tôi tới đường đột thế này. Từ bé tính tôi đã vậy đấy. Tôi hay hấp tấp lắm. Thực ra tôi định tới đây ngay sau cuộc gọi lúc sáng nay, nhưng rồi lại phải chuẩn bị nhiều thứ hơn tôi tưởng.”

“Không sao chị ạ.”

Tsumori chắc là kiểu người luôn nhanh chóng đưa ra quyết định. Có vẻ như cô ấy đã không thông báo giờ đến một cách rõ ràng mà tới một cách đột ngột.

“Thật hiếm khi có tới hai người cùng lúc tới đăng ký gia nhập như thế này. Thông thường, dù có nhận được cuộc gọi về việc muốn tham gia hội đi nữa thì cũng phải cách một, hai tháng mới có một người tới làm thủ tục. Hai chị tình cờ tới cùng một lúc thế này, chứng tỏ là có duyên đấy.”

Yamasaki vừa điềm đạm nói vừa đưa tờ khai cho Tsumori. Khi Miharu đưa tờ khai đã điền xong cho Yamasaki, cô ấy mỉm cười thật tươi đón lấy.

“Hội viên ở đây hiện tại có bao nhiêu người ạ?” Vừa điền vào tờ khai, Tsumori vừa hỏi.

“Trừ chị Tanashi và chị Tsumori ra thì có tất cả sáu mươi ba người.”

“Sáu mươi ba người?” Tsumori lặp lại với vẻ ngạc nhiên.

“Ít thật đấy.” Miharu nói.

https://thuviensach.vn

“Ồ không, nhiều hơn là tôi tưởng lúc đầu đấy chứ.” Tsumori bèn ngẩng đầu lên, nói.

Hóa ra hai người có những cảm nhận thật khác nhau.

Căn bệnh đột biến thành sinh vật kỳ quái đã có tới mấy chục nghìn bệnh nhân mắc phải. Vậy mà số người gia nhập hội gia đình này mới có sáu mươi ba người. Đây là số hội viên, nếu mỗi hộ gia đình có khoảng hai đến ba người gồm người bệnh và người thân của người bệnh thì số hội viên này tổng cộng khoảng hơn hai mươi hộ gia đình. Miharu nghĩ con số này quá ít, nhưng Tsumori lại thấy nhiều.

“Câu lạc bộ Giọt nước có chi nhánh trên toàn quốc không vậy?”

Trước câu hỏi của Miharu, Yamasaki khẽ lắc đầu.

“Hội chúng ta là một hội gia đình quy mô nhỏ do cá nhân điều hành, nên chỉ có trụ sở ở đây thôi chị ạ. Tuy rằng những hội gia đình có ý tưởng tương tự thế này cũng xuất hiện ở nhiều tỉnh thành khác nữa.” Yamasaki nói với vẻ mặt phức tạp.

“Như vậy hội viên nơi đây chỉ bao gồm người dân trong thành phố mình thôi à?”

“Có một vài người ở tỉnh khác nữa, nhưng đại đa số là người dân thành phố mình. Hầu hết là những người sống ở gần đây, trong thành phố hoặc cùng tỉnh với chúng ta.”

“Nếu nghĩ như vậy thì đúng là nhiều thật mà.” Tsumori nói với nét mặt nghiêm túc, “Với quy mô tỉnh thì cũng khó nói, nhưng với quy mô thành phố thì tôi nghĩ như vậy là nhiều rồi. Ít nhất thì cũng có sáu mươi ba người giống như chúng ta. Trong khi bình thường chúng ta chẳng thấy ai cả, chị không thấy như vậy thật kỳ diệu sao?”

Thực tế số người mắc bệnh chắc chắn nhiều hơn con số này rất nhiều. Trong số họ, chỉ có sáu mươi ba người gia nhập hội gia đình này.

Miharu nghĩ đúng là quá ít. Số đông còn lại không biết đang sống như thế nào.

https://thuviensach.vn

“Tôi rất muốn Câu lạc bộ Giọt nước trợ giúp được càng nhiều người càng tốt, nhưng tôi không có ý định cưỡng ép, vả lại mọi người còn có thể chọn tham gia các câu lạc bộ gia đình khác nữa. Hơn nữa, không thể nói rằng nếu không tham gia câu lạc bộ gia đình thì sẽ bất hạnh được. Hội sẽ thực hiện chức năng của mình với những người cần đến sự trợ giúp những khi cần thiết. Đó là lý tưởng của Câu lạc bộ Giọt nước.”

Miharu gật đầu tỏ vẻ đồng cảm. Mỗi người có một cách nghĩ riêng, nên có lẽ có những người không cần tới sự tương trợ lẫn nhau. Sự tôn trọng và chấp nhận những người đó của Yamasaki đã khiến cô thấy suy nghĩ của cô ấy thật sâu sắc.

Nhớ tới tách trà chưa đụng đến, Miharu bèn chậm rãi nhấp trà. Vô tình liếc mắt sang bên cạnh, cô thấy chiếc túi của Tsumori khẽ động đậy, phát ra tiếng sột soạt.

“Chị Tsumori à, chiếc túi này là?”

Yamasaki vừa chỉ chiếc túi vừa hỏi, giống như khi cô ấy hỏi Miharu.

“Đó là con gái tôi, tên là Saya. Xin lỗi chị vì cháu nó cựa quậy nhiều quá.” Liếc nhìn chiếc túi đang tạo ra những tiếng sột soạt, Tsumori cau mày vẻ có lỗi, nói.

“Không sao đâu chị. Tôi chào cô bé một câu có được không ạ?”

“Được ạ, nhưng mà… liệu có ổn không nhỉ.”

Tsumori có vẻ lo lắng nhưng vẫn mở khóa túi. Từ bên trong, một cục bông trắng muốt đột ngột thò đầu ra.

“Ồ!” Yamasaki tròn xoe mắt cười nói, “Là một chú chó ư? Hay là mèo con ạ?”

“Có lẽ là chó đó chị.”

Tsumori liếc nhìn thêm một lần như để xác nhận lại và trả lời.

Toàn thân con vật phủ lớp lông mềm mại trắng muốt, trên đầu có đôi tai giống hệt tai chó. Rất giống loài chó Pomeranian mà cô từng thấy trên tivi. Miharu nghĩ, vẻ ngoài của nó thật đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Hóa ra tuy gọi là “sinh vật quái dị” nhưng không phải con nào cũng đáng sợ. Đúng là có nhiều kiểu thật.

Nếu như Yuichi cũng có vẻ ngoài như thế thì chắc sẽ dễ thương lắm.

Yamasaki vươn tay về phía cục bông. Hẳn cô ấy thấy nó dễ thương nên muốn vuốt ve. Nhưng trước khi bàn tay cô chạm tới cục bông, cục bông đó đã cất tiếng sủa rất lớn.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Miharu hiện lên gương mặt của cục bông nọ. Đó là gương mặt của con người. Cô sững sờ không nói lên lời trước dáng vẻ mặt người thân chó tưởng như chỉ có trong những câu chuyện truyền miệng này. Toàn thân nó giống hệt loài chó, chỉ riêng gương mặt thì lại…

“Này, không được sủa!”

Ngay sau tiếng quát mắng, Tsumori không chần chừ tát ngay một cái vào mặt cục bông - mặt Saya. Saya khẽ oẳng lên một tiếng rồi rúc luôn vào trong túi.

“Xin lỗi chị, cháu nhà tôi bắn tính lắm.”

“Không sao ạ… Tôi nói thế này có thể là thừa, nhưng tôi nghĩ chị nên dịu dàng với cô bé hơn một chút.”

Tsumori chớp chớp mắt trước lời khuyên của Yamasaki. Sau vài giây, cô ấy như nghĩ ra, miệng “A” lên một tiếng và mỉm cười vẻ khó xử.

Có lẽ mọi ngày Tsumori đều hành xử như vậy. Mỗi khi bị người khác nhắc nhở, cô sẽ liền tỏ ra khó xử như thế.

“À, nhân tiện tôi muốn hỏi.” Tsumori cất tiếng hỏi như để lảng tránh chủ đề vừa rồi, “Chị Yamasaki cũng có con bị đột biến phải không ạ?”

Khóe miệng của Yamasaki đột nhiên khẽ cứng đơ lại trong khoảnh khắc, và Miharu đã không bỏ sót chi tiết ấy. Đó là phản ứng khi người khác nhắc đến một việc mà mình không muốn động chạm tới.

“Vâng, đúng vậy.”

Trong nụ cười của Yamasaki có pha chút vị đắng ngắt.

“Con trai tôi… Nó đã phát bệnh hai năm trước…”

https://thuviensach.vn

Nhìn Tsumori khẽ nghiêng đầu khó hiểu khi Yamasaki dùng thì quá khứ để tả, ánh mắt cô ấy khẽ cụp xuống.

“Giờ thằng bé không còn ở cùng tôi nữa.”

“Không còn…?”

“Ba tháng sau khi phát bệnh, nó đã đi khỏi nhà, từ đó chúng tôi chưa từng gặp lại. Tôi không biết nó đang ở đâu làm gì, thậm chí không biết nó còn sống hay đã chết nữa.”

Tsumori há hốc miệng kinh ngạc, cô lấy tay che miệng lại.

“Xin lỗi chị, tôi…”

“Không sao ạ, chị đừng để ý. Tôi rất hay bị hỏi câu này mà.”

Yamasaki lấy lại nụ cười như mọi khi, xua xua tay.

“… Hồi đó tôi hoàn toàn không biết con trai tôi đang nghĩ gì. Nó đã chui ra khỏi nhà qua cửa sổ phòng nó. Chúng tôi đã đi tìm khắp nơi, nhưng cuối cùng không tìm thấy. Trong khi tôi không hề biết tại sao nó lại bỏ nhà ra đi, nó bất mãn điều gì… Tôi hối hận lắm.”

“Thế ạ?”

“Vì không muốn ai phải trải qua cảm giác đó nên tôi mới thành lập Câu lạc bộ Giọt nước này. Để không còn vị phụ huynh nào phải đau khổ vì đánh mất con cái như tôi nữa.”

Tsumori vừa ngân ngấn nước mắt vừa gật đầu.

“Tội nghiệp chị quá.”

“Cảm ơn chị. Nhưng bây giờ thì tôi ổn rồi. Vì tôi đã quyết định rằng mình cần phải hướng về phía trước.”

Miharu bất giác thốt lên một tiếng “Ồ” đầy cảm phục.

Nếu Miharu ở vào vị trí của Yamasaki, không biết cô sẽ thế nào. Nếu Yuichi bỏ đi khi cô không biết rõ nguyên do, liệu cô có thể vực mình dậy khỏi nỗi buồn đau ấy? Liệu cô có thể đem kinh nghiệm đau khổ của mình ra để cứu giúp những người đồng cảnh ngộ không? … Có lẽ cô không thể làm được.

https://thuviensach.vn

Nghĩ ra việc gì đó và thực hiện nó không phải là một việc đơn giản. Sức mạnh biến lý tưởng thành hiện thực, và năng lực hành động của Yamasaki là những thứ thật đáng khâm phục. Miharu cảm thấy ấn tượng sâu sắc với cô ấy.

Cô ấy giỏi quá!

Vừa nghĩ, cô vừa nhấp tiếp chỗ trà ít ỏi còn sót lại, đúng lúc đó tiếng chuông cửa lại reo vang lần nữa.

“Xin chào!”

Giọng nói to khỏe hơn cả Tsumori lúc cô ấy mới đến.

“Hôm nay nhiều khách quá!”

Yamasaki đứng lên. Miharu bất giác nhìn theo bóng lưng ấy không rời, khi định thu hồi tầm mắt, ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt của Tsumori. Tsumori chớp chớp mắt, khóe miệng nhếch lên tạo ra một nụ cười. Nụ cười ấy thấp thoáng vẻ tinh nghịch.

“Chào chị Itsuko.” Tiếng một phụ nữ từ cửa vọng vào. “Hôm nay có sự kiện gì à? Chị có nhiều khách thế.”

“Vâng. Thật hiếm khi phải không chị?”

Giọng nói của Yamasaki thật mềm mại, đó là giọng nói khi ta gặp bạn bè thân thiết.

Một lúc sau, một phụ nữ to lớn với mái tóc cắt ngắn xuất hiện ở phòng tiếp khách.

“Chào các chị. Các chị tới đăng ký gia nhập hội đó à?”

Miharu và Tsumori chào lại, Yamasaki đi phía sau liền nói: “Để tôi giới thiệu với hai chị nhé. Đây là chị Harumachi Miyako. Chị ấy là hội viên đầu tiên của Câu lạc bộ Giọt nước đấy.”

“Vâng, tôi là hội viên khá lâu rồi. Có gì sau này nhờ các chị giúp đỡ nhé.”

“Giới thiệu với chị Harumachi, đây là chị Tsumori Nonoka, còn đây là chị Tanashi Miharu.”

https://thuviensach.vn

Yamasaki lần lượt đưa tay về phía Tsumori ngồi ở phía trước và Miharu ngồi ở phía sau. Nhìn Miharu và Tsumori cúi đầu chào, Harumachi mỉm cười có vẻ gì đó mãn nguyện.

“Chị Harumachi đây là chuyên gia thông tin đấy, chị ấy biết nhiều thứ lắm.”

“Vâng, đúng vậy. Có gì không biết các chị cứ hỏi tôi nhé. Tôi sẽ chỉ dẫn cho các chị tất cả những điều tôi biết.”

“Tuyệt quá! Vậy là chúng tôi có người để nhờ cậy rồi!”

Trước vẻ mặt tự tin ngời ngời của Harumachi, Tsumori chắp hai tay trước ngực nói líu lo vẻ tán thưởng.

“Chị Harumachi ngồi đi. Để tôi đi pha trà mời chị.”

“Cảm ơn chị.”

Được Yamasaki mời, Harumachi ngồi phịch xuống ghế sô pha ở phía đối diện Miharu.

“Vậy bây giờ…”

Harumachi đan ngón tay vào nhau, đưa mắt về phía đối diện. Đôi môi đỏ tươi nổi bật cong thành hình vòng cung, cô ấy hỏi với vẻ tràn đầy tự tin.

“Tôi vào đề luôn nhé. Các chị có cần biết điều gì không?”

Miharu và Tsumori bất giác quay mặt nhìn nhau.

“Ừm, vậy cho tôi hỏi cụ thể thì ở Câu lạc bộ Giọt nước có những hoạt động gì ạ?”

Thấy Miharu hỏi, Harumachi tròn mắt ngạc nhiên.

“Vậy là Itsuko vẫn chưa giải thích sơ qua cho các chị à.”

“Chúng tôi vừa mới điền xong vào tờ khai thôi ạ.”

Tsumori liền lập tức cất tiếng, Miharu cũng gật đầu.

“Thế à. Thế thì để tôi thay mặt cô ấy giải thích nhé.”

Harumachi đặt tay lên ngực, gương mặt tràn đầy tự tin, cất tiếng nói.

“Ở Câu lạc bộ Giọt nước này, mỗi tháng sẽ tổ chức bốn buổi giao lưu. Hầu hết là tổ chức vào cuối tuần, trong đó có buổi họp định kỳ, buổi kể

https://thuviensach.vn

chuyện và hai buổi thư giãn. Nội dung là hát karaoke hoặc ăn uống.”

“Thư giãn ạ?”

“Vâng. Việc thả lỏng bản thân rất quan trọng mà.”

Trước gương mặt có vẻ bất ngờ của Tsumori, Harumachi cười, đôi mắt nheo lại.

“Nếu quá tập trung, dồn sức vào một chuyện thì sẽ không tốt cho sức khỏe tinh thần đâu. Nếu trái tim không được thư thái thì chúng ta cũng không thể rộng lượng với người khác được, chị có nghĩ vậy không?”

Miharu nghĩ, có lẽ đứng là như vậy. Chỉ tưởng tượng tới việc ngày nào cô và cậu con trai đột biến cũng ru rú trong nhà, sống cuộc sống khép kín chỉ có hai mẹ con với nhau đã đủ khiến cô phát điên. Đúng là việc giao lưu định kỳ với những người bên ngoài, được giải phóng khỏi những điều lo nghĩ và tận hưởng cuộc sống, dù chỉ là tạm thời, là những việc rất quan trọng.

“Xin lỗi đã để chị phải đợi.”

Yamasaki xuất hiện với tách trà trên tay, Harumachi bèn quay sang cô ấy.

“Chị Itsuko ơi, các chị ấy vừa hỏi tôi về hoạt động của hội đây này.”

“Ồ, tôi quên chưa giải thích với các chị ấy à?”

“Tôi vừa trả lời các chị ấy rồi.”

“Cảm ơn chị.”

Yamasaki vừa cười vừa ngồi xuống bên Harumachi.

“Hai chị đã trở thành hội viên từ ngày hôm nay, nên hoạt động thực tế sẽ là từ buổi sau. Tuần đầu tiên của tháng là buổi họp định kỳ. Tuần thứ hai là buổi kể chuyện. Buổi kể chuyện này vừa tổ chức hôm qua, nên các chị sẽ chính thức tham gia từ buổi thư giãn vào tuần sau nhé. Chỉ có điều, các buổi thư giãn là hoạt động tùy ý nên mọi người có quyền tự do chọn tham gia hay không. Thành viên tham gia và nội dung của buổi thư giãn tôi đều giao phó hết cho các chị phụ trách rồi.”

“Tùy ý nghĩa là…?”

https://thuviensach.vn

Miharu nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu, Harumachi bèn tiếp lời.

“Nghĩa là buổi họp định kỳ và buổi kể chuyện chúng tôi mong tất cả mọi hội viên đều tham gia. Buổi thư giãn thì người nào không thích có thể không tham gia. Những buổi này dành cho những người cần thả lỏng thân thể và tâm trạng của mình. Tôi nghĩ là dù không hứng thú lắm, mọi người vẫn nên tham gia buổi này, bởi khi tham gia, những căng thẳng tích tụ trong cơ thể người đó sẽ được giải phóng hết trong lúc người đó không để ý.”

“Vì mỗi người lại muốn thư giãn theo một cách riêng mà. Ở các buổi thư giãn, những người có nguyện vọng tham gia sẽ chọn ra một người phụ trách và tạo thành một nhóm. Những người muốn đi ăn thì gia nhập nhóm ăn uống, những người muốn đi hát karaoke thì tham gia nhóm karaoke. Những người thích đi du lịch thì tham gia nhóm du lịch.”

“Đứng là tự do thật đấy.”

Thấy Tsumori thán phục, Yamasaki mỉm cười.

“Tôi không đưa ra hạn chế nào đối với các nội dung hoạt động thư giãn cả. Chỉ có điều, chi phí cho những hoạt động đó sẽ do hội viên tự trả. Hoạt động mà Câu lạc bộ Giọt nước cung cấp chỉ gồm buổi họp mặt định kỳ và buổi kể chuyện, những buổi khác sẽ do các hội viên tự tổ chức cùng nhau.”

Thì ra là vậy, Miharu nghĩ. Nghĩa là các hội viên phải tự chịu mọi trách nhiệm và chi phí trong tất cả các buổi thư giãn. Cô gật gù tỏ vẻ đã hiểu, Tsumori ngồi cạnh cô bèn cất tiếng.

“Vậy buổi họp định kỳ và buổi kể chuyện thì như thế nào ạ?”

“Để họp định kỳ, tôi sẽ thuê một phòng trong trung tâm văn hóa thành phố, mọi hội viên sẽ tập hợp ở đó và báo cáo tình hình của mình.”

“Các chị đừng lo, buổi họp không nặng nề và cứng nhắc lắm đâu. Mỗi người chỉ cần nói một vài câu để mọi người biết tình hình gia đình mình trong tháng vừa rồi như thế nào thôi.”

“Đúng vậy. Chủ yếu là chia sẻ thông tin và giải quyết vấn đề. Chỉ cần báo cáo đơn giản thôi, kiểu như “Tình hình gia đình tôi hiện tại đang là như

https://thuviensach.vn

vậy”, “Chúng tôi đang gặp rắc rối với chuyện như vậy” là được. Khi đó, người báo cáo sẽ nhận được lời khuyên của ai đó đối với vấn đề của mình. Họ sẽ giải quyết được vấn đề trước khi mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn.”

“Thế còn buổi kể chuyện?”

“Đúng như tên gọi của nó, trong buổi kể chuyện tôi sẽ mời người kể chuyện tới kể cho chúng ta nghe. Những câu chuyện này có ích lắm đấy.”

“Các chị hãy nghĩ đó là một khóa học cho dễ hình dung. Mục đích của buổi kể chuyện là, các chị sẽ được lắng nghe những câu chuyện quý giá từ những người làm việc trong các lĩnh vực liên quan tới người đột biến, từ đó thấu hiểu sâu sắc hơn về căn bệnh cũng như người bị bệnh đột biến.”

Trong lúc lắng nghe họ giải thích, Miharu đã phần nào hình dung ra được đường hướng hoạt động và mục đích của hội. Dù không có hiểu biết sâu rộng về các hội gia đình kiểu này, cô vẫn cảm nhận được rằng, so với những tổ chức được cá nhân sáng lập và điều hành thì tổ chức này thực sự rất bài bản và chuyên nghiệp.

“Các chị có câu hỏi gì không?”

Trước câu hỏi của Harumachi, Miharu định lắc đầu thì Tsumori đã giơ tay.

“Làm thế nào để tham gia vào buổi thư giãn trong tuần sau được ạ?”

Đúng rồi, làm sao để tham gia được nhỉ? Nghe Tsumori hỏi, Miharu mới nhớ ra mình đã quên điểm này. Cô nhìn Harumachi để đợi câu trả lời thì thấy cô ấy cười híp mắt như một con cáo.

“Quy định ở đây là các chị sẽ chọn nhóm mình thích rồi nói với người phụ trách nhóm đó về nguyện vọng tham gia của các chị. Nhưng hôm nay chúng ta có duyên gặp nhau thế này, hay là hai chị vào luôn nhóm của tôi đi?”

“Nhóm của chị là nhóm thế nào ạ?”

“Lần này tôi định sẽ tổ chức một bữa ăn đơn giản thôi. So với việc đi hát karaoke hay đi du lịch cùng những hội viên mình chưa quen thì việc đi

https://thuviensach.vn

ăn hẳn là dễ chịu hơn, các chị có thấy vậy không? Tôi thấy hoạt động này rất phù hợp đấy.”

Tsumori ngập ngừng nhìn Miharu như muốn hỏi cô quyết định thế nào. Nụ cười trên mặt Tsumori thật mập mờ và có chút khó xử.

Miharu hơi đắn đo một chút, nhưng đúng như Harumachi nói, những người mới tham gia lần đầu thì nên bắt đầu bằng việc đi ăn là tốt hơn cả. Vì thế cô gật đầu với Tsumori, và Tsumori cũng gật đầu lại với cô như để xác nhận.

“Chúng tôi hiểu rồi. Hãy cho chúng tôi tham gia nhóm của chị nhé.”

“Ôi thật à? Hai chị làm tôi vui quá!”

Harumachi cười vô cùng hứng chí.

“Tôi sẽ gọi cho các chị để thông báo về chi phí và thông tin chi tiết về buổi ngày hôm đó nhé.”

“Vậy để tôi cho chị số điện thoại…”

“À, không cần đâu.” Harumachi khẽ xua tay từ chối lời đề nghị. “Lát nữa tôi sẽ nhờ chị Yamasaki cho xem sổ danh sách hội viên là được.”

Nghe Harumachi nói vậy, Tsumori khép khuôn miệng nãy giờ vẫn đang hơi hé mở của mình lại. Sau vài giây suy nghĩ, cô ấy đứng dậy.

“Vậy quyết định như thế nhé. Tôi phải về đây.”

“Chị đã về rồi ư?”

“Vì cháu nhà tôi không quen ra ngoài lắm.”

Thấy gương mặt Harumachi đầy vẻ tiếc nuối, Tsumori vừa với lấy chiếc túi vừa trả lời.

“Ừm, vậy tôi cũng xin phép về luôn ạ.”

Bị dẫn dụ theo, Miharu cũng đứng lên.

“Tuần sau nhờ chị hướng dẫn cho chúng tôi thật nhiều nhé.”

“Vâng.” Harumachi trả lời, Yamasaki thì đứng lên cúi đầu chào. Miharu và Tsumori không bị giữ lại, họ đi khỏi gian tiếp khách, đổi từ đôi dép lê đi trong nhà sang đôi giày của mình rồi rời khỏi văn phòng.

https://thuviensach.vn

Ngay sau khi khép cánh cửa lại, Tsumori không che giấu mà thở phào ra một hơi.

“Cuối cùng cũng được thở một tí.”

Miharu chớp mắt ngạc nhiên, Tsumori liền mỉm cười.

“Chị tên là Miharu nhỉ?”

“… À, vâng, đúng là như vậy.”

Thấy Miharu ngạc nhiên vì đột nhiên bị gọi bằng tên riêng một cách thật thân mật, Tsumori ngước mắt nhìn lên như dò ý tứ cô.

“Nhà tôi cách chỗ này một ga tàu. Nếu có thời gian, chị có muốn tới nhà tôi chơi bây giờ không?”

“… Ồ, như thế có tiện cho cô không?”

“Được mà, tôi muốn mời chị tới chơi lắm.”

Tuy lời mời hơi đột ngột, nhưng Miharu không thấy khó chịu. Miharu cũng có hứng thú với Tsumori nên cô không có lý do nào để từ chối cả, trái lại cô còn muốn nói chuyện thật nhiều với cô ấy nữa.

https://thuviensach.vn

.3.

Nhà của Tsumori đúng như bản thân cô ấy mô tả, lên tàu điện đi hết một ga rồi xuống đi bộ năm phút là tới.

Căn hộ của cô ấy nằm trên tầng mười của một tòa chung cư có cửa khóa tự động, mặt chung cư hướng ra đường quốc lộ. Đó là một căn phòng hướng Nam khá sáng sủa.

“Xin lỗi chị, phòng tôi bừa bộn quá.”

Vừa nói, Tsumori vừa vội vàng thu gọn đám tờ rơi đang rải ra trên bàn. Tuy Tsumori nói phòng mình bừa bộn, nhưng thực ra căn phòng rất ngăn nắp gọn gàng.

Nếu là ở nhà Miharu, đồ đạc trong nhà quá nhiều khiến cho cô dù có muốn thu dọn nhà cửa sạch sẽ thì trông vẫn có cảm giác bừa bộn, không thể gọn gàng được. Nhưng có thể vì Tsumori khéo thu dọn nhà cửa nên nhìn tổng thể căn phòng rất thoáng và gọn gàng, không giống như căn phòng có người ở. Đồ đạc và những vật dụng nhỏ có màu sắc hài hòa thống nhất, chứng tỏ không thể xem thường gu thẩm mỹ của chủ nhà.

“Chồng tôi đang đi công tác xa nhà, hiện tại chỉ có hai mẹ con tôi sống với nhau.”

Tsumori đặt túi xuống, mở khóa kéo. Saya lập tức nhảy từ túi ra và chạy đi mất. Cô bé cào cào hai chân dưới xuống sàn như đang đào lỗ trước cánh cửa căn phòng bên cạnh phòng khách. Tsumori mở cánh cửa đó ra giúp Saya, cô bé liền chạy vọt vào trong đó.

“Chị ngồi đi. Chị Miharu có thích hồng trà không?”

“Có, cảm ơn cô.”

https://thuviensach.vn

Miharu trả lời, trong lòng cũng bắt đầu băn khoăn về trạng thái hiện tại của Yuichi.

Sau khi ngồi xuống sô pha và liếc nhìn Tsumori đang chuẩn bị trà trong bếp, Miharu khẽ mở khóa chiếc túi và nhìn vào bên trong.

Cô khẽ gọi "Yuu ơi", nhưng đương nhiên không có câu trả lời. Yuichi nằm cuộn tròn trong túi không động đậy. Vốn thường ngày cậu cũng ít cử động, những lúc thế này cô thật bất an, không phải cậu đã chết rồi đấy chứ?

"Mời chị."

Tsumori mang trà táo và bánh bông lan ra, ngồi chéo phía trước mặt Miharu.

"Để cháu trong túi như vậy có chật không chị?" Tsumori chỉ Yuichi, hỏi.

"Hay là chị thả cháu ra ngoài đi, tôi không ngại đâu ạ."

"Nhưng mà…" Miharu ngập ngừng nói. Cô thấy hơi không yên tâm khi thả Yuichi trong căn nhà của người mà cô mới gặp lần đầu, "Cháu nhà tôi nhút nhát lắm, nó sẽ sợ và không dám bước ra đâu."

"Vậy chị tạm thời mở khóa ra và để đó xem sao. Để khi nào cháu nó muốn bước ra thì có thể bước ra ngay được."

Miharu gật đầu, cô đặt chiếc túi vào góc phòng, nơi Yuichi thường muốn tới nhất. Rồi cô quay lại ngồi trên sô pha.

"Cháu là con trai hay con gái ạ?"

"Cháu nó là con trai. Tên cháu là Yuichi."

"Yuichi à. Con trai chị hiền lành thật đấy. Cháu bao nhiêu tuổi rồi chị?"

"Hai mươi hai rồi chị ạ."

"Ồ, hai mươi hai à." Tsumori nói, mắt hơi mở to ngạc nhiên, "Con gái tôi hai mươi tuổi đấy. Hai đứa gần tuổi nhau thật."

"Hai mươi tuổi ư?"

https://thuviensach.vn

Thấy lạ, Miharu hỏi lại, có lẽ trong giọng nói của cô chứa đầy sự nghi hoặc nên Tsumori đành gượng cười.

“Vâng, tôi sinh cháu năm mười sáu tuổi.”

“Mười sáu…”

Miharu bất giác mở lớn mắt, nét mặt Tsumori có vẻ khó xử.

“Có lẽ đó chính là thứ gọi là tuổi trẻ bồng bột đó chị. Một đám cưới chạy khi ở lứa tuổi học sinh… Bố của đứa bé khi đó là một sinh viên đại học mười chín tuổi. Dù đã vượt qua sự phản đối kịch liệt của gia đình để kết hôn, nhưng hai năm sau chúng tôi đường ai nấy đi. Hình như anh ấy đã ngoại tình. Có lẽ anh ấy còn muốn chơi bời nhiều hơn nữa.”

“Mọi chuyện là như thế sao?”

“Xin lỗi chị nhé, đột nhiên lại kể ra chuyện này.”

“Không đâu, là tại tôi nhắc tới khiến cô phải giải thích.”

“Không sao đâu ạ. Vả lại giờ tôi cũng đã tái hôn rồi.”

Sau khi kể chuyện đời éo le của mình, Tsumori bật cười. Miharu nghĩ, có lẽ cô ấy có tính cách khá cởi mở, dễ tâm sự chăng.

“Yuichi bị đột biến từ khi nào vậy chị?”

“Ừm, khoảng hai tuần trước ạ.”

“Ồ, vậy là mới gần đây thôi nhỉ.”

“Còn … cháu Saya nhà cô thì sao?”

“Cháu nhà tôi bị cách đây hơn ba tháng. Đúng lúc chồng tôi đi công tác ở nước ngoài, mọi thứ cứ rối tinh cả lên, cảm giác như ngày ấy đã xa xôi lắm rồi.”

Hơn ba tháng trước ư? Miharu thầm nhắc lại trong đầu. Cô ấy đã hạ quyết tâm gia nhập hội gia đình sau quãng thời gian dài suy nghĩ, hay đơn giản là khi ấy cô chưa biết tới hội này?

“Quả nhiên… Mọi chuyện xảy đến thế này, đúng là rối trí thật nhỉ.”

Trước câu nói của Miharu, Tsumori gượng cười.

https://thuviensach.vn

“Vâng. Tôi đã biết về căn bệnh này trước đó rồi, nhưng không thể ngờ con gái mình lại mắc bệnh. Tháng đầu tiên tôi như bị trầm cảm vậy. Lúc đó chuyện nhà cửa tôi phải nhờ mẹ chồng hết. Vì quá sốc nên tôi không thể làm việc nhà nổi.”

Vừa đưa ánh mắt nhìn tách trà, Tsumori vừa nói.

“Thường ngày con bé đã khó tính rồi. Sau khi đột biến, tính cách của nó càng xấu hơn, lại còn hung bạo và thô lỗ nữa, tôi chẳng biết phải làm sao.”

Vừa nói Tsumori vừa vén tay áo lên cho Miharu xem. Trên cánh tay cô ấy, một số chỗ hằn sâu những vết răng người.

“Cháu nó cắn sao?”

Tsumori gật đầu, chau mày lại tỏ vẻ khó xử.

“Tệ nhất thì cũng chỉ bị chảy máu một chút rồi khỏi thôi, nhưng mà đau chị ạ.”

Saya mang gương mặt của con người. Răng và miệng của cô bé hẳn là vẫn còn nguyên như khi còn là con người. Nếu so với một con chó thật thì vẫn yên tâm hơn vì cô bé không có răng nanh. Thế nhưng tưởng tượng ra cảnh đó Miharu vẫn thấy có gì đó thật kỳ lạ.

“Chồng tôi đi công tác xa không ở nhà, tôi không biết phải làm sao… Nhưng cuối cùng tôi đã hạ quyết tâm rằng mình phải làm cách nào đó để hai mẹ con sống được cùng nhau. Thế nên tôi đã tìm hiểu rất nhiều trên mạng và tìm thấy Câu lạc bộ Giọt nước.”

Nét mặt Tsumori như phủ đầy mây đen.

“Chị Miharu nghĩ gì về “Câu lạc bộ Giọt nước” ạ?”

“Hả?”

Thấy Miharu tròn mắt ngạc nhiên trước câu hỏi đột ngột, Tsumori bèn ngập ngừng nói tiếp với vẻ hơi khó nói.

“Nghe họ nói thì tôi có thể hiểu được lý tưởng của hội đó rồi. Nhưng mà tôi thấy không có mục tiêu cụ thể nào được đặt ra cả. Tôi không hiểu cái đích cuối cùng họ hướng tới là gì, họ muốn đạt được kết quả như thế

https://thuviensach.vn

nào. Dù tôi cũng nghĩ là chưa tham gia hoạt động mà mới chỉ nghe giải thích thì không thể hiểu hết được.”

Vì hoàn toàn cảm phục trước ý tưởng về hội nên đối với Miharu, đây thực sự là một ý kiến ngoài tưởng tượng. Ngay cả lúc nghe nói về tổng số hội viên, cảm giác của hai người cũng trái ngược nhau, chứng tỏ trong một số chuyện, Miharu và Tsumori có cách suy nghĩ hoàn toàn đối lập.

“Còn tôi thì thấy so với một tổ chức do cá nhân điều hành thì tổ chức này có nhiều điểm rất chuyên nghiệp đó chứ. Như cô Yamasaki đã nói, đây là một hội lập ra để giúp gia đình người đột biến có thể lạc quan bước tiếp chặng đường phía trước… Mục tiêu cụ thể thì mỗi người mỗi khác. Thay vì áp đặt một mục tiêu chung cho tất cả mọi người thì tôi nghĩ mục tiêu cuối cùng của hội chính là để mỗi người tự suy nghĩ về phương án giải quyết toàn vẹn nhất và giúp họ thực hiện được điều đó.”

“Thế ư.”

Nhưng vẻ mặt Tsumori vẫn có gì đó chưa phục.

“Ngoài ra, không hiểu sao tôi cảm thấy không thoải mái khi nói chuyện với chị Harumachi.”

Với câu nói này, Miharu bất giác cười nhăn nhó.

“Không có lý do gì cụ thể cả, nhưng tôi có cảm giác tôi với chị ấy chẳng hợp nhau tí nào.”

“Nhưng tôi nghĩ chị ấy không phải người xấu đâu.”

“Không biết nữa. Tôi thường hay thích hoặc ghét người khác bằng cảm giác trực quan của mình. Bất kể là người tốt hay người xấu, khi đã không hợp thì nghĩa là không hợp.”

“Nhưng mà…” Tsumori nói thêm, “Không hiểu sao tôi có cảm giác tôi và chị Miharu có thể thân thiết với nhau. Thế nên việc được gặp gỡ và quen biết chị thực sự là một thành quả lớn với tôi.”

“Ôi ôi!” Miharu bật cười, nói với giọng trêu đùa, “Cô nói làm tôi vui quá. Tim tôi đập thình thịch lên vì vui sướng rồi này.”

“Tôi thực sự nghĩ như vậy đấy.”

https://thuviensach.vn

Vừa cười nhìn Tsumori nói, Miharu vừa đưa tách trà lên miệng.

Cô không thấy khó chịu khi Tsumori tỏ ra hứng thú với mình, thực ra chính cô cũng có cảm giác tương tự.

“Tôi cũng nghĩ tôi và cô Tsumori có thể trở thành bạn được đó.”

“Thật không ạ?” Tsumori mỉm cười với vẻ vui sướng, “Thế thì từ hôm nay chúng ta là bạn nhé.”

Tsumori cười nói sôi nổi thật đáng yêu. Cô ấy kém Miharu tới gần hai mươi tuổi, nên cô ấy giống như con gái của cô vậy.

“Vâng, nếu chị không chê. Từ giờ rất mong chị giúp đỡ!”

“Vâng, tôi cũng vậy. À phải rồi, từ giờ chúng ta đừng xưng hô xa cách như vậy nữa. Nói chuyện như vậy cứ thấy lòng không yên kiểu gì ấy.”

“Ừ. Vậy thì chúng ta đổi cách xưng hô thành chị - em nhé.”

Cảm thấy cách nói chuyện giữa họ dần trở nên thân thiết hơn, Tsumori thở phào nhẹ nhõm.

“Em không có bạn bè cùng trang lứa, từ khi con gái bị đột biến, các mối quan hệ của em càng ít hơn. Thế nên em thật sự vui vì quen biết chị. Điều đó làm em thấy yên lòng ghê gớm.”

“Chị cũng vậy. Có thể thân thiết với người cùng cảnh ngộ với mình khiến chị vững tâm lên nhiều lắm.” Cô đáp và mỉm cười.

Như sực nhớ ra, Tsumori nói: “Vụ tham gia buổi thư giãn đó, em thấy sờ sợ.”

“Sợ á?”

“Vì chắc chắn trong đó sẽ có nhiều bè nhóm. Em nghĩ trong đó toàn là các thành viên cố định. Việc tham gia nhóm nào của người phụ trách nào hẳn sẽ dẫn đến rất nhiều chuyện. Ôi, em ghét mấy thứ bè nhóm lắm.”

Đúng là như vậy thật, Miharu nghĩ.

Có nhiều chuyện đến khi Tsumori nói cô mới nhận ra. Nếu nói là do Miharu chậm hiểu hơn hay do Tsumori nhạy bén hơn, thì có thể là cả hai, nhưng dù sao thì Tsumori cũng rất thông minh nhanh nhạy.

https://thuviensach.vn

“Tuần sau chúng ta sẽ tới bữa tiệc của chị Harumachi, như vậy có nghĩa là chúng ta sẽ tham gia nhóm của chị Harumachi luôn à?”

“Em chẳng thích vào nhóm chị Harumachi tí nào… Chị Miharu ơi, tuần sau nữa chúng ta xem thử các nhóm khác xem thế nào được không?”

“Được chứ.”

Miharu mỉm cười đáp lại câu nói của Tsumori.

Tsumori và Miharu giống như hai người bạn xa cách lâu năm. Hai người trò chuyện rôm rả về những chuyện trên trời dưới bệ, không đầu không cuối, lúc nhìn tới đồng hồ thì đã hơn năm giờ chiều.

“Thôi chết, chị đã hứa sẽ về trước lúc chiều tối rồi.”

Cô nhớ tới Isao ở nhà nên vội vàng đứng lên. Cuộc chuyện trò giữa họ đang vui, giống như có ai cầm tay mình níu lại đầy tiếc nuối, nhưng cô vẫn phải về.

“Mấy hôm nữa chúng ta sẽ gặp nhau nữa nhé?”

“Ừ. Chị sẽ gọi cho em.”

Miharu vừa trả lời vừa nhấc chiếc túi lên, liền sau đó cô nhận ra bên trong chiếc túi trống rỗng.

“Yuu ơi?”

Cô cất tiếng gọi và nhìn xung quanh. Không thấy con trai cô đâu cả.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Xin lỗi em, hình như con trai chị ra khỏi túi rồi.”

Hai người tìm khắp các ngóc ngách và những góc khuất phía sau đồ đạc, rồi Tsumori chợt kêu “A” một tiếng như thể vừa nhận ra chuyện gì.

“Chị Miharu ơi, kia có phải cậu ấy không?”

Tsumori mở cánh cửa khi nãy mới mở ra một nửa, chỉ tay vào góc phòng trải chiếu Nhật dùng làm phòng cho Saya. Nhìn theo cánh tay Tsumori, cô thấy Yuichi đang ngồi đó. Cậu ngồi im, cách Saya đang ngồi trên đệm một quãng, mặt hai người đối diện nhau.

“Yuu ơi!”

https://thuviensach.vn

Cô chạy tới dùng túi bao lấy con. Khác với lúc ra khỏi nhà, lần này cậu không chống cự.

“Saya, con không bắt nạt cậu ấy đấy chứ?” Tsumori nói, gương mặt hơi lo lắng, “Yuichi à, cháu có bị thương ở đâu không?”

“Cháu nó không sao.” Miharu trả lời, cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Nhìn thấy con trai chị em có rùng mình không?”

Trong một thoáng, Tsumori ngơ ngác không hiểu ý nghĩa câu hỏi.

“Đây là lần đầu tiên em thấy một người bị đột biến ngoài con gái mình. Em chỉ nghĩ “có nhiều kiểu đột biến thật” thôi.”

Sau một lúc tròn xoe mắt ngạc nhiên, Tsumori bật cười.

“Nếu nói là rùng mình thì em nghĩ chắc ai cũng sẽ vậy thôi. Con gái em cũng có mặt người mình chó mà, lần đầu nhìn thấy chắc chị cũng kinh ngạc lắm phải không?”

Trước câu nói của Tsumori, Saya dỏng hai tai lên. Cô bé lườm Tsumori một cái rất nhanh như chỉ nhìn thoáng qua, sau đó quay về tư thế cũ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Không hiểu sao chúng lại trở thành hình dạng này chị nhỉ. Căn bệnh này đúng là toàn chuyện không thể lý giải được… Đành phải làm quen với ngoại hình mới của chúng vậy.”

“Ừ, đành vậy.” Miharu khẽ thầm thì trong lòng và tự căn dặn bản thân.

Bệnh đột biến sẽ khiến người bệnh mang ngoại hình đáng sợ kiểu này, nên lần đầu trông thấy ai cũng sẽ rùng mình lùi bước thôi. Dù đó có là bố mẹ bệnh nhân chăng nữa. Đó là chuyện bình thường, ai ai cũng đều như vậy cả.

https://thuviensach.vn

.4.

Cô đã có thêm một người bạn có cùng nỗi phiền muộn như mình. Nói thẳng ra thì mọi chuyện chỉ có vậy, nhưng Miharu vẫn rất vui sướng.

Nhìn Miharu vui vẻ nhẹ nhõm trở về nhà, Isao cau mày trách: “Em về muộn thế.” Nhưng tâm trạng cô tốt tới mức cô không hề khó chịu với lời phàn nàn đó.

“Em chuẩn bị bữa tối bây giờ đây.”

Isao liếc nhìn Miharu bằng ánh mắt ngờ vực. Anh có vẻ định nói gì đó, nhưng rồi lại quay lại xem tivi như cũ.

Isao cơ bản là không quan tâm.

Dù Miharu có làm kiểu tóc mới thì anh cũng chẳng phản ứng gì. Dù cô có thử đổi loại tương hoặc loại nước dùng cho món súp miso, hay thử nấu một thực đơn mới, anh cũng không đả động tới nửa lời. Chỉ khi nào không hợp khẩu vị thì anh mới lên tiếng kêu ca. Isao là một ông chồng như vậy.

Ngày nghỉ anh thường ở nhà xem tivi hoặc ngủ, anh không có sở thích bên ngoài cũng không có mối quan hệ bạn bè thân hữu nào. Thật may vì anh không có máu bài bạc, nhưng vì có những hôm anh ngồi uống bia lon xem bóng chày cả ngày, nên nhà cô tốn không ít tiền bia. Cô luôn thấy bực bội vì việc này, nhưng vì mỗi tháng sau khi chi trả mọi thứ họ vẫn còn dư một ít tiền, nên cô kiềm chế không kêu ca gì cả.

Lúc nãy Tsumori nói chồng cô ấy đang công tác ở nước ngoài nhỉ.

Vừa chiên tôm tẩm bột, Miharu vừa liếc nhìn trộm lưng chồng.

Còn ông chồng nhà này thì hai năm nữa sẽ nghỉ hưu, sau đó ngày nào cũng sẽ vạ vật ở nhà…

https://thuviensach.vn

Thôi đừng nghĩ nữa, Miharu lắc lắc đầu. Khó khăn lắm tâm trạng mới tốt lên một tí, cô không muốn nghĩ tới những chuyện u ám.

“Yuu ơi, cơm tối này con.”

Cô đưa chỗ bắp cải còn thừa sau khi dùng làm món ăn kèm cho Yuichi, cậu liền gặm sồn sột như mọi khi. Cô đã đưa con trai ra ngoài chơi nửa ngày trời, nhưng trông cậu không có vẻ gì là mệt mỏi nên cô yên tâm phần nào.

Từ khi giam mình trong phòng, cậu con trai cô chỉ ra khỏi nhà vào những dịp bắt buộc hiếm hoi. Nhưng từ giờ, cô có thể cho con vào túi và mang con ra ngoài chơi được rồi.

Dù ban đầu có là cưỡng chế, thì dần dần khi đã quen, có lẽ Yuichi sẽ không kháng cự khi được mang ra ngoài nữa. Tuy không thể cho người khác thấy con, nhưng trong nhà Tsumori thì con cô có thể tự do đi lại được. Ở đó còn có cả Saya nữa, tuy rằng kiểu đột biến của chúng khác nhau nhưng chúng cùng là những bệnh nhân đột biến, có thể chúng sẽ có cách thức giao tiếp riêng nào đó với nhau.

Cô có cảm giác mình đã tiến được về phía trước một bước.

Hôm đó, Miharu đã ăn bữa tối với cảm giác vô cùng hài lòng.

“Chồng em làm việc ở nước ngoài như vậy có hay về thăm nhà không?”

Miharu đang ngồi ở nhà Tsumori, vừa ăn bánh vừa nói tiếp câu chuyện hôm trước.

“Nhiều thì cũng một tuần mới về một lần chị ạ. Về thường xuyên quá sẽ tốn tiền đi lại, vả lại cũng mệt nữa.”

“Ừ, cũng phải.”

“Thỉnh thoảng em cũng về nhà chồng để quét dọn nhà cửa. Nhà đi thuê nên phải giữ cho sạch đẹp, vậy mà không có người để chăm lo cho tử tế được.”

Vừa gật đầu phụ họa, Miharu vừa nghĩ tới chồng mình.

https://thuviensach.vn

Isao làm việc trong một công ty không có chế độ nhậm chức ở chi nhánh khác. Hồi mới kết hôn, cô cảm thấy đó là một trong những điều kiện rất tốt. Nhưng giờ nghĩ lại, cô thấy việc một mình đi công tác nơi xa cũng không phải một lựa chọn tồi.

"Trước đó anh ấy thường xuyên đi công tác khắp nơi rồi, nhưng sau khi con gái bị đột biến mà anh ấy vẫn thế, khiến em thấy hơi cô đơn và bất an. Chồng chị thì ở nhà cùng chị đúng không?"

"Nhưng mà anh nhà chị vô dụng lắm. Anh ấy chẳng giúp đỡ gì cho chị, suốt ngày chỉ biết kêu ca, lại còn ghét con trai mình nữa." Miharu chau mày lại, nói.

Nói về Yuichi, cậu đang náu mình trong chiếc túi được đặt ở góc phòng. Giống như hôm trước, chị cũng mở khóa kéo của túi và đặt chiếc túi trong góc phòng. Mục đích là để Yuichi có thể ra ngoài khi nào cậu muốn.

Sau một lúc ẩn mình trong túi, Yuichi chậm chạp thò mặt ra. Đầu cậu quay ngang quay ngửa như để xác nhận xem xung quanh có an toàn không, rồi cậu bò ra sàn một cách thận trọng.

"Anh ấy tệ lắm. Anh ấy bảo Yuichi đã chết rồi và bảo chị hãy mau vứt con côn trùng kia đi. Em có nghĩ thế là quá vô tình không?"

"Trời, lạnh lùng thật."

"Đúng là thế đấy em ạ."

Yuichi chậm rãi bò trên sàn, hướng về phía gian phòng kiểu Nhật. Để Saya có thể tự do đi lại, Tsumori luôn luôn mở nửa cánh cửa cho cô bé.

"Giờ nghĩ lại mới thấy chồng chị lúc nào cũng quá khắt khe với con… Từ khi Yuichi giam mình trong phòng, anh ấy đối xử với con như của nợ. Mỗi lần nhìn thấy con anh ấy đều cau mặt lại. Thế nhưng chị chưa từng nghĩ tới là ngay sau khi con bị đột biến anh ấy đã bắt chị đem bỏ thằng bé đi như thế."

Yuichi lắc lư cái đầu bò một bước vào căn phòng kiểu Nhật, ngay giây phút đó một cục bông trắng muốt lao từ trong phòng ra.

https://thuviensach.vn

Đầu Yuichi bị hai chân trước của Saya ghì xuống, tạo nên tiếng cọt kẹt trên bậc cửa.

“Con trai chị từng giam mình trong phòng ạ?”

“Ừ. Tới giờ đã được năm năm rồi. Sau khi bỏ học cấp ba, cháu ở lì trong nhà không đi đâu nữa.”

“Bỏ học ngang chừng cấp ba ư. Lúc ấy chắc chị vất vả lắm.”

“Ừ, dạo đó chị thực sự rất buồn phiền.”

Đầu bị đè chặt xuống, Yuichi cố dùng đôi chân dài để bám chặt xuống chiếu. Nhưng cậu chẳng có sức chống cự. Cậu thậm chí không thể đâm móng chân xuống chiếu, không thể làm gì để phản kháng lại.

“Tới giờ chị vẫn suy nghĩ mãi em ạ. Nếu như ngày đó con trai chị ráng học hết cấp ba thì không biết giờ này mọi chuyện thế nào. Nếu làm được như vậy, chắc chắn giờ này cháu nó đã không bị đột biến rồi. Chị toàn nghĩ tới những giả định không bao giờ thành hiện thực như thế đấy.”

Đôi chân đó rốt cuộc có vai trò gì? Nếu Yuichi không phải là con người bị đột biến mà chỉ là một con côn trùng bình thường, thì có lẽ đôi chân đó sẽ có ích khi cậu ôm và trườn bò trên thân cây. Nhưng so với độ lớn của cơ thể, đôi chân ấy hoàn toàn không có đủ lực, chúng vốn không thể chống đỡ toàn thân được.

Có thể chia cơ thể côn trùng làm ba phần, phần đầu, phần ngực và phần bụng. Với côn trùng trưởng thành, bình thường ở phần ngực sẽ có ba cặp chân, nhưng những con sâu bướm còn non thì sẽ có chân ở ngực, chân ở bụng và chân ở đuôi. Chân ở bụng và chân ở đuôi dần dần sẽ tiêu đi trong quá trình sâu trưởng thành.

Thông thường, chân ở bụng của sâu bướm sẽ có khoảng bốn đến bảy cặp chân. Nhưng ở trường hợp của Yuichi, bên dưới hai cặp chân ngực mảnh và dài là rất nhiều những chiếc chân khác, mọc theo từng đốt cơ thể như loài rết. Chúng không mọc theo cặp nữa, mà mỗi đốt lại có từ một đến năm chân, sắp xếp không theo quy tắc gì. Cần phải nói thêm, những chiếc

https://thuviensach.vn

chân này không giống chân côn trùng bình thường mà chính là ngón tay người, và trên đầu ngón chỉ có một khớp ngón tay.

Sâu bướm bám được vào thân cây nhờ vô số những chiếc móng nhỏ xíu mọc trên những cái chân ở phần bụng. Nhưng Yuichi chỉ có những ngón tay không hoàn thiện, nên cậu không thể trèo lên cây hay bò trên tường được.

Mỗi sinh vật trên Trái đất đều có cấu tạo phù hợp nhất để sống được trên môi trường Trái đất, nhưng riêng sinh vật do con người đột biến thành thì không như vậy. Từ phần chân thừa thãi ở bụng không có tác dụng gì, cho tới phần chân ở ngực yếu ớt vô lực, các bộ phận trên cơ thể cậu đều vô cùng bất lợi trong việc sinh tồn trong thế giới tự nhiên. Giống như một sự tiến hóa để đi tới diệt vong vậy.

“Thực ra con gái em cũng không đi học cấp ba. Cháu nói cháu muốn đi học một trường trung cấp chuyên đào tạo thợ làm móng, thế nên cháu đã không dự thi kỳ thi tuyển vào cấp ba.”

“… Ừm, xin lỗi em, thợ làm móng là nghề gì cơ?”

“Chị Miharu đi vẽ móng bao giờ chưa? Vẽ móng nghệ thuật ấy. Đây, như thế này này chị.”

“Ồ, như này gọi là vẽ móng nghệ thuật đó à. Có lẽ chị từng nghe qua rồi. Trông vừa dễ thương vừa thời thượng nữa. Một nghề hay đấy chứ.”

“Nhưng mà làm móng cũng yêu cầu nhiều thứ lắm. Ngoài các kiến thức cơ bản và kỹ thuật thực hiện ra, còn cần tới thẩm mỹ thiết kế và khả năng hội họa nữa. Kết cục là con gái em có vẻ không hợp với ngành này. Con bé đã bỏ học giữa chừng chị ạ.”

“Ồ, thật đáng tiếc.”

Yuichi cử động hàm phát ra tiếng rạo rạo. Sau đó Saya thu lại đôi chân trước trên đầu Yuichi, nhưng răng vẫn nhe ra như thể sắp cất tiếng sủa vậy. Cô bé đang hết sức cảnh giác.

Yuichi chậm rãi vươn dài người, đi dọc theo đồ đạc phía tường để tiến về góc phòng.

https://thuviensach.vn

Rạo rạo rạo rạo.

Cậu cử động hàm dưới như đang biện minh điều gì. Saya vẫn đứng nhìn Yuichi chằm chặp với tư thế đe dọa.

“Chị ơi, em nói câu này nếu làm chị khó chịu thì chị cho em xin lỗi nhé. Người ta vẫn bảo bệnh này chỉ xuất hiện ở những thanh thiếu niên giam mình trong phòng, ăn bám người thân thôi phải không chị?”

“Ừ, đúng là như vậy. Không sao, chị không để ý đâu, em cứ nói tiếp đi.”

“… Cháu nhà em không hề giam mình trong phòng chị ạ. Cháu đi làm công việc tự do, nhưng cũng không ăn bám bố mẹ. Vậy mà cháu lại bị đột biến thế này, thật kỳ lạ phải không chị?”

“Thế à…”

“Có những người còn nói căn bệnh này chỉ thuộc về những người yếu thế, hèn kém trong xã hội. Nhưng em nghĩ, chỉ vì hiện tại số người mắc bệnh có hoàn cảnh như vậy quá nhiều nên mọi người mới nói thế, chứ thật ra ai cũng có khả năng mắc phải căn bệnh này cả.”

Saya lườm Yuichi một lúc, nhưng rồi cô bé đưa ánh mắt xuống mặt chiếu, giậm giậm chân trước xuống đó. Rồi cô bé phì mũi một cái và lại nhìn Yuichi.

Yuichi rung rung đôi râu đáp trả ánh nhìn của Saya. Cậu cử động đôi râu như muốn nắm bắt được bầu không khí hiện tại, hàm vẫn phát ra tiếng rạo rạo.

“Chị Yamasaki cũng từng nói như vậy đấy. Chị ấy bảo rằng hiện tại căn bệnh này chỉ có một tầng lớp nhỏ mắc phải, nhưng rất có khả năng tất cả mọi người đều có nguy cơ mắc bệnh ngang bằng nhau.”

“Nếu vậy, điều cần nhất lúc này là tìm ra phương pháp chữa trị chị nhỉ. Em không hiểu tại sao con người đang dần bị đột biến thế này mà đất nước chúng ta vẫn bình chân thế. Đúng là việc nhà người khác nên chẳng ai sốt ruột.”

“Ừ…”

https://thuviensach.vn

“Họ định khi nào bệnh tật tìm tới mình rồi mới bắt đầu hành động đó mà. Đợi tới khi đó thì muộn rồi còn đâu. Không thể ngờ họ lại bỏ mặc một vấn đề xã hội nghiêm trọng đên thế. Nếu trong bản đề xuất chính sách trong cuộc tuyển cử Quốc hội có người nhắc tới căn bệnh này, em nhất định sẽ bỏ phiếu cho người đó.”

“Nhưng mà chị thấy họ cũng đâu bỏ mặc chuyện này. Chị không có chứng cứ rõ ràng, nhưng nghe nói từ giờ những cơ sở vật chất dành cho người đột biến sẽ ngày càng được trang bị thêm đấy em ạ.”

“Em cũng nghe nói như vậy. Có điều, giờ chúng ta vẫn chưa biết những cơ sở đó là những cơ sở gì, dùng tới khi nào thôi.”

Nhìn Saya quay lại phủ phục trên nệm ngồi, Yuichi khẽ khàng tiến về phía trước. Cậu chậm rãi, len lén tiến tới gần Saya.

Dần dần đầu Yuichi ngấp nghé vượt qua mép chiếu. Đúng lúc đó, Saya đột nhiên ngẩng đầu lên, răng lại nhe ra, gương mặt đầy đe dọa. Yuichi giật mình lùi lại phía sau. Sau khi xác nhận được điều đó, Saya thôi điệu bộ đe dọa và nằm phủ phục lại như cũ.

Yuichi cúi đầu, cắm khẽ cử động tạo ra tiếng cọt kẹt. Nhìn kỹ, nơi mà Yuichi muốn đến chính là chỗ khi nãy Saya giậm giậm chân.

Yuichi lại đi tới lần nữa, sắp vượt qua mép chiếu thì Saya ngẩng mặt lên gầm gừ. Thấy Yuichi lùi lại, Saya lại thôi không dọa nữa.

Đôi râu của Yuichi thất vọng rủ xuống. Cậu lùi thêm về phía sau, tới sát chân tường thì ngồi xuống thu mình lại.

“Em nói vậy chị mới nhận ra rằng mình chẳng biết cơ sở nào như thế cả. Nếu tìm kiếm may ra sẽ thấy…”

“Vâng. Trên các chương trình đặc biệt trên tivi, người ta cũng chỉ làm các phóng sự về ảnh hưởng của ngoại hình người bệnh đột biến, sự đáng sợ của căn bệnh, sự vất vả khổ sở của người bệnh và người thân của họ, nhưng chúng ta đâu cần những nội dung như thế. Chúng ta đâu cần biết những người xuất hiện trên các băng hình được biên tập kỹ lưỡng cho phù hợp với ý đồ của đạo diễn ấy phản ứng thế nào. Thay vì thế, lẽ ra họ nên giới thiệu

https://thuviensach.vn

cho chúng ta những địa chỉ hữu ích và đưa ra những vấn đề nổi cộm mới đúng.”

“Ừ, đúng là như thế thật.”

“Chẳng biết vì họ là người ngoài cuộc nên tò mò hay họ đang vui thú tận hưởng nữa. Họ giống như những vị khách ngồi trên dãy ghế cao và an toàn nhất của khán đài rạp xiếc, đưa mắt nhìn xuống những con hổ đang làm trò cho họ xem vậy.”

“Ồ, em ví von hay ghê.”

“Trời đất, em nói nghiêm túc đó.”

Vừa xoa dịu bức xúc của Tsumori, Miharu vừa mỉm cười hiền hòa. Không phải cô không hiểu lời Tsumori nói, nhưng phản ứng của cô nhìn bề ngoài giống như cô đang đùa cợt vậy.

“Đúng là tuổi trẻ có khác, dễ bị kích động quá.”

Đột nhiên cô có cảm giác vừa hiểu thấu một chuyện.

Người ta thường nói con người càng có tuổi càng tròn đầy hơn, giờ cô ngẫm thấy đúng là như vậy. Tuổi tác tăng lên, lòng người càng lúc càng bao dung hơn. Nói khó nghe thì là từ bỏ chính kiến của mình, nói dễ nghe thì là biết chấp nhận nhiều luồng tư tưởng.

Thời còn trẻ, Miharu luôn nổi giận với tất cả mọi chuyện trên đời. Khuynh hướng ấy biểu hiện rõ rệt nhất hồi cô mười mấy tuổi. Cô không thể chấp nhận sự mập mờ của thế gian, lại có khả năng cảm nhận sắc bén nên luôn làm tổn thương người khác và tổn thương chính mình. Chỉ sau khi liên tiếp xung đột như thế, những góc cạnh của cô mới bớt sắc nhọn phần nào.

Tsumori chừng ba mươi lăm tuổi, trong mắt Miharu, độ tuổi này vẫn còn rất trẻ. Có lẽ cô ấy thắc mắc về rất nhiều thứ và còn rất nhiệt huyết với cuộc đời, cô ấy nghĩ rằng mọi chuyện phải là như thế này, phải giải quyết như thế kia. Cô thầm ghen tị với sự nồng nhiệt, trẻ trung đó.

Mỗi lần nhận ra sự bảo thủ của mình, cô lại thấy mình già đi. Nhưng mặt khác, cô cũng nghĩ đó là dòng chảy hết sức tự nhiên thôi.

https://thuviensach.vn

“Chị nghĩ rồi đây chúng ta sẽ thu được những thông tin hữu ích thôi mà. Thứ Sáu tới là bữa tiệc giao lưu nhỉ.”

“Em chẳng hứng thú lắm…”

“Đi cũng tốt mà. Biết đâu tới đó sẽ vui hơn em tưởng nhiều đấy.”

“Thế sao.”

Khi nói chuyện với Tsumori, thời gian lúc nào cũng trôi nhanh. Tuy cảm thấy nuối tiếc, nhưng đến chiều tối cô vẫn phải ra về.

“Yuu ơi, chúng ta về nào.”

Cô cất tiếng gọi Yuichi, vẫn như lần tới đây đầu tiên, Yuichi luôn ngồi cuộn tròn trong góc phòng, duy trì khoảng cách với Saya.

Hai đứa này thờ ơ thật đấy. Không lẽ chúng không thể thân thiết với nhau hơn một chút sao?

Vừa nghĩ vậy, cô vừa cho Yuichi vào túi xách và rời khỏi nhà Tsumori.

https://thuviensach.vn

.5.

Buổi thư giãn mà Miharu và Tsumori tham gia đầu tiên, buổi tiệc giao lưu do Harumachi chủ trì, được tổ chức tại một nhà hàng vào lúc hơn mười hai giờ.

Harumachi ngồi trong cùng, bên trái của dãy đối diện. Bên cạnh Harumachi có ba phụ nữ, còn dãy bàn Miharu thì ngoài cùng phía trái là một người đàn ông, rồi tới Miharu và cuối cùng là Tsumori, tổng cộng bảy người.

“Mọi người tới đông đủ rồi nhỉ. Vậy trước khi bắt đầu, tôi xin phép giới thiệu hai hội viên mới gia nhập Câu lạc bộ Giọt nước tuần trước nhé.”

Harumachi nói, chị ta trỏ vào Miharu trước. “Đây là chị Tanashi Miharu. Ngồi cạnh chị ấy là chị Tsumori Nonoka.”

Mọi người lên tiếng và cúi đầu chào hỏi nhau.

“Chị Tanashi và chị Tsumori à, để tôi giới thiệu lần lượt mọi người chọ hai chị nhé. Đầu tiên, đây là chị Sasayama, chị Yonemura và chị Suzuhara. Còn đây là người đàn ông duy nhất của nhóm chúng ta, anh Terada.”

Những thành viên này nhìn đều khoảng tứ tuần. Gương mặt Harumachi rất khó đoán tuổi, nhưng có lẽ trong nhóm này Tsumori là người trẻ tuổi nhát, còn Miharu là người lớn tuổi nhất.

“Chào chị Tanashi, chị Tsumori. Lúc đầu chắc sẽ có nhiều chuyện các chị không hiểu, những lúc đó hãy hỏi chúng tôi, đừng ngại nhé.”

“Đúng đấy. Hai chị đừng gồng mình quá, hãy giữ cho tâm trạng thoải mái nhé.”

https://thuviensach.vn

Sasayama và Yonemura tươi cười nói, Suzuhara thì chỉ cười mỉm ngại ngùng.

“Rồi, vậy chúng ta vừa ăn vừa thong thả nói chuyện với nhau nhé.”

Sau câu nói của Harumachi, món ăn được bưng ra, bữa tiệc giao lưu bắt đầu.

“Nhà chị Tanashi có mấy cháu ạ?”

Sasayama hỏi, ánh mắt tràn đầy vẻ hiếu kì.

“Tôi có một cháu trai chị ạ.”

“Vậy cậu con trai đó bị đột biến à chị?”

“Vâng.”

“Cháu bao nhiêu tuổi ạ?”

“Hai mươi hai tuổi chị ạ.”

“Ồ, thế ư.”

Có lẽ cô sẽ phải lặp lại những câu hỏi đáp kiểu này nhiều lần nữa. Lần nào cũng phải nhắc tới thế này thật phiền phức, nhưng dù sao đây cũng là một dạng nghi thức. Tsumori cũng bị tấn công bởi một loạt các câu hỏi như Miharu, cô ấy trả lời về Saya.

“Nhà có một con mà lại bị đột biến như vậy thì vất vả quá.” Sasayama nói, giọng nói xen lẫn tiếng thở dài. Harumachi vừa dùng dao cắt miếng bít tết vừa nói xen vào.

“Chị Sasayama có hai cháu nhỉ.”

“Vâng. Còn nhà chị Harumachi có ba cháu phải không ạ? Nhà chị Yonemura và chị Suzuhara thì cũng giống nhà tôi nhỉ?”

“Nhà tôi giống nhà chị Sasayama đấy. Một cháu trai và một cháu gái. Nhà chị Suzuhara thì cả hai đều là con trai chị nhỉ?”

“Vâng, đúng vậy ạ.”

Suzuhara gật đầu nói ngắn gọn, đột nhiên Terada góp chuyện.

“Nhà tôi cũng chỉ có một cháu.”

Sasayama “Ồ” một tiếng vẻ ngạc nhiên, nhìn Terada.

https://thuviensach.vn

“Nhà anh Terada cũng chỉ có một cháu thôi ạ?”

“Vâng. Tôi có một con trai.”

“Thế thì giống với nhà chị Tanashi rồi.”

Harumachi nói, Miharu cũng nhìn Terada đang ngồi cạnh mình. Khi mắt hai người chạm nhau, Terada khẽ cúi đầu xuống, Mihara cũng dùng ánh mắt để chào lại. Nhìn thoáng qua, Terada có vẻ là một người đàn ông hiền hòa. Có lẽ vì đã quen phải nhìn gương mặt luôn cau mày khó chịu của Isao, nên khi nhìn Terada cô thấy anh ta dịu dàng tử tế đến lạ.

“Nhân tiện, cháu Mana nhà chị Sasayama thế nào rồi?”

“Chưa đâu vào đâu chị ạ. Gia đình nhà trai phản đối dữ lắm, nên chuyện kết hôn chắc phải lùi lại rồi.”

Được Yonemura hỏi thăm, Sasayama bắt đầu kể lể, thấy thế Harumachi và Terada cũng bắt đầu nói chuyện của mình. Chủ đề câu chuyện của họ đều là về gia đình, là những chuyện mà những người không hiểu biết nhiều về các mối quan hệ xã hội như Miharu và Tsumori khó có thể góp chuyện được.

Tsumori liếc mắt ra hiệu với Miharu. Miharu mỉm cười khó xử, với tay lấy đĩa salad.

“Chị Suzuhara ơi, ở nhà chị thì con trai cả bị đột biến hay là cháu út ạ?”

Tsumori bắt chuyện, Suzuhara hơi tròn mắt như thể ngạc nhiên, sau đó ánh mắt chị ta hấp háy nhìn xung quanh.

“Là cháu út ạ.”

“Thế ạ.”

“Vâng…”

Chị ta cụp mắt xuống có vẻ bất an, đầu cúi xuống như đang chú tâm vào việc ăn uống. Sau khi nhìn chị ta im lặng, chậm rãi nhai đồ ăn, Tsumori lại nhìn Miharu.

Miharu không phải kiểu người chủ động trò chuyện với người khác. Cô còn có phần nhút nhát, ngại người lạ nữa.

https://thuviensach.vn

Bầu không khí kiểu này thực không phải thế mạnh của mình.

Vì quá để tâm đến mọi người xung quanh nên cô chẳng còn cảm nhận được mùi vị của thức ăn nữa.

“À phải rồi, hai chị có đang phiền muộn, trăn trở điều gì không?”

Harumachi nói như vừa sực nhớ ra, đột nhiên những cuộc trò chuyện khi đó ngừng bặt lại. Ánh mắt mọi người dồn về phía họ, Miharu không biết trả lời sao.

“Chắc phải có một hai điều gì đó chứ? Biết đâu chúng tôi có thể giúp được thì sao, chị cứ thoải mái nói ra đi.”

Đột nhiên bị hỏi như vậy, cô không thể nghĩ ra ngay được. Đương nhiên cô cũng có những trăn trở phiền muộn của mình, nhưng để kể ra một chuyện có thể chia sẻ ở đây thì cô không biết phải kể chuyện gì cả.

Nỗi phiền muộn. Chuyện về Yuichi. Chuyện về người chồng không hề giúp đỡ cô. Tương lai của Yuichi sau này. Tương lai của gia đình. Cô nên làm gì. Nỗi bất an đối với tương lai mờ mịt. Và còn nữa…

“Ví dụ thế này…”

Người cất tiếng nói là Tsumori.

“Trường hợp người bệnh đột biến bị thương hay bị bệnh, các anh chị sẽ xử trí như thế nào ạ?”

Trước câu hỏi, Sasayama nói “ừ nhỉ” và ra vẻ suy nghĩ.

“Cháu nhà tôi vẫn khỏe mạnh nên trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ đến cả.”

“Tôi cũng giống chị Sasayama.”

“Cháu nhà tôi vốn ít khi cử động, nói thật tôi không rõ tình trạng sức khỏe của nó ra sao.”

“Ít cử động nghĩa là như thế nào ạ?”

Tsumori thắc mắc trước câu nói của Terada. Terada cười nói.

“Con trai tôi gần giống như thực vật vậy. Không rõ nên nói là nó giống như cây cối hay nó chính là cây cối nữa…”

https://thuviensach.vn

“Cây cối?”

Miharu cũng ngạc nhiên, cô nhắc lại.

“Nói là cây cối thì cũng không hẳn. Chắc nên gọi là cây cảnh. Loại cây mà những chiếc lá xòe rộng như thế này này. Chỉ có điều thứ mọc ra không phải là lá cây mà là bàn tay, ngón tay người thôi.”

Thử tưởng tượng trong đầu, một vật thể vô cùng kỳ lạ hiện lên. Hình thù kỳ quái của một cây cảnh, mà thay vì cành lá thì lại mọc ra những bộ phận cơ thể người. Tưởng tượng ra cảnh thứ cây đó đứng im lặng trong phòng, lòng Miharu lập tức bứt rứt không yên.

“Bình thường anh chăm sóc cháu như thế nào ạ? Ví dụ như khi cho ăn uống chẳng hạn.”

Tsumori hỏi, Terada lại cười.

“Tôi đặt cháu ở nơi có ánh nắng mặt trời, tưới nước và bón phân cho nó. Nghe giống như đang chăm bón cây cảnh thật ấy nhỉ. Bây giờ mọi thứ vẫn bình thường, nhưng tôi không biết thế nào mới là cách chăm sóc đúng nữa.”

“Khó thật đấy. Cháu nhà tôi bị biến thành chó, nhưng dù sao tôi vẫn hiểu được cảm xúc và những thứ cháu nó muốn, nên nghĩ theo hướng này thì cháu nhà tôi thuộc dạng dễ chăm sóc thật.”

“Chị thật may mắn. Giá mà con trai tôi cũng biến thành động vật thì tốt biết bao.”

Thấy Terada có vẻ thực lòng ghen tị, Miharu cũng nghĩ ngợi về mình.

Cô đã nghĩ thật khó mà hiểu được suy nghĩ và cảm xúc của Yuichi, nhưng đúng là núi cao thì có núi cao hơn.

Có lẽ khi bị đột biến, chính tính cách của một người sẽ quyết định người đó bị đột biến thành thứ gì. Nếu như Yuichi bị biến thành hình dạng đó vì trước khi đột biến cậu ít khi giao tiếp với Miharu và Isao, thì con trai của anh Terada có lẽ còn mang tính cách khép kín hơn Yuichi nữa… Nhưng tất cả chỉ là suy đoán, chẳng có cơ sở chắc chắn nào cả.

“Tôi biết một cơ sở y tế khá tốt đấy.”

https://thuviensach.vn

Harumachi lấy khăn giấy lau khóe miệng rồi nói vẻ đầy tự hào.

“Ở phố Niimachi có một bệnh viện dành cho người đột biến hoạt động từ khoảng một năm trước trở lại đây. Bác sĩ ở đó vốn là bác sĩ thú y. Thế nên tôi nghĩ bệnh viện đó tốt cho những người đột biến thành hình dạng động vật đấy.”

Vậy thì Saya có thể tới đó khám chữa bệnh được rồi, Miharu nghĩ và nhìn Tsumori.

“Ủa, thế ạ.” Tsumori nở một nụ cười bình thản vô thưởng vô phạt, nói: “Chị Harumachi đã tới đó khám thử lần nào chưa ạ?”

“Cháu nhà tôi ấy hả, tiếc là… Nhưng nếu nói tới cơ sở y tế gần đây và nhiều người ghé tới nhất thì chính là bệnh viện đó đấy. Tên nó là bệnh viện Sakurai.”

Miharu vừa uống nước vừa nghĩ tới Yuichi.

Nếu Yuichi bị thương, nếu như con ốm bệnh, cô có thể nhờ cậy ai đây?

Cô chưa từng nghe nói tới bệnh viện dành cho côn trùng bao giờ cả. Động vật thì có bác sĩ thú y, nhưng côn trùng thì có bác sĩ chuyên không?

“Ngoài ra còn có những cơ sở thiết bị nào khác dành cho người đột biến hả chị?”

Tsumori nhìn Harumachi, khóe miệng cô ấy vẫn cong lên tạo thành một nụ cười. Nhìn cô ấy giống như đang muốn tìm hiểu thêm vậy.

“Ừ, ngoài ra còn có dịch vụ điều dưỡng ngày, nơi nhận gửi người bệnh và viện điều dưỡng tập trung nữa.”

Harumachi vừa nhìn Tsumori vừa nói. Sasayama và Yonemura bắt đầu nói chuyện với nhau, Suzuhara thì yên lặng ăn uống.

“Dịch vụ điều dưỡng ngày là một cơ sở chuyên dụng để người nhà mang bệnh nhân đột biến đến nhờ chăm sóc, hoặc giao lưu với các bệnh nhân đột biến khác, đi về trong ngày. Nơi nhận gửi người bệnh, nói một cách đơn giản thì giống như nhà trẻ vậy, họ nhận giữ người bệnh một vài

https://thuviensach.vn

giờ nhất định ban ngày. Còn viện điều dưỡng tập trung là nơi người bệnh vào ở hẳn trong đó để được chăm sóc.”

“Có nhiều người dùng tới các dịch vụ này không ạ?”

“Cũng tương đối đấy.” Harumachi đan các ngón tay vào nhau. “Tuy có nhiều hình dạng đột biến khác nhau, nhưng hễ bị đột biến thì việc chăm sóc hằng ngày chắc chắn sẽ nhiều hơn rất nhiều. Thế nên các viện điều dưỡng tập trung được ưa chuộng lắm. So với viện điều dưỡng tập trung, các nơi nhận gửi theo giờ và dịch vụ chăm sóc ngày có vẻ ít khách hơn. Nhưng mà viện điều dưỡng tập trung cũng có số lượng hạn chế và có thẩm tra trước khi nhận, lại tốn kém nữa nên nhiều người vẫn phải trăn trở lắm.”

“Ra là vậy… Ngoài ra còn gì khác nữa không ạ?”

“Ngoài ra à… Kể chi tiết ra thì cũng còn vài nơi nữa. Ngoài ra còn có…”

Harumachi ngừng lời, nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp.

“Một nơi không hẳn là cơ sở chuyên dụng. Hình như là trung tâm y tế cộng đồng.”

Trung tâm y tế cộng đồng - Tsumori mở tròn mắt kinh ngạc, Miharu khẽ nuốt nước bọt.

“Giống như việc mang chó mèo vào đó vậy. Ban vệ sinh đời sống sẽ nhận những người đột biến vào đó. Nhưng khác với chó mèo, người bệnh đột biến hầu như không thể tìm thấy bố mẹ nuôi cho mình, cuối cùng sẽ…”

Harumachi nói lấp lửng rồi im bặt. Miharu chớp chớp mắt, bối rối hỏi: “Có nhiều người sử dụng dịch vụ của trung tâm đó không vậy?”

Harumachi chau mày, gương mặt nhăn lại.

“Nghe nói là khá nhiều đấy. Những người không thể chăm sóc được bệnh nhân nữa, mà cũng không có tiền để mang người bệnh tới viện điều dưỡng tập trung hoặc các cơ sở khác… Có nhiều lý do khác nữa, nghe nói số người mang bệnh nhân đến đó đông lắm.”

“Không thể nào…”

https://thuviensach.vn

Người thốt lên câu nói đầy vẻ kinh ngạc đó là Tsumori. Miharu cũng hít vào một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh.

Trước đây Isao đã từng nhắc tới chuyện mang Yuichi tới trung tâm y tế cộng đồng rồi. Lúc đó Miharu nghĩ anh chỉ nói đùa, giờ ngẫm lại hóa ra không phải vậy.

Có lẽ Isao đã biết tin trung tâm y tế cộng đồng có tiếp nhận các bệnh nhân đột biến. Cô không biết rõ là do anh tự tìm hiểu được thông tin đó hay là nghe ai nói. Thế nhưng có một điều chắc chắn là anh đã biết chuyện gì sẽ xảy ra với người bệnh đột biến sau khi được đưa tới đó, vậy mà vẫn bảo cô đưa Yuichi tới.

Người đột biến không có quyền con người. Không có luật pháp bảo vệ. Isao đã nói mọi người có quyền tự do làm bất cứ điều gì họ muốn với người đột biến. Rằng dù có mang con mình tới trung tâm y tế cộng đồng để họ tiêm thuốc trợ tử cho con thì cũng sẽ không bị ai chỉ trích. Nhưng anh dựa vào cơ sở nào để nói thế? Là vì những người quanh anh đã từng làm như thế và không bị chỉ trích ư? Hay vì số người mang con tới trung tâm y tế cộng đồng quá nhiều? Số bệnh nhân mắc bệnh rất lớn, nhưng cô chưa từng thấy ai trên phố, không phải vì họ náu mình trước ánh mắt người lạ mà vì một phần lớn trong số họ đã bị tiêm trợ tử sao?

Trong lúc nghĩ tới chuyện đó, Miharu chợt nhận ra cơ thể mình đang bắt đầu run rẩy nhẹ.

“Nhưng Câu lạc bộ Giọt nước đã được thành lập để giúp cho bệnh nhân đột biến và gia đình họ không gặp phải những chuyện bất hạnh như vậy nữa.”

Harumachi nói với giọng pha lẫn sự lạc quan, Miharu ngẩng gương mặt đang dợm cúi xuống lên.

“Tôi nghĩ chị Itsuko thật mạnh mẽ. Tôi rất kính trọng chị ấy. Chị ấy rất nhân đạo, rất chuẩn mực. Chị ấy đã gạt bỏ ánh mắt coi thường của người đời để thành lập hội gia đình này, riêng việc đó đã đủ khiến tôi thấy chị ấy thật mạnh mẽ rồi. Thế nên hằng tháng tôi đều ủng hộ tiền cho hội.”

https://thuviensach.vn

“… Ủng hộ tiền ạ?”

Tsumori hỏi với vẻ nghi ngờ. Terada im lặng ngồi bên Miharu, tay dùng nĩa cuốn mì xào.

“Ừ, ủng hộ tiền. Câu lạc bộ Giọt nước không thu tiền hội phí, nhưng có nhận tiền ủng hộ. Có ủng hộ hay không, ủng hộ bao nhiêu là tùy mỗi người. Cái này tùy vào tấm lòng của các hội viên thôi. Có điều để thuê được phòng để họp định kỳ và mời được chuyên gia về nói chuyện thì cần phải có tiền. Số tiền này hiện tại đều do chị Itsuko chi trả, nhưng để hội có những hoạt động hiệu quả hơn và tồn tại được lâu hơn thì rất cần tới quỹ hoạt động.”

Sasayama và Yonemura đang nói chuyện hăng say, Suzuhara thì cúi đầu.

“Đương nhiên không phải là cưỡng chế. Việc ủng hộ tiền là tùy tâm, nhưng các chị cân nhắc giúp nhé. Rồi đây các chị sẽ nhận ra sự hữu ích của hội và sẽ tự ủng hộ với lòng biết ơn thôi, nên có khi tôi nói những lời này là thừa thãi ấy.”

Miharu và Tsumori lặng lẽ nhìn nhau.

Món tráng miệng được đưa tới, các món ăn theo suất đã được bưng ra hết.

https://thuviensach.vn

.6.

Tuần sau đó, Miharu và Tsumori quyết định tham gia một nhóm khác.

Harumachi lên kế hoạch cho một chuyến du lịch hai ngày một đêm và mời hai người tham gia cùng, nhưng họ đã từ chối, nói muốn thử tham dự các nhóm khác xem sao. Harumachi nói "Tiếc quá" nhưng cũng không giữ hai người lại, phản ứng của cô ấy nhẹ nhàng ngoài sức tưởng tượng của hai người.

Nhóm mà hai người tham gia là một nhóm do một phụ nữ tên Ishii đảm trách.

Nội dung hoạt động của ngày hôm nay là hái quả anh đào. Họ tới vườn cây ăn quả bằng xe buýt và nói chuyện với các thành viên khác vừa hái quả. Vườn cây ăn quả này không giới hạn thời gian, nên mọi người có thể tận hưởng việc hái quả anh đào thỏa thích theo tốc độ hái của riêng mình.

"Lâu lắm rồi em mới tới vườn cây ăn quả đấy."

Tsumori vừa nhìn quanh vườn cây vừa vui vẻ nói.

"Chị cũng thế. Cả đời chị mới đi hái lê duy nhất một lần, cách đây lâu lắm rồi."

"Đi hái lê à chị, thích thế. Chị đi cùng gia đình ạ?"

"Ừ. Hồi đó con trai chị đang học tiểu học thì phải."

Vừa nói, Miharu vừa lần giở lại ký ức.

Hồi Yuichi học lớp Hai, trong số bài tập hè của cậu có một yêu cầu là *"Hãy đi thu hoạch quả"*. Đó không phải là bài tập do giáo viên đưa cho,

https://thuviensach.vn

mà là một nội dung trong sách bài tập dành cho học sinh được dùng chung cho tất cả các tỉnh thành phố.

Bài tập đó không phải bài tập bắt buộc, nhưng cô đã bàn với Isao và quyết định sẽ đưa Yuichi đi hái lê, coi như là một kỷ niệm của gia đình luôn.

Yuichi khi đó còn thấp nên được Isao kiệu lên vai để hái lê. Cô nhớ lại hình ảnh cậu con trai sung sướng chạy về phía mình, khoe quả lê lớn quá khổ so với bàn tay bé nhỏ của con.

Đôi gò má của cậu bé đỏ bừng, hai tay ôm quả lê tròn xoe mọng nước, đôi mắt sáng lấp lánh. Miharu nói "Chúng ta ăn thử xem sao nhé" rồi mang dao tới, nhưng cậu bé lắc đầu quầy quậy phản đối, tay không rời quả lê. Có vẻ cậu rất thích hình dáng tròn trịa của nó nên không muốn lấy dao bổ ra. Cậu bé nói sẽ rất uổng phí nếu ăn nó.

Không còn cách nào khác, Miharu đành bổ những quả mà cô và Isao hái được để ăn ở đó, rồi mang về nhà những quả còn thừa lại, trong đó có quả Yuichi hái.

Kết cục thằng bé đã giữ gìn quả lê ấy đến cùng, cho tới khi nó hỏng và đành phải vứt đi…

Miharu nghĩ, lòng cô chợt thấy buồn. Hồi đó gia đình cô hạnh phúc quá…

"Thế nào rồi? Các chị có hái được nhiều không?"

Người vừa cất tiếng bắt chuyện là Ishii. Miharu chỉ cao một mét sáu mươi, nhưng Ishii thấp hơn cô cả một cái đầu, thân hình hơi mập mạp. Tuổi tác chừng trên bốn mươi lăm, dưới năm mươi lăm tuổi.

Ishii nở một nụ cười thân thiện, hai bên má dưới phồng ra phúng phính.

"Các chị ăn thử rồi à? Anh đào ở đây mọng nước, ăn ngon thật đấy. Vườn cây ăn quả này có tới ba loại anh đào, chúng ta có thể hái được rất nhiều."

"Ôi thế ạ? Thích quá!"

https://thuviensach.vn

“Đằng kia có cây anh đào ra trái màu đen thẫm, gọi là anh đào Benisayaka, quả của nó ngọt lắm. Các chị hái thử ăn nhé.”

Ishii nói rồi cất tiếng gọi một thành viên khác đang đứng cách họ khá xa. Hình như với thành viên nào Ishii cũng bắt chuyện như thế.

Có khoảng mười hai người tham gia hái quả anh đào. Số thành viên này nhiều hơn số người tham gia tiệc giao lưu do Harumachi chủ trì lần trước, nhưng mọi người không tập trung lại mà chia ra lẻ tẻ, mỗi người đều hăng say hái quả anh đào trong luồng suy nghĩ của riêng mình.

Mọi người có nói chuyện giao lưu, nhưng không ai nhắc đến người thân bị đột biến của mình. Họ còn có vẻ cố ý lảng tránh chủ đề này.

“Chị thấy thế nào?”

Ngày tiếp theo sau khi đi hái quả anh đào, Tsumori gọi điện tới hỏi.

“Thế nào là sao em?”

“Về Câu lạc bộ Giọt nước ấy chị.”

Trước câu hỏi của Miharu, Tsumori trả lời ngắn gọn: “Đúng là buổi đi hái anh đào rất vui, các thành viên cũng rất hiền hòa, thân thiện, nhưng mà…”

“Ừ…”

“Nhưng mà chị có thấy có gì đó là lạ không?”

“Không.” Miharu khẽ đáp.

Tsumori rất nhạy bén, có thể cô ấy đã nhận ra điều gì đó, nhưng Miharu thì không thấy gì.

“Lạ thế nào cơ?”

Cô hỏi lại, lần này tới lượt Tsumori chìm vào suy nghĩ, cô ấy trầm giọng nói.

“Rất khó để giải thích được. Nhưng em có cảm giác có gì đó rất kỳ cục…”

“Chị thì thấy mọi chuyện đều bình thường. Chỉ cần chúng ta thấy vui là đủ rồi. Đúng như mục đích ban đầu đặt ra mà.”

https://thuviensach.vn

“Tuy là như vậy, nhưng mà…”

Trước giọng nói ngập ngừng, Miharu đưa ống nghe điện thoại ra xa tai một chút để tránh điện thoại bắt được âm, rồi cô khẽ thở dài.

Miharu thấy Câu lạc bộ Giọt nước là một tổ chức tốt. Cô không băn khoăn gì về cơ cấu và các hoạt động của hội, cô cũng khá hài lòng với hiện trạng của hội.

Nhưng Tsumori thì khác. Có vẻ cô ấy không ưa điểm gì đó ở Câu lạc bộ Giọt nước. Không biết là không ưa trạng thái của hội hay các hội viên, nhưng mỗi lần nói chuyện thế này, cô đều có cảm giác như bị dội gáo nước lạnh.

“Chúng ta mới tham gia được hai buổi thôi mà. Vả lại cả hai đều chỉ là những buổi giao lưu hội viên với nhau. Các hoạt động chính là vào tuần sau và tuần sau nữa. Hãy tạm gác sự kỳ cục mà em cảm thấy sang một bên và thử tham gia vào các hoạt động chính xem sao. Dù sao cũng không mất tiền hội phí, mình cứ trải nghiệm qua tất cả các hoạt động, nếu thấy không hợp thì bỏ cũng được mà.”

“Vâng, chị nói phải.”

Không ai thúc ép cưỡng chế gì. Tiếp tục tham gia hay bỏ là tùy mỗi người, giả dụ Tsumori có nói sẽ bỏ Câu lạc bộ Giọt nước đi nữa, cô cũng không định giữ lại. Cô chỉ thấy quyết định như vậy lúc này hơi sớm. Miharu không định ép, nhưng với cô, có Tsumori tham gia cùng vẫn yên tâm hơn. Cô muốn Tsumori đừng vội kết luận mà hãy suy nghĩ kỹ lưỡng trước đã.

Trạng thái của Yuichi vẫn như cũ. Isao vẫn cố tình xa lánh Yuichi một cách không giấu giếm. Ngày tháng trôi qua, không khí gia đình ngày càng lạnh lẽo hơn trước, điều đó khiến trái tim Miharu thật nặng nề.

Cô nghiệm ra rằng hội gia đình tồn tại chính là để cô thoát khỏi sự căng thẳng triền miên hằng ngày này. Đối với Miharu, sự hiện diện của Câu lạc bộ Giọt nước rất quan trọng.

https://thuviensach.vn

Ngày Chủ nhật đầu tiên của tháng Bảy - trên lịch là tuần thứ hai của tháng Bảy - Câu lạc bộ Giọt nước đã thuê phòng họp của trung tâm phúc lợi xã hội để tổ chức buổi họp thường lệ. Tổng số hội viên của hội tính cả Miharu và Tsumori là sáu mươi lăm người, nhưng số người thực tế tham gia hôm đó chỉ hơn hai mươi người.

Yamasaki nhìn từng người từng người một, rồi giải thích ngắn gọn trước khi vào chủ đề chính. Rồi cô ấy yêu cầu mọi người báo cáo tình hình gần đây của mình lần lượt theo chiều kim đồng hồ, người đầu tiên báo cáo là Harumachi.

“Cháu nhà tôi không có vấn đề gì đặc biệt. Tình trạng sức khỏe của cháu cũng không tệ. Chỉ có điều dạo gần đây thời tiết nắng nóng nên cháu có vẻ hơi mệt mỏi.”

“Hè rồi mà. Chị phải chú ý đừng để cháu cảm nắng nhé.”

Yamazaki góp ý như vậy rồi yêu cầu người tiếp theo báo cáo.

“Đơn giản không ngờ chị nhỉ.”

Tsumori nói nhỏ, Miharu cũng gật đầu. Người tiếp theo là một phụ nữ Miharu chưa gặp bao giờ, người này cũng báo con mình “không có vấn đề gì” giống Harumachi.

“Nhà tôi cũng không có vấn đề gì. Dù sao con trai tôi cũng không cử động nên không có gì nhiều để báo cáo cả, tôi sẽ chú ý để cháu không bị ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu vào.”

Lời báo cáo vừa rồi là của Terada. Có vẻ như rất khó có thể nhận ra những chuyển biến ở cậu con trai đã biến thành cây cảnh của anh.

“Nhà tôi cũng không có vấn đề gì, vẫn như tháng trước.”

“Cháu nhà tôi cũng không có gì đặc biệt cả.”

Sau khi Suzuhara thấp giọng nói, Ishii báo cáo bằng giọng nói thanh thoát. Những thành viên tham gia hái quả anh đào đều nói gần như đồng thanh rằng con họ không có vấn đề gì.

Có thực là không có vấn đề gì không?

https://thuviensach.vn

Miharu bất giác liếc nhìn những người đang nói bằng ánh mắt hoài nghi. Có lẽ vấn đề của họ đã được giải quyết rồi, và việc có thể báo cáo là "không có vấn đề gì" ở cuộc họp thường lệ này là một điều lý tưởng, nhưng sự nghi ngờ trong cô vẫn không thể giải tỏa được.

"Còn nhà tôi…"

Giọng nói nặng nề khó nhọc vừa rồi là của Sasayama.

"Tình trạng tháng trước vẫn tiếp diễn, hiện đang ở trạng thái đóng băng rồi."

"Tình trạng tháng trước của chị Sasayama là cháu Mana bị nhà trai phản đối chuyện kết hôn vì cháu Takahiro nhà chị bị đột biến phải không nhỉ?"

"Đúng vậy." Sasayama khẳng định với giọng trầm trầm. "Hình như con bé và cậu kia cũng cãi vã nhiều… Cuối cùng chúng quyết định hủy hôn rồi."

Ngồi kế bên Sasayama, gương mặt Yonemura đau đớn sâu sắc như thể đó là chuyện của nhà mình vậy.

"Thế nên bây giờ con gái tôi đang lâm vào trạng thái u uất… Nó rất thất vọng và chán nản, nói nếu cứ thế này thì sau này dù có cận kề ngày cưới đến đâu, người ta cũng sẽ lôi Takahiro ra để từ hôn mất."

"Tội nghiệp cô bé." Yamasaki nói với vẻ đồng cảm sâu sắc, "Lần này thật tiếc cho cô bé, nhưng tôi nghĩ chúng ta đành phải chờ ngày cô bé gặp được người thấu hiểu và thông cảm cho cảnh ngộ gia đình mình thôi."

"Nhưng biết khi nào ngày đó mới tới? Lẽ ra chúng tôi nên giấu tiệt chuyện đó mới phải."

"Không đâu, chị sai rồi chị Sasayama ạ."

Câu nói vừa rồi của Yamasaki đầy cứng rắn. Vừa là để khích lệ một Sasayama đang sợ hãi nhút nhát, vừa có vẻ nghiêm khắc không chịu bỏ qua những suy nghĩ sai lầm.

"Dù chị có giấu chuyện về Takahiro để con gái kết hôn êm đẹp thì một lúc nào đó họ cũng sẽ biết thôi. Kết hôn là sự gắn kết mọi người lại thành

https://thuviensach.vn

người một nhà, nên chuyện như thế không thể giấu kín cả đời được. Lần này gia đình chị biết được cách nghĩ của nhà trai trước khi hôn lễ diễn ra như vậy là may đấy. Nếu sau khi kết hôn chị mới nhận ra họ là những người không biết cảm thông thì mọi chuyện sẽ còn rắc rối hơn nhiều."

"Nhưng mà…"

"Tôi nghĩ đúng như chị Itsuko nói đấy. Tuy Mana thật tội nghiệp, nhưng cậu người yêu của cô bé không phải là người tốt. Cô bé nên tìm một người tốt bụng hơn để kết hôn chị ạ."

Harumachi nhanh miệng xen vào, Sasayama cúi đầu. Thấy Sasayama vẫn lí nhí nói "Nhưng mà…", Yonemura bèn lên tiếng an ủi với nét mặt cảm thông.

"Về việc này có chị nào có ý kiến gì hay không ạ?"

Sau câu hỏi của Yamasaki, mọi người quay sang nhìn nhau nhưng không ai phát biểu điều gì.

"Thật buồn vì giờ đây mọi người vẫn chưa cảm thông và có ánh nhìn định kiến đối với những người bị đột biến. Chúng ta vẫn phải đấu tranh, nhưng việc thay đổi cách nhìn của xã hội là rất khó khăn, nên chắc sẽ không thể giải quyết vấn đề này sớm được. Nếu không có một bước ngoặt thật lớn thì có lẽ quan điểm cố định về người đột biến sẽ không thay đổi, nếu có thì sự thay đổi ấy cũng sẽ chỉ diễn ra từ từ được thôi. Tôi nghĩ chúng ta chỉ còn cách thực hiện từng bước vững chắc, không thể nóng vội được."

Yamasaki nói, giọng cô ấy xen lẫn tiếng thở dài.

"Tôi biết lúc này chị Sasayama rất khổ sở. Nhưng chị hãy cầu mong mọi chuyện tốt dần lên và đợi tâm trạng của cháu Mana bình ổn trở lại chị nhé."

"Vâng…"

Sasayama đáp, nhưng nhìn biểu cảm trầm uất trên gương mặt chị ta thì biết chị ta rõ ràng không đồng ý với cách nghĩ đó.

Lời lẽ của Yamasaki có gì đó rất sách vở, rất đạo đức, giống như lời lẽ của những người tài giỏi. Nghe rất lý tưởng, rất đẹp nhưng sáo rỗng. Câu

https://thuviensach.vn

nói của Yamasaki có thể xếp vào loại này.

Miharu hiểu những lời Yamasaki nói và cô nghĩ những lời đó là đúng đắn, nhưng đồng thời cô cũng nghĩ lúc này những lời đó không thể chạm tới Sasayama được.

Đối với những người đang gặp phải vấn đề khó khăn, cần một cách giải quyết cấp tốc, thì có lẽ không có lời khuyên nào vô ích bằng lời khuyên rằng thời gian sẽ giải quyết tất cả. Dù đó có là một lời khuyên chính xác thì đối với một người đang quẫn bách, lời khuyên này vừa không hữu dụng lại dễ gây phản cảm nữa.

Với những vấn đề thuộc phạm vi gia đình thì người ngoài xen vào khuyên nhủ cũng chẳng giải quyết được gì đâu.

Đang nghĩ vậy thì đột nhiên Tsumori vỗ vai cô.

“Tiếp theo đến lượt chị Miharu đấy.”

Chẳng biết đã đến lượt cô báo cáo từ khi nào. Miharu vội vàng đứng ngay ngắn lại.

“Chào chị Tanashi. Chị là hội viên mới, trước khi báo cáo chị có thể tự giới thiệu qua về bản thân không?”

“Vâng. Tôi là Tanashi Miharu. Tôi bắt đầu tham gia hoạt động với tư cách hội viên của Câu lạc bộ Giọt nước từ tuần thứ ba của tháng trước…”

Cô không biết nên nói gì nên nhìn Yamasaki, cô ấy liền mỉm cười với cô.

“Nếu được chị hãy nói thêm về các thành viên trong gia đình chị và về con chị nhé.”

“Tôi hiểu rồi. Ừm… Nhà tôi là một gia đình ba người, ngoài tôi thì có chồng tôi và con trai tôi nữa, người bị đột biến là con trai tôi.”

“Tên cháu là Yuichi phải không chị? Hiện tình trạng của cháu ra sao và cháu có vấn đề gì không chị? Chị có thể nói bất kỳ chuyện gì khiến chị bận tâm ạ.”

“Vâng. Yuichi… Con trai tôi tính cách nhút nhát, cháu đã giam mình trong phòng từ thời đi học tới giờ… Sau khi bị đột biến cháu không trở lại

https://thuviensach.vn

phòng mình được nữa, nên phần lớn thời gian cháu đều ở phòng khách. Vấn đề của tôi là chồng tôi không ưa con trai tôi.”

“Ồ, chồng chị ư.”

“… Chắc anh ấy cũng có suy nghĩ của riêng mình. Vì thế mà không khí gia đình tôi rất nặng nề, điều đó khiến tôi phiền muộn không dứt.”

Nghe Miharu nói xong, Yamasaki trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Chị Tanashi à, nếu được chị có thể mời chồng cùng tham gia Câu lạc bộ Giọt nước được không?”

“Mời chồng tôi ư?”

“Vâng. Tôi nghĩ để anh nhà hiểu rõ mọi chuyện hơn thì anh ấy nên cùng tham gia với chúng ta. Vừa hay tuần sau có buổi kể chuyện nữa.”

Yamasaki mỉm cười, Miharu bất giác cụp mắt xuống. Cô biết đây là một ý tưởng hay, nhưng Isao đang nghi ngờ Câu lạc bộ Giọt nước. Cô không nghĩ mình có thể thuyết phục anh cùng tham gia với mình.

“Tôi cũng nghĩ nên làm như vậy. Tôi nghĩ sau khi tham gia cùng chúng ta, anh ấy sẽ hiểu ra được nhiều điều đấy.”

Harumachi cũng tán thành.

“Vâng, chị nói phải.” Miharu nở một nụ cười phức tạp, “Tôi sẽ nói thử với chồng xem sao.”

Thực tế, nhìn quanh trong phòng, cô nhận ra có những người mang bạn đời tới tham gia cùng. Chỉ có điều, phần lớn những người tập trung ở đây là nữ giới, là người vợ. Có lẽ mỗi nhà có một lý do riêng, ví dụ như nhà Tsumori, chồng cô đi công tác xa nhà nên không tham gia được. Nhưng gia đình Miharu thì khác, vợ chồng cô không cùng tham gia là chuyện thường, cùng tham gia mới là kỳ lạ.

Isao sẽ không nhận lời đâu, Miharu nghĩ với tâm trạng bỏ cuộc. Có lẽ anh sẽ từ chối thẳng thừng một câu rằng anh không muốn tham gia vào một hội đáng ngờ như thế này. Anh sẽ nghe lời Miharu nói sao? Vì Isao là một người rất bảo thủ, anh sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình đâu.

“Tiếp theo, tới chị Tsumori.”

https://thuviensach.vn

“Vâng. Tôi là Tsumori Nonoka. Tôi vào hội cùng thời điểm với chị Tanashi, tôi tham gia hoạt động từ tuần thứ ba của tháng trước. Gia đình tôi gồm vợ chồng tôi và một con gái. Chồng tôi đang đi công tác xa nhà nên thường ngày chỉ có hai mẹ con tôi sống cùng nhau.”

Tsumori trình bày mạch lạc như mọi khi. Cô không có vẻ căng thẳng, nhưng nét mặt hơi cứng nhắc hơn mọi khi một chút.

“Điều khiến tôi trăn trở là con gái Saya của tôi luôn có thái độ phản kháng, cháu thường hay cắn tôi và làm phòng ốc bừa bộn.”

“Chị từng kể là trước đây cháu khá khó tính và nhạy cảm nhỉ.”

“Vâng. Một chuyện bé tí cũng có thể khiến tâm trạng cháu nó xấu đi và nổi giận đùng đùng, cháu rất ít khi nghe lời tôi.”

Nghe Tsumori nói, Yamasaki gật đầu một cái.

“Về vấn đề này, tôi nghĩ chị cần đối xử với cháu thật dịu dàng. Khi bị đột biến, tôi nghĩ bản thân người bệnh chính là người lo lắng nhất, nên tâm trạng cháu không ổn định cũng là điều dễ hiểu. Chị hãy ở bên quan sát và bảo vệ cháu nhé.”

“… Cảm ơn chị.”

Quả nhiên, Tsumori cũng cười một nụ cười không rõ nghĩa.

“Anh à, chúng ta nói chuyện một lúc được không?”

Đến giờ ngủ, cô gọi Isao lại trước khi anh kịp chui vào chăn.

“Gì thế?”

“Chủ nhật tuần sau ở Câu lạc bộ Giọt nước có tổ chức một buổi trò chuyện…”

Đúng như cô dự đoán, Isao chau mày lại.

“Cái hội đáng ngờ mà gần đây em thường xuyên lui tới ấy hả?”

“Em đã bảo anh đừng dùng từ kiểu đó nữa mà.”

“Sự thật là thế còn gì. Một tổ chức sặc mùi giáo phái, chẳng mang lại kết quả gì.”

https://thuviensach.vn

“Anh thật là!” Miharu cất tiếng hờn trách rồi thở dài, “Nghe em nói đã nào.”

“Chẳng cần nghe anh cũng đoán ra em định nói gì rồi. Anh không nhận lời đâu.”

Isao nói với giọng khó chịu rồi quay lưng lại với cô.

“Không nhận lời cái gì?”

“Em định rủ anh đi cùng em tới cái buổi trò chuyện gì gì đó chứ gì.”

Khóe miệng Miharu trễ xuống, cô nhìn lưng chồng.

Bị đoán trúng, tâm trạng cô thật phức tạp. Cô không nghĩ mình là kiểu người dễ đoán. Thế nhưng cô vẫn bị Isao đoán được, có lẽ vì họ là vợ chồng sống bên nhau đã nhiều năm.

“Anh không thích can dự gì vào chuyện này cả. Đừng kéo anh vào nữa.”

Sau khi nói với thái độ lạnh lùng, Isao chui thật sâu vào giữa lớp chăn nệm. Miharu chẳng thể nói gì thêm, chỉ biết thở dài và tắt đèn trong phòng.

Suy nghĩ duy nhất nổi lên trong lòng cô là “Quả nhiên là như vậy”. Giờ cô không còn thấy buồn nữa. Vì cô không kỳ vọng ở Isao tới mức bị tổn thương khi anh từ chối.

Isao có vẻ chẳng hề muốn tìm hiểu tâm trạng của Miharu, mới nghe một nửa anh đã đưa ra kết luận và chấm dứt cuộc nói chuyện. Với tình hình này, cô không thể làm gì được.

Miharu nhìn trần nhà, tâm trạng u ám mịt mờ nặng trĩu trong lòng cô.

Cô cảm thấy mình không còn thấy được tương lai với Isao nữa.

https://thuviensach.vn

.7.

Nam diễn giả xuất hiện tại buổi kể chuyện tự xưng là thành viên nhóm nghiên cứu “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị”. Anh kể về lai lịch căn bệnh, nêu các triệu chứng bệnh đã được làm rõ cho tới thời điểm hiện tại, sau đó đưa ra giả thuyết của mình về căn bệnh với cách nói thông minh, sắc sảo.

Vừa nghe, Miharu vừa khổ sở chống chọi với cơn buồn ngủ. Bởi quá nửa bài diễn thuyết miên man này là giả thuyết của diễn giả về cơ chế của căn bệnh quái ác khiến cho cơ thể con người biến thành sinh vật quái dị chỉ sau một đêm. Miharu chẳng hề hứng thú với những điều này.

Diễn giả càng nhiệt huyết thì tâm trạng Miharu càng nguội lạnh. Bởi đó không phải điều cô muốn biết. Lúc này, cô không cần biết nguyên nhân căn bệnh là gì nữa, cô chỉ muốn diễn giả tập trung nói về cách trị liệu và cách chăm sóc người bệnh từ nay về sau thôi.

Sau khi bài diễn thuyết dài khoảng một tiếng kết thúc, thứ cô nhận được không phải là cảm giác hài lòng mà là sự mệt mỏi.

“Bài diễn thuyết chẳng có ích mấy chị nhỉ.”

Dường như Tsumori cũng cùng ý kiến với cô.

“Ừ. Nghe mãi mệt quá.”

“Mà chị Miharu ơi, hôm nay hình như chị Sasayama không đến thì phải.”

Nghe Tsumori nói, Miharu liếc nhìn xung quanh, mọi người cũng đang sửa soạn đồ đạc đi về.

https://thuviensach.vn

“Đúng là không thấy chị ấy thật. Chắc chị ấy có việc bận nên vắng mặt chăng?”

“Nhưng mà nếu chỉ là nghỉ một buổi thì hơi lạ.”

“Lạ ư?”

“Chị nhìn kìa. Chị có thấy chị Yonemura và chị Harumachi thân thiết một cách khác thường không?”

Nhìn về hướng tay Tsumori chỉ, cô thấy Yonemura và Harumachi đang trò chuyện có vẻ thân mật.

“… Có gì lạ đâu?”

“Lạ chứ chị. Vì chị Yonemura và chị Sasayama bữa trước thân thiết với nhau như một đôi bạn thân mà. Nếu thân nhau đến thế có chuyện gì họ cũng sẽ gọi trước cho nhau. Ví dụ như tuần sau có tới buổi họp mặt kể chuyện được không chẳng hạn. Buổi họp này rốt cuộc vẫn là tự do tham gia, nếu chị Sasayama vắng mặt thì theo lẽ thường chị Yonemura cũng không tới mới đúng, nhưng chị Yonemura lại tới đây một mình…”

Miharu bất giác nghiêng đầu khó hiểu.

“Nếu chị Sasayama không đến thì chị Yonemura cũng sẽ không đến ư, liệu có chuyện đó không? Sao nghe giống các nữ sinh quá.”

“Nhưng chị cũng không thể nói là hoàn toàn không có chuyện đó mà.”

“Em nghĩ quá đấy thôi.”

Miharu cười, Tsumori lắc đầu vẻ nghiêm túc.

“Em rất để ý tới chị Sasayama. Ở buổi họp định kỳ, hầu hết mọi người báo cáo là “Không có vấn đề gì”, chỉ riêng chị ấy lại kể ra nỗi phiền muộn của mình. Nhận được lời khuyên nhưng vẻ mặt chị ấy có vẻ không phục. Thế nên em nghĩ có lẽ chị ấy sẽ không bao giờ tới tham gia nữa. Và quả nhiên hôm nay chị ấy đã không tới, chị thấy không?”

“Có khi chỉ là vì chị ấy quá bận rộn thôi.”

“Có thể như vậy. Nhưng em lại nghĩ có lẽ chị ấy rời khỏi hội rồi.”

“Rời khỏi hội ư…”

https://thuviensach.vn

“Và vì thế nên chị Yonemura mới kết thân với chị Harumachi. Em nghĩ vậy đấy.”

Miharu chìm vào suy nghĩ. Tuy suy nghĩ của Tsumori hơi kỳ lạ, nhưng cô có thể hiểu được. Nhưng cô cũng có cảm giác, cứ cho rằng Sasayama thực sự đã rời khỏi hội và Yonemura trở nên thân thiết với Harumachi đi chăng nữa, thì cũng đâu có ảnh hưởng gì đến ai. Nếu trước đó Tsumori thân thiết với nhóm Sasayama thì không nói, nhưng theo như Miharu thấy thì họ đâu có giao thiệp gì nhiều.

Ra khỏi tòa nhà, nét mặt Tsumori vẫn hơi chau lại khiến Miharu bối rối không hiểu cô ấy làm sao. Trước đó hai người đã hẹn nhau sau buổi diễn thuyết sẽ đi uống trà một chút, nhưng bầu không khí này làm cô chùn bước.

“Quả nhiên cái hội này có gì đó kỳ lạ…”

Đột nhiên Tsumori nói, Miharu bất giác liếc nhìn xung quanh.

“Lần này là chuyện gì?”

“Lần trước em cũng nhắc đến rồi phải không. Rằng em thấy Câu lạc bộ Giọt nước có gì đó rất kỳ quặc. Em không nói rõ được là kỳ quặc chỗ nào, nhưng em luôn bị mắc lại ở một chỗ nào đó. Kiếu như em cứ thấy băn khoăn về nó không dứt ấy.”

“Em nói băn khoăn không dứt, nhưng mà…”

Đang nói giữa chừng thì Miharu ngậm miệng lại. Cô nhìn thấy bóng lưng của Suzuhara đang đứng đợi đèn đỏ vài mét phía trước họ.

Suzuhara thật chẳng giống ai. Chị ta ít nói, không tỏ ra thân thiết với ai, nhưng trang phục chủ yếu là màu đen, áo lại là áo dài để chống nắng nên đi đâu cũng nổi bần bật. Vì lẽ đó mà tuy họ không trò chuyện nhiều với nhau nhưng hình ảnh chị ta vẫn dễ dàng lưu lại trong ký ức cô, chỉ nhìn bóng lưng cô cũng đoán ra được.

“Ừm, hẳn là em cũng có nhiều suy nghĩ của riêng mình.” Miharu nói, hạ giọng thấp hơn khi nãy một chút, “Tới quán trà rồi chúng ta thong thả nói nhiều hơn nhé.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà em…”

Đang nói dở thì Tsumori trông thấy Suzuhara, cô liền tạm ngừng lời. Rồi không hiểu nghĩ gì, cô ấy cất tiếng gọi Suzuhara. Miharu ở bên cạnh tròn mắt ngạc nhiên.

“Chúng tôi đang định đi uống trà, chị Suzuhara đi cùng không?”

Gương mặt u ám của Suzuhara nhuộm đầy vẻ ngạc nhiên, chị ta chớp chớp mắt.

“Chị rủ… tôi ư?”

“Vâng. Tôi muốn trò chuyện với chị từ lâu rồi. Miễn là chị không ngại ạ.”

Suzuhara bối rối trước gương mặt tươi cười của Tsumori, nhưng rồi sau một chút đắn đo chị ta gật đầu đi theo hai người tới quán trà.

“Chị Suzuhara vào Câu lạc bộ Giọt nước lâu chưa ạ?”

Nhấp một ngụm cà phê, Tsumori bắt đầu trò chuyện với Suzuhara ngồi ở phía đối diện.

“Mới chừng… nửa năm ạ.”

“Ồ, chị vào hội từ nửa năm trước ạ.”

Suzuhara căng thẳng cúi mặt xuống, ánh nhìn rơi xuống đôi tay mình. Chị ta vừa có vẻ đang cảnh giác, vừa có vẻ nhút nhát trước người không thân thiết.

“Những buổi họp mặt thư giãn chị đều tham gia vào hội do chị Harumachi tổ chức ạ?”

“… Vâng.”

“Cơ bản sẽ có từng đó thành viên nhóm ạ? Hay là thành viên thường xuyên thay đổi hả chị?”

“Không đâu, thường chỉ là những thành viên đó thôi.”

Miharu lén nhìn gương mặt nghiêng của Tsumori. Cô không biết Tsumori có ý đồ gì khi hỏi Suzuhara dồn dập như vậy. Vì không còn cách

https://thuviensach.vn

nào khác nên cô đành ngồi đó nghe diễn biến cuộc trò chuyện mà không xen vào.

“Mọi người có thân nhau không hả chị? Ví dụ như ngoài những lúc cả nhóm cùng tụ tập thì mọi người đi ăn uống riêng với nhau ấy ạ.”

“… Ít nhất tôi không như vậy. Nhưng chị Sasayama và chị Yonemura có vẻ thân thiết với nhau lắm.”

Mỗi lần trả lời câu hỏi, Suzuhara luôn để trống một nhịp rồi mới trả lời. Phản ứng như thể có một độ trễ nào đó cho tới khi câu hỏi của Tsumori được truyền tới tai chị ta vậy.

“Hôm nay không thấy chị Sasayama đến nhỉ.”

Trước câu nói này, Suzuhara không đáp. Tsumori ngừng lời một lúc, nhưng không khí vẫn tĩnh lặng, nên cô ấy nói thêm.

“Chị Suzuhara có biết gì về chuyện này không?”

“Tôi… không, tôi không biết gì cả. Nhưng mà nhìn dáng vẻ của chị ấy gần đây, và nghe câu chuyện chị ấy kể ở buổi họp định kỳ, tôi nghĩ có lẽ chị ấy đã rời bỏ hội rồi, vì trông chị ấy khổ sở quá.”

“Quả nhiên là như vậy.”

Nhìn Tsumori nói với vẻ tin chắc, Miharu nghĩ, hóa ra là cô ấy muốn xác nhận việc này. Để làm được việc đó nên cô ấy mới cất công bắt chuyện với Suzuhara, một người không hề thân thiết, để hỏi han tìm hiểu sao.

“Nhưng chuyện này không phải một chuyện… lạ lùng gì đâu ạ.”

Suzuhara bổ sung thêm, giọng chị ta có vẻ luống cuống.

“Vì nhiều người rời bỏ Câu lạc bộ Giọt nước lắm. Hẳn là mỗi người đều có nhiều chuyện phải lo. Chị Yamasaki chắc chắn cũng đang rất cố gắng. Đó là chuyện không tránh khỏi được.”

“Nhiều người bỏ hội lắm à chị?”

“Ừm… tôi nghĩ mỗi người đều có nhiều lý do. Nhưng không có nhiều người trụ lại lâu. Trong nhóm hiện tại, tham gia lâu nhất là chị Harumachi, tiếp theo là tôi. Những người vào trước tôi đều đã lần lượt rời bỏ hết.”

https://thuviensach.vn

“Thế ạ?”

Miharu ngạc nhiên, cô bất giác hỏi. Suzuhara ảm đạm khẽ gật đầu.

“Khi báo cáo trạng thái ở buổi họp định kỳ, ban đầu mọi người đều nói ra những điều mình thắc mắc phiền muộn. Giống như hai chị vậy. Nhưng rồi họ quen dần và chỉ báo là “Không có vấn đề gì”. Thông thường là vậy. Nhưng rồi sau đó, khi một hội viên có vấn đề lớn xảy ra trong gia đình mình, hội viên đó sẽ rời khỏi hội. Nhưng lỗi không phải ở chị Yamasaki. Chị ấy đã luôn nhiệt tình tư vấn và đưa lời khuyên cho mọi người.”

Suzuhara nói. Với một người hay trả lời ngắn gọn như Suzuhara thì câu trả lời vừa rồi thật dài.

“Chúng tôi không có bất mãn gì với chị Yamasaki đâu.”

“Thế … thế ạ.”

“Chúng tôi chỉ muốn trò chuyện với chị Suzuhara một chút thôi mà. Phải không chị Miharu?”

“Vâng.” Đột nhiên bị lôi vào, tuy ngạc nhiên nhưng cô cũng hùa theo Tsumori, “Nếu chị không phiền, hay là nhân dịp này chúng ta giao lưu thân thiết hơn nhé?”

Nghe Miharu đề nghị, Suzuhara hơi xấu hổ một chút rồi đáp: “Vâng, tôi rất vui khi được trò chuyện nhiều hơn với hai chị.”

•••

Con gái tôi đang khóc ở bên kia đầu dây. Bao nhiêu năm đã qua kể từ lần cuối cùng tôi nghe thấy tiếng con gái tôi khóc lóc đau khổ đến thế này? Nó vốn là đứa con gái mạnh mẽ. Thời đi học, dù có cãi nhau với bạn cùng lớp, dù có bị thương, nó cũng rất ít khi để người khác thấy mình rơi nước mắt.

“Con phải làm sao đây mẹ ơi?”

https://thuviensach.vn

Vừa thổn thức khóc, con gái tôi vừa hỏi.

“Con hẹn hò với anh Maa được năm năm rồi. Chúng con đã hẹn ước là nhất định sẽ lấy nhau. Vậy mà… vậy mà… thật tàn nhẫn. Như thế này tàn nhẫn quá mẹ ạ.”

Tôi biết nói gì đây. Tôi có thể nói gì để an ủi trái tim con gái mình đây. Càng nghĩ, những suy nghĩ của tôi càng mơ hồ, không thể tìm ra được câu trả lời.

“Mẹ ơi, phải làm sao đây?” Con gái tôi nói, giọng tăng thêm phần đau khổ, “Cứ thế này có phải con sẽ không thể kết hôn được không? Chỉ vì anh con, chỉ cần anh con vẫn còn ở nhà thì con sẽ mãi như thế này sao?”

“Mana…”

Tôi muốn gọi con về nhà. Tôi muốn trực tiếp an ủi đứa con đang khóc nức nở của mình.

Nhưng nếu nó về nhà, nó sẽ gặp anh trai nó - nguyên nhân trực tiếp dẫn đến việc hôn ước của nó và bạn trai bị hủy.

Nếu vậy, có lẽ tôi nên tới chỗ con gái, nhưng nếu tôi rời nhà ai sẽ chăm sóc con trai tôi? Tôi không thể giao phó cho chồng mình, người suốt ngày kêu công việc bận rộn để rồi nhìn thấy mà vờ như không thấy được.

“Mana à, không sao đâu con. Con vẫn còn trẻ mà, còn nhiều cơ hội chờ đón con lắm.”

“Mẹ nói dối.”

Lời an ủi của tôi lập tức bị phủ định.

“Vài năm nữa là con ba mươi tuổi rồi. Vả lại dù có tìm được một người tốt thì cuối cùng cũng sẽ giống như lần này thôi. Chỉ tại anh con, chỉ tại anh con…”

Giống như hàng ngàn lời nguyền rủa đang tràn ra vô tận từ ống nghe vậy.

Đó là chuyện của mấy ngày trước.

Từ phương xa, con gái tôi trở về nhà không một lời báo trước. Nó đứng đó một mình, quầng mắt nó thâm đen có lẽ vì nhiều ngày không ngủ,

https://thuviensach.vn

sắc mặt nó vô cùng xấu khi xuất hiện trước chúng tôi. Lúc đó, tôi vừa cho đứa con trai bị đột biến ăn xong bữa trưa.

"Tìm thấy rồi." Con gái tôi nhìn xuống đứa con trai bị đột biến của tôi và nói, "Anh là vị thần reo rắc bệnh tật cho cái nhà này đây phải không?"

Con trai tôi vẫy vẫy đôi tai dài rủ xuống, chớp chớp đôi mắt như mắt dê, chiếc mũi hình dáng giống mũi chuột hếch lên hít hít. Dáng vẻ đứng lên bằng hai chân của nó giống như dáng vẻ của một con vật nhỏ đang tập trung cảnh giác.

Để ý mới thấy tay con gái tôi đang cầm một chiếc gậy đánh golf. Có lẽ nó đã vơ lấy một chiếc gậy của chồng tôi đặt ngoài cửa. Trong tôi tràn ngập những dự cảm không lành.

"Mana…?"

Tôi sợ hãi cất tiếng gọi, nhưng đôi mắt con gái không nhìn tôi.

"Anh có biết tại anh mà tôi khổ sở thảm hại đến thế nào không?"

Như thể quên cả việc chớp mắt, đôi mắt hằn lên những tia máu đỏ ấy chỉ hướng về phía con trai tôi.

"Chắc anh chưa bao giờ nghĩ tới việc chỉ vì sự tồn tại của anh mà tôi đã khổ sở, đã xấu hổ thế nào, chưa bao giờ nghĩ tới tâm trạng của tôi đúng không? Anh lúc nào cũng thế. Từ hồi cấp hai lúc nào tôi cũng bị bạn cùng lớp cười nhạo, bị bọn con trai trêu chọc, bị các anh chị lớp trên…"

"Mana."

"Chỉ vì có anh mà tôi không thể rủ bạn về nhà chơi, tôi quá xấu hổ, quá căm ghét sự tồn tại của anh. Tôi ghét cả việc phải hít thở chung bầu không khí với anh trong nhà. Thế nên tôi đã rời khỏi nhà, những tưởng tôi đã được giải phóng, được tự do rồi, những tưởng tôi đã có thể quên đi sự tồn tại của anh rồi, vậy mà anh còn ngáng đường tôi đến bao giờ, anh còn định làm tôi khổ sở đến bao giờ mới vừa lòng đây?"

"Mana ơi, bình tĩnh lại nào con."

"Đã vậy dáng vẻ kia của anh là sao?"

https://thuviensach.vn

Con trai tôi đang đập chân sau xuống sàn rất mạnh. Tiếng bộp bộp từ sàn nhà vang lên.

“Anh muốn gì?”

“Mana à, ngồi xuống nào con. Bỏ cái gậy xuống đã, nhé?”

“Mẹ đừng nhiều chuyện!”

Tôi định ôm lấy con nhưng bị nó đẩy bật ra bằng hết sức bình sinh của nó. Lưng và đầu tôi đập vào giá để đồ, tôi thấp tiếng rên rỉ vì đau. Con gái tôi thậm chí không thèm liếc nhìn qua một cái.

Con trai tôi lại giậm chân, vẻ càng tức giận hơn. Mỗi lần nghe thấy tiếng giậm, gương mặt con gái tôi lại sắc lạnh thêm một bậc.

“Anh định làm gì?”

Sàn nhà lại truyền tới tiếng giậm chân bộp bộp, thứ tiếng ấy như dẫn dắt con gái tôi, khiến con bé cử động.

“Đừng có bắt chước Mimi nữa! Chính anh đã giết chết nó mà giờ còn dám!”

Chiếc gậy đánh golf vung lên rồi nện xuống tâm lưng tròn trịa của con trai tôi, tôi lập tức lấy tay bịt mắt lại. Một thứ tiếng động trầm trầm, và tiếng kêu nho nhỏ vang lên.

Mimi, đó là tên con thỏ mà con gái tôi nuôi hồi tiểu học. Con bé đã rất yêu quý con thỏ ấy. Nghe con gái nói, tôi mới nhận ra vẻ ngoài đột biến của con trai tôi thật giống loài thỏ.

Mỗi khi cảm thấy nguy hiểm hoặc khi khó chịu hay cảnh giác điều gì, loài thỏ sẽ giậm giậm chân sau của mình, hành vi này gọi là “stumping” - hành động thách thức. Có lẽ con gái tôi đang nói về việc này.

Hồi đó con trai tôi ghét thỏ, con thỏ cũng có vẻ ghét nó. Mỗi lần con trai tôi tới gần, con thỏ sẽ cảnh giác, tai nó dựng lên, chân nó giậm mạnh xuống đất.

Con thỏ ấy chết lúc con trai tôi học lớp Tám, con gái học lớp Bảy, nhưng không rõ nguyên nhân cái chết là gì…

https://thuviensach.vn

“Đồ khốn! Đồ hạ đẳng! Đồ vô dụng! Lúc nào cũng chỉ biết ra uy với những kẻ yếu thế hơn mình! Sao anh lại giam mình trong phòng chứ! Ai cho anh dựa dẫm như vậy! Không thể tha thứ cho anh, không thể tha thứ cho anh được!”

Thứ tiếng động trầm đục liên tiếp vang lên. Quá sợ hãi, tôi không thể rời tay khỏi mặt. Một người mẹ như tôi lẽ ra phải ngăn cản hành vi hung bạo của con gái mình, nhưng cơ thể tôi run rẩy, đôi chân tôi hoàn toàn vô lực.

“Tại sao lúc nào tôi cũng bị anh hại, lúc nào tôi cũng bị anh hại! Đồ rác rưởi, rác rưởi, rác rưởi! Vì một người như anh! Một kẻ như anh! Một kẻ như anh!”

Tiếng kêu lanh lảnh đau đớn sau mỗi tiếng trầm đục tự khi nào đã không còn phát ra nữa. Sau đó chỉ có thứ tiếng trầm đục giống như đang dùng chày nện vào miếng thịt ẩm ướt vang lên.

Âm thanh thật dai dẳng. Tôi chợt nghĩ, thật giống tiếng động khi mình nhào thịt làm món hamburger, ngay lập tức cơn buồn nôn cuộn trào lên trong tôi.

Một lúc sau, âm thanh đó dừng lại, từ sàn nhà vọng lên tiếng “Bịch” nặng nề. Tôi chậm rãi bỏ tay ra khỏi mắt, liền nhìn thấy con gái tôi ngồi đó như đã mất hết sức lực.

“Ôi…”

Con gái tôi lấy tay bưng miệng, sắc mặt nó còn xấu hơn lúc mới bước vào căn phòng.

“Con… Con đã làm gì thế này…”

Có lẽ cuối cùng đầu óc nó đã trở lại bình thường.

Vừa nghĩ, tôi vừa đi bằng đầu gối tới gần con gái.

“Mana.”

Tôi ôm lấy vai con từ phía sau, con gái tôi giật bắn mình. Cơn run rẩy từ thân thể con truyền sang tôi.

https://thuviensach.vn

Nhìn qua vai con gái thấy một khối thịt lẫn lộn đỏ đen, tôi bất giác nuốt nước bọt khô khốc. Hình ảnh khủng khiếp tới mức tôi không thể nhìn trực diện, việc tưởng tượng ra hình dạng ban đầu của nó thực sự là một sự báng bổ.

Tôi ép con gái ngoảnh mặt về phía mình, sau đó ôm lấy con. Mana vừa run rẩy vừa nép vào người tôi, nức nở những tiếng rất nhỏ.

“Không sao, không sao đâu con.”

Tôi chậm rãi vỗ về vai con, vừa vỗ vừa cất tiếng trấn an. Bây giờ, trong hoàn cảnh hiện tại, người khổ sở nhất hẳn là con gái tôi. Tôi nghĩ mình cần giúp con an tâm và bình tĩnh lại.

Con trai tôi - Takahiro - là một kẻ hung bạo. Ở nhà nó hống hách bắt mọi người làm mọi việc cho mình, nhưng ra tới bên ngoài một bước nó liền trở nên hiền lành trầm lặng. Nhưng tính cách ích kỷ đó của nó đã báo hại nó, nó không thể làm quen với môi trường làm việc, cuối cùng đã giam mình trong phòng. Và rồi nó bị đột biến.

Tôi biết mối quan hệ giữa hai anh em chúng đã rất tệ từ khi chúng học tiểu học. Và cả việc sau khi lên cấp hai giữa chúng đã có một hố sâu ngăn cách nữa. Tôi từng tìm nhiều cách để chúng làm hòa với nhau, nhưng lần nào cũng kết thúc trong thất bại.

Đương nhiên cả hai đều là con tôi và tôi đều yêu thương chúng, nhưng tôi luôn cảm thấy thương cảm cho con gái tôi hơn. Chuyện lần này cũng vậy.

“Mẹ sẽ tới ở cùng con cho tới khi con bình tĩnh lại. Thế nên con hãy quên chuyện này đi nhé…”

Tôi đưa con gái ra khỏi phòng khách, thu xếp hành lý qua loa. Tôi nhét đồ đủ mặc trong vài ngày vào túi du lịch, chuẩn bị ví, điện thoại cùng những món đồ tối thiểu cần thiết khác.

Ôm lấy vai đứa con gái giờ vẫn còn đang khóc, chúng tôi rời khỏi nhà như chạy trốn.

https://thuviensach.vn

Có lẽ có rất nhiều việc tôi phải nghĩ tới, ví dụ như từ giờ chúng tôi sẽ làm gì. Thế nhưng lúc này tôi không muốn nghĩ tới bất kỳ điều gì phiền phức nữa.

Cuối cùng tôi và con gái lên kế hoạch chạy trốn, bỏ lại tất cả mọi thứ sau lưng mình.

https://thuviensach.vn

Chương 3

https://thuviensach.vn

.1.

Đang gấp quần áo thì đột nhiên chuông điện thoại cố định reo vang. Miharu dừng tay, chạy tới chỗ chiếc điện thoại.

Số điện thoại hiển thị trên màn hình là số của nhà bố mẹ Isao. Cánh tay đang vươn ra lấy ống nghe của cô khựng lại, Miharu hít sâu vào một hơi rồi mới bắt máy.

“Alô.”

“… A lô, Miharu đấy à?”

“Vâng. Con chào mẹ.”

Cô bất giác đáp lại với ngữ điệu ứng nhắc. Theo phản xạ có điều kiện, cô cố mỉm cười để làm dịu đi tâm trạng gai góc của mình, nhưng ngay cả việc đó cô làm cũng thật gượng gạo.

Mối quan hệ giữa cô và nhà chồng không được tốt lắm. Mẹ chồng cô - bà Toshie - còn bảo thủ và lắm điều hơn cả Isao, bà thường xuyên kêu ca những chuyện nhỏ nhặt trong mọi việc Miharu làm. Ví dụ như phàn nàn về số bánh uống kèm trà và hương vị của loại bánh cô mua khi về quê chồng, kêu ca cô tới muộn, về sớm, chuyện gì bà cũng phàn nàn nói mát với cô.

Ngoài những điều trực tiếp nói trước mặt, có vẻ bà còn kêu ca sau lưng cô rất nhiều, tới hôm sau thì chuyện đến tai Isao. Nghe chuyện từ bà Toshie, Isao vô cùng bực bội, cuối cùng về nhà chỉ trích cô nặng nề khiến cô không chịu nổi.

Isao là con trai thứ trong gia đình có ba anh chị em, bố mẹ chồng cô sống cùng gia đình anh cả. Miharu cũng không hợp với vợ chồng anh cả, nên mỗi lần về đó cô rất mệt mỏi. Trong số ba anh em, người nói chuyện dễ

https://thuviensach.vn

chịu nhất là chị chồng. Thế nhưng chị ấy chẳng mấy khi về nhà bố mẹ ruột chơi.

"Ừm, về chuyện lễ Obon năm nay ấy…"

"Vâng?"

"Vì con chẳng bao giờ chịu gọi về nên mẹ đành phải đích thân gọi tới đây."

Cô vẫn chưa hiểu mẹ chồng định nói gì, nhưng riêng ý định nói mát của bà thì đã được truyền tải rất đầy đủ.

Miharu chau mày nghĩ, có lẽ bà đang định hỏi xem đợt lễ Obon cô có về không. Giờ mới là tháng Bảy, vả lại trước giờ chưa bao giờ cô được yêu cầu phải gọi sớm để thông báo về việc này.

"Con định thế nào?"

"Dạ, chúng con định về như mọi năm ạ."

"Không phải chuyện đó!"

Bà Toshie nóng nảy cắt ngang lời cô. Miharu vẫn chưa hiểu được điều bà Toshie định nói.

"Vậy là chuyện gì ạ?"

"Sao lại hỏi chuyện gì. Lần này là lễ Obon đầu tiên đấy."

"Lễ Obon đầu tiên?"

"Chậm hiểu quá. Là lễ Obon đầu tiên của Yuichi."

Lễ Obon đầu tiên của Yuichi ư?

Miharu bất giác chớp chớp mắt, sau đó cô ngoảnh đầu lại. Yuichi vẫn đang ngồi cuộn tròn trên ghế sô pha như mọi khi.

"Chuyện đó nghĩa là sao ạ?"

"Thì là…"

Giọng bà Toshie càng thêm sốt ruột.

"Mẹ nghe Isao kể rồi. Nó nói Yuichi đã chết. Nói chính xác là hội chứng bệnh gì gì ấy nhỉ? Nó mắc bệnh đó rồi phải không? Isao nói không tổ chức lễ tang, mẹ đồng ý việc ấy, nhưng ngay cả lễ Obon đầu tiên cũng

https://thuviensach.vn

không tổ chức sao? Con nghĩ thế nào? Dù chỉ là hình thức thì cũng nên có bàn thờ chứ. Dù sao nó cũng là cháu nội của mẹ, nên mẹ nghĩ ít nhất cũng phải làm cho nó những chuyện đó.”

“Chờ đã mẹ.”

Miharu bất giác lên tiếng như để dừng lời bà Toshie lại.

Câu chuyện quá đột ngột, cô vẫn chưa hiểu hết, nhưng cô hiểu rằng toàn bộ câu chuyện này thật kỳ cục. Đầu tiên cô phải đính chính lại đã.

“Đúng là Yuichi đã mắc phải “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị”, nhưng không có nghĩa là cháu nó đã chết. Thế nên con không làm bàn thờ, cũng không tổ chức lễ Obon đầu tiên cho cháu đâu.”

“Con nói gì thế!” Bằng giọng ngạc nhiên, Toshie thẳng thừng gạt đi, “Mẹ vẫn nghĩ là không thể nào, nhưng không phải con vẫn để nó ở nhà đấy chứ…?”

“Yuichi vẫn đang ở nhà mẹ ạ.”

Bực mình với cách nói năng của bà Toshie, Miharu đáp. Từ ống nghe điện thoại, giọng run rẩy của bà Toshie vọng ra.

“Ôi, thật không thể tin được! Miharu à, xin con đấy, đừng nói những chuyện khiến người già cả như mẹ phải sợ chứ. Lỡ như mẹ sợ quá tim ngừng đập thì con tính sao?”

Trong lòng thầm nghĩ, làm gì mà nói quá lên vậy, nhưng Miharu vẫn hỏi lại.

“Có vấn đề gì sao ạ?”

“Con thật là… Sao có thể điềm nhiên đến thế được!” Toshie cố tình thở dài thật lớn, “Mẹ từng xem trên tivi rồi. Con đang sống với một con quái vật chứ gì. Rốt cuộc đầu óc con nghĩ gì mà làm như thế?”

“Mẹ! Dù thế nào thì mẹ cũng không nên nói chuyện kiểu đó mới phải.”

“Con nói cái gì? Con nghĩ trong chúng ta ai mới là người vô lý hả?”

Miharu bất giác đưa điện thoại thật xa khỏi tai mình. Một người ngang ngạnh bảo thủ như bà Toshie khó nói chuyện hơn Isao nhiều.

https://thuviensach.vn

“Có thể con thấy ổn với việc đó, nhưng con không thấy Isao rất đáng thương à? Cái con vật ghê tởm ấy…” Toshie tạm thời ngừng lời, bà lại thở ra một hơi dài, “Tại con mà tim mẹ đập nhanh hẳn lên đây này. Con định giết mẹ đấy à?”

Trong lòng ngán tận cổ, nhưng Miharu cũng thở dài.

“Khổ thân mẹ. Có vẻ chúng ta nên đợi mẹ bình tĩnh lại rồi hãy nói chuyện tiếp mẹ nhỉ? Con cúp máy đây, hôm sau chúng ta sẽ nói tiếp về chuyện này nhé.”

Cô không đợi lời đáp mà cúp máy luôn, liền sau đó điện thoại reo vang như đuổi theo cô. Miharu không lưỡng lự rút dây điện thoại ra và ngồi xuống ghế sô pha, trở lại công việc gấp quần áo.

“Đúng là mẹ nào con nấy.”

Cô thầm thì, đôi râu của Yuichi khẽ động, sau đó cậu ủ rũ nằm xuống.

Không biết đã là lần thứ bao nhiêu cô tới nhà Tsumori chơi. Cô cũng đã quen với việc mang Yuichi đi theo bằng cách cho cậu vào túi xách và lên tàu điện.

Trước đây Yuichi không thích ra ngoài, nhưng cậu cũng không kháng cự nhiều mỗi lần cô mang cậu tới nhà Tsumori. Không rõ là vì cậu đồng ý với việc bị dẫn đi chơi, hay vì cậu biết có kháng cự cũng vô ích. Dù vì lý do gì thì thời gian chuẩn bị để ra ngoài của Miharu cũng giảm hẳn.

“Cảm giác như quanh mình toàn kẻ địch ấy em ạ.”

Sau khi kể về cuộc điện thoại, Miharu thở dài nói. Tsumori vừa bưng chiếc khay đựng bánh tới vừa cười.

“Mẹ chồng chị phiền phức thật đấy.”

“Phiền thật… Thế còn bên nhà chồng em thì sao?”

“Bên nhà chồng em không có những vấn đề kiểu này chị ạ.”

Đặt hồng trà và bánh su kem xuống trước mặt Miharu xong, Tsumori ngồi xuống ghế.

“Ghen tị thật đấy.”

https://thuviensach.vn

Miharu than vãn. Tsumori vừa dùng thìa khuấy hồng trà vừa nói.

“Ngược lại, mối quan hệ giữa em với bố mẹ và anh em ruột không được tốt lắm. Thậm chí em còn bị họ từ mặt. Từ khi em sinh Saya cho tới tận bây giờ em vẫn không gặp lại họ.”

“Thế à…”

Theo như lời Tsumori kể thì cô và bố mẹ đã tranh cãi rất nhiều về việc kết hôn thời còn đi học của cô.

“Nhưng mẹ chồng lại rất tốt với em. Bà chưa từng phàn nàn vì em dẫn theo con gái vào cuộc hôn nhân mới. Như em đã kể lần trước, khi Saya bị đột biến, em đã không có tinh thần để làm việc nhà hay bất kỳ việc gì cả, khi ấy mẹ chồng em đã thay em làm rất nhiều việc. Bà quan tâm chăm sóc em như con gái vậy. Em thực sự biết ơn bà rất nhiều.”

Nói rồi, ánh mắt Tsumori trở nên xa xăm, cô thở dài.

“Lễ Obon đầu tiên ư… Không phải là em quên, nhưng mà đúng là chị nhắc em mới sực nghĩ đến. Có lẽ vì em vẫn chưa chấp nhận được hiện thực.”

Trước câu nói sâu lắng của Tsumori, Miharu nghiêng đầu ngạc nhiên, mấy giây sau mới cất tiếng được.

“Không lẽ mẹ chồng em đã…?”

“Vâng, bà vừa mất năm nay.”

“… Xin lỗi em nhé, chị không biết nên cứ hỏi mãi.”

“Không sao ạ. Chị đừng để ý.”

Tsumori xua tay, cô mỉm cười để Miharu yên tâm.

“Sau khi mẹ chồng mất, em đã rất đau buồn… Nhưng điều đó đã giúp em quyết định rằng mình không thể ủ dột mãi được, mình phải mạnh mẽ và vững vàng hơn. Thế rồi em tìm thấy và tham gia Câu lạc bộ Giọt nước, với hy vọng tình hình thay đổi một chút.”

Tsumori tham gia hội gia đình với mong muốn thay đổi hiện trạng và giải quyết vấn đề. Miharu cũng vậy.

https://thuviensach.vn

Những hội viên khác chắc cũng muốn vậy. Lần trước lúc trò chuyện ở quán trà, Suzuhara cũng nói thế. Chị ta nói mình muốn nghe câu chuyện của những người khác, tiếp nhận nhiều ý kiến khác nhau, như vậy có thể chị ta sẽ có cái nhìn đa chiều hơn, nếu làm được như thế chắc chắn tâm trạng sẽ thoải mái hơn.

Có lẽ Câu lạc bộ Giọt nước mang trong mình rất nhiều kỳ vọng của hội viên. Nhưng nếu hỏi nó có hoạt động hiệu quả đúng như mong đợi của hội viên hay không, thì câu trả lời thực không dễ chịu gì.

Cả Miharu và Tsumori đều không biết nguyên nhân nằm ở đâu và không đưa ra được phương án cụ thể để cải thiện tình hình. Dù rằng việc chỉ ra vấn đề thì rất dễ dàng.

“Chị Miharu ơi.”

Được kéo ra khỏi luồng suy nghĩ của mình, Miharu ngẩng đầu lên. Tsumori ghé đầu lại gần và nói nhỏ.

“Chị nhìn đằng kia kìa.”

Nghe Tsumori nói, cô nhìn vào căn phòng qua khe hở từ chiếc cửa kéo chỉ đóng một nửa.

Cô nhìn thấy hai người ở vị trí cố định mọi khi - Saya đang nằm ngủ trên đệm ngồi và Yuichi nằm cuộn tròn mình cách đó một đoạn, có vẻ cũng đang ngủ.

“Ồ, chúng ở gần nhau hơn rồi này. Đợt trước thì ở cách xa nhau đến thế chắc dạo này chúng thân hơn một chút rồi.”

“Rất có thể chúng có cách trao đổi suy nghĩ nào đó mà chúng ta chưa biết tới chị nhỉ.”

“Ừ, có lẽ thế.”

Khóe miệng Tsumori khẽ nhếch lên, cười mỉm.

“Gần đây Saya có vẻ hiền hòa hơn một chút rồi. Hồi trước nó hay cắn em, sủa khi thấy em và gầm gừ với em lắm. Nhưng gần đây nó không làm thế nữa. Biết đâu là nhờ Yuichi đó chị.”

“Nhờ Yuichi á?”

https://thuviensach.vn

Miharu nhướng mày. Cô chưa từng nghĩ Yuichi sẽ gây được ảnh hưởng tốt lên ai đó, thế nên cô thấy rất kỳ lạ.

Không phải là "Do lỗi của Yuichi", mà là "Nhờ vào Yuichi".

Miharu lại nhìn trộm vào trong phòng lần nữa.

"Thú thực với chị, chị cũng biết lần trước em bị chị Yamasaki nhắc nhở rồi đó, trước đây mỗi lần Saya không nghe lời là em lại đánh con bé."

Tsumori đột nhiên nhỏ giọng nói.

"Từ hồi Saya còn nhỏ, em nghĩ cần phải làm như vậy để dạy dỗ con. Sau khi giai đoạn phản kháng của nó qua đi, số lần em đánh con cũng giảm, nhưng từ sau khi nó bị đột biến chẳng bao giờ nó nghe lời em, còn thường xuyên sủa và cắn em nên em lại ra tay. Nhưng dạo này Saya không còn thái độ phản kháng nên em cũng không phải đánh nó nữa…"

Tsumori đưa mắt xuống nhìn lòng bàn tay mình, ánh mắt cô xa xăm, nhưng cô vẫn tiếp tục câu chuyện.

"Khi đánh con, chính cánh tay em cũng bị đau. Con em khi bị đánh đương nhiên cũng đau, nên như vậy là hòa… Em đánh con đâu phải vì em muốn đánh. Mọi người đều nói không nên phạt đánh con, có lẽ cách suy nghĩ của em thực sự cổ hủ rồi. Nhưng việc đánh con của em đều xuất phát từ tình yêu thương con mà ra. Hồi nhỏ em cũng hay bị mẹ đánh lắm. Em có cảm giác mình đã học được một số thứ nhờ bị đánh. Em luôn nghĩ không phải chỉ yêu thương cưng nựng con mới là cách đúng để nuôi dạy con."

Miharu ngồi lặng yên nhìn gương mặt Tsumori đang kể từng lời.

"Chị Miharu có từng đánh con không ạ?"

"Ừm, không biết thế nào nhỉ. Chị không còn nhớ rõ nữa."

"Thế ạ?" Tsumori khẽ thở dài.

"Em không biết nhiều về Yuichi, nhưng em đoán cậu bé là một người dịu dàng. Vì chị Miharu dịu dàng mà. Em nghĩ, có lẽ chính vì quá dịu dàng nên cậu bé đã không chịu được môi trường khắc nghiệt xung quanh, vì thế mới tự giam mình trong phòng chị ạ."

Miharu chớp chớp mắt rồi cười bảo "Không phải đâu."

https://thuviensach.vn

“Yuichi không được như em nói đâu. Nói cháu nó thụ động thì đúng hơn là dịu dàng. Cháu hay chần chừ thiếu quyết đoán nữa. Thậm chí có những việc khiến chị thấy cháu thiếu can đảm nữa. Lúc còn có thể giam mình trong phòng thì cứ như thế cũng được, nhưng cháu nó không thể giam mình trong phòng mãi… Thế nên chị nghĩ cần phải khiến cháu mạnh mẽ hơn.”

Vì cậu là con trai nên cô muốn cậu thật mạnh mẽ, nam tính. Miharu luôn mong đợi điều đó ở Yuichi.

Cậu con trai mà hai vợ chồng cô luôn khao khát mong ngóng - “Yuichi”. Cô đặt tên ấy cho con với hy vọng con sẽ thật tài giỏi, con sẽ là số một. Hồi con còn nhỏ, cô đã cho con chơi bóng chày và nhiều môn khác để tìm ra năng lực của cậu.

Nhưng trái với kỳ vọng của bố mẹ, Yuichi thích đọc sách hơn là chơi thể thao, lớn lên cậu trở thành một cậu bé hiền hòa tĩnh lặng, chẳng bao giờ ra ngoài chơi đùa.

Cô nhớ lại thời mình còn trẻ. Khi Isao rủ con chơi ném bắt bóng, Yuichi đã lặng lẽ từ chối, khiến anh thất vọng chau mày.

Khi Yuichi mới được sinh ra, Isao đã nói ước mơ của anh là được chơi trò bắt bóng với con trai, một ước mơ thường thấy ở các ông bố. Anh đã rất háo hức nói đợi khi con lớn lên sẽ cùng con chơi trò này, nhưng cậu con trai không hiểu lòng anh đã từ chối thẳng thừng.

Giờ đây nhớ lại cảnh vai Isao rũ xuống, Miharu vẫn thấy anh thật đáng thương. Cô biết anh đã háo hức mong chờ đến thế nào, thế nên cô cảm nhận rõ tâm trạng thất vọng của anh khi bị từ chối, lúc đó cô thấy rất buồn cho anh.

“… Nhưng em nghĩ như vậy cũng tốt mà.”

Nghe Tsumori nói, Miharu ngẩng mặt lên.

“Có thể gọi tính cách đó là thụ động, là thiếu quyết đoán, nhưng cậu bé cũng rất tinh tế và nhạy cảm, em nghĩ điều đó không phải là xấu. Tính cách ấy còn tốt hơn nhiều so với những kẻ không ngại ngần đẩy người khác

https://thuviensach.vn

xuống để mình bước lên, hoặc những kẻ thô lỗ hung bạo không hiểu được tâm trạng của người khác.”

Nhìn nụ cười phảng phất nét buồn trên gương mặt Tsumori, cô cảm thấy như có thứ gì đó dâng lên tận cổ họng mình.

Cảm giác như sắp nắm bắt được chân tướng cảm xúc của mình, chỉ còn một bước nữa, vậy mà tay không thể với tới.

“Có lẽ cách làm của em sai thật rồi.”

Tsumori cúi mặt nói nhỏ, nhưng câu nói ấy đã tan biến đi trước khi Miharu nghe thấy.

https://thuviensach.vn

.2.

“Tôi không thích cá đâu.”

Buổi họp mặt thư giãn vào tuần thứ tư của tháng Bảy, Miharu lại tham gia nhóm do Harumachi tổ chức.

Lần trước họ ăn trưa tại nhà hàng, nhưng lần này họ quyết định sẽ uống rượu tại quán rượu, hòa mình vào bầu không khí nhộn nhạo ở đây để cơ thể nhẹ nhõm hơn một chút. Mọi người ngồi quanh Harumachi bên chiếc bàn dạng bàn sưởi có lỗ phía dưới để đặt chân, tổng cộng sáu người. Quả nhiên không thấy Sasayama tham gia.

“Ủa, chị Harumachi không ăn được cá rán ạ?”

“Cá rán hay sashimi đều thế, mọi món cá tôi đều không ăn được.”

Harumachi và Yonemura chuyện trò như vậy, bên cạnh họ, Miharu và Tsumori cũng lật giở quyển thực đơn.

“… Chị Harumachi trước đây vẫn ăn các món cá mà.”

“Thế à? Không biết đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ.”

“A! Tôi muốn ăn món trứng cuộn này quá!”

Họ có hai tiếng ăn buffet nên mỗi người đều tự gọi món yêu thích của mình. Bàn ăn lập tức được lấp kín bởi những món ăn vừa mang tới, bát đũa ly tách bị dồn lại khá chật hẹp.

“Thế là chị Sasayama bỏ hội rồi nhỉ. Chị Yonemura có biết gì về tình hình của chị ấy không?”

Vừa lấy đũa gắp món sụn tẩm bột, Harumachi vừa hỏi, Yonemura lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Chị ấy không nói gì với tôi cả. Trước buổi họp mặt kể chuyện tôi có gọi cho chị ấy nhưng không thể liên lạc được. Tôi đã rất lo lắng cho chị ấy, không biết đã có chuyện gì, vậy mà hôm đó đột nhiên tôi bị từ chối cuộc gọi luôn. Vả lại chị ấy nghỉ sinh hoạt hội là vì chuyện gia đình đúng không? Các chị có thấy như vậy lạnh nhạt quá không?”

Yonemura nói với vẻ mỉa mai, một bên mép nhếch lên như thể đang tự cười mình. Lắng nghe những lời đó giữa bầu không khí ồn ào, Miharu cảm thấy mình có chút thấu hiểu và đồng tình với hành động của Yonemura.

Hẳn là Yonemura đang cảm thấy như mình bị Sasayama phản bội. Thế nên chị ta mới chẳng hề lo lắng cho Sasayama mà chuyển sang làm thân với Harumachi luôn.

Mỗi người tới tập trung nơi đây đều có hoàn cảnh khó nói riêng. Dù họ có tâm trạng muốn chia sẻ nỗi phiền não, muốn bày tỏ tâm sự với người khác, nhưng mối quan hệ gia đình của họ luôn sâu nặng hơn sự gắn kết với các hội viên nơi đây. Cô không rõ chuyện gì đã xảy ra với Sasayama, nhưng có lẽ mọi việc đơn giản chỉ là cô ấy đã ưu tiên gia đình hơn Yonemura mà thôi.

“Chị Miharu uống bia à? Chị thích bia ạ?”

“Ừ, chị thích bia.”

“Ồ, bất ngờ thật đấy. Em cứ nghĩ chị sẽ thích rượu vang hơn cơ.”

“Thỉnh thoảng chị cũng uống rượu vang. Tuy là dạo gần đây chị không uống mấy nữa.”

“Còn em, tới tuổi này rồi mà em vẫn chỉ uống được các loại rượu ngọt thôi chị ạ.”

Thứ đồ uống Tsumori gọi là cocktail Kahlua sữa. Miharu đã uống tới cốc bia tươi thứ hai, tiếp theo cốc đầu uống khi chạm cốc với mọi người. Đơn giản là vì gọi món đồ uống khác cũng phiền.

Cô rời ánh mắt nhìn sang Suzuhara, thấy chị ta đã chuyển sang uống trà Ô long. Chắc chị ta uống bia rượu kém.

“À này, chị Tanashi ơi.”

https://thuviensach.vn

Dột nhiên nghe Harumachi gọi tên, Miharu ngẩng đầu lên, hơi ngạc nhiên.

“Hôm trước tôi có tìm hiểu thêm thì thấy bệnh viện ở Niimachi mà tôi đã nhắc tới có nhận khám chữa cho cả các loài bò sát nữa đấy.”

Miharu ngạc nhiên đến ngớ người. Trước phản ứng chậm chạp của cô, Harumachi nghiêng đầu hỏi: “Không phải chị Tanashi là người đã thắc mắc về bệnh viện à?”

“Người đưa ra vấn đề ấy là chị Tsumori chị ạ.”

Terada lập tức nói. Harumachi chớp chớp mắt, lẩm bẩm nói “Thế à.”

“Cháu nhà chị Tsumori bị đột biến thành chó chị nhỉ?”

“Vâng.”

“Cháu vẫn khỏe chứ chị?”

“Vẫn như mọi khi ạ.”

Gật đầu với Tsumori đang nở một nụ cười gượng gạo, Harumachi lại nhìn sang Miharu.

“Buổi họp mặt kể chuyện hôm trước chồng chị Miharu không tới cùng nhỉ?”

“Vâng. Thực ra… anh ấy có hẹn trước nên đã từ chối chị ạ.”

“Tiếc thật đấy. Nếu anh ấy cùng tham gia buổi họp định kỳ được thì tốt biết bao.”

“Vâng, chị nói phải.”

Vừa đáp, Miharu vừa thoáng nghĩ sẽ vô ích thôi. Giờ Miharu nói gì Isao cũng không nghe, cô đã sớm không còn ý định thuyết phục anh rồi.

“Chị Itsuko thường nói rằng chị ấy mong số lượng gia đình có cả vợ lẫn chồng cùng tới tham gia sinh hoạt hội sẽ tăng lên. Nhưng thực lòng mà nói thì điều này khó lắm. Gia đình tôi cũng sống riêng nhiều năm nay rồi, bản thân chị Itsuko cũng không còn chồng nữa…”

“Chuyện gì đã xảy ra với chồng chị Yamasaki thế chị?”

https://thuviensach.vn

Vừa nhồm nhoàm nhai món gà nướng kế bên Harumachi, Yonemura vừa hỏi.

“Nghe kể là họ đã ly hôn lâu lắm rồi. Từ đó chị Itsuko một tay nuôi nấng con gái. Hồi đó kinh tế gia đình không thoải mái nên ngày nào chị ấy cũng phải làm ca ở mấy chỗ liền, vất vả lắm.”

“Ủa, nhưng mà…” Miharu bất giác nói xen vào, “Tôi nhớ chị ấy kể con chị ấy là con trai mà?”

Nghe thấy thế, Harumachi ngơ ngác chớp chớp mắt. Tiếp theo, Tsumori cũng được dịp hùa theo.

“Tôi cũng nghe thấy vậy. Không phải cậu con trai ấy đã bỏ đi mất tích sao?”

Đó là chuyện Yamasaki kể khi trả lời câu hỏi của Tsumori vào ngày họ đăng ký gia nhập hội. Rằng hai năm trước con trai cô ấy phát bệnh, sau ba tháng thì bỏ nhà ra đi, từ đó cô ấy không nắm được tung tích của con nữa. Vẻ mặt cô ấy có vẻ không muốn nhắc đến câu chuyện, kể lại với vẻ khó nói. Lúc đó Miharu cảm thấy có gì đó phi tự nhiên không rõ là gì, nên tới giờ cô vẫn còn nhớ rõ.

Harumachi há miệng ra rồi ngậm lại, gương mặt chị ta nở một nụ cười nhăn nhó.

“… À, đúng vậy, phải rồi. Vâng, là con trai các chị ạ. Xin lỗi các chị nhé, tại tôi nhớ nhầm. Ghét thật, cứ mỗi lần ra vẻ nắm được tình hình là tôi lại quên đủ thứ. Chắc là tôi nhầm với thông tin của ai đó khác rồi.”

Harumachi rút khăn tay từ túi áo ngực ra lau mồ hôi trên trán. Nhìn cảnh đó, Yonemura bèn khẽ rời chiếc bếp đặt nồi lẩu đang sôi sùng sục trước mặt Harumachi sang một bên.

“Nhưng mà chị Itsuko giỏi thật. Một mình tôi thì chẳng làm được việc gì, mãi tới khi tham gia Câu lạc bộ Giọt nước này, tâm trạng tôi mới nhẹ nhàng đi được một ít đấy. May là chị ấy đã vượt qua hoàn cảnh và đang cố gắng giúp đỡ người khác nữa. Tôi thực nể phục chị ấy.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, tôi cũng nghĩ vậy.” Yonemura cất tiếng tán thành rồi gật đầu, “Anh Terada cũng thấy vậy đúng không?”

“Vâng, tôi cũng được chị Yamasaki giúp đỡ rất nhiều.”

Ngoảnh nhìn lại, Terada trả lời với nụ cười hiền hòa trên môi. Yonemura có vẻ hài lòng, chị ta quay lại nhìn Harumachi.

“Nhân tiện, sắp tới tôi định ghé qua văn phòng, có anh chị nào có thể gửi tiền ủng hộ chị Itsuko không? Như mọi khi, tôi sẽ cầm giúp mọi người và mang tới cho chị ấy.”

Harumachi nhìn quanh bàn, nói. Terada và Suzuhara bắt đầu lục tìm trong túi của mình.

“Biết sắp tới kỳ nên tôi chuẩn bị sẵn rồi này.”

“Ồ, cảm ơn anh nhé, đúng là anh Terada có khác.”

“Chị Harumachi ơi, tôi cũng…”

“Cảm ơn chị nhé, chị Suzuhara.”

Vài giây sau, Yonemura cũng vội vàng lục tìm túi của mình. Miharu và Tsumori chỉ nhìn nhau.

“Ơ… Ủa? Lạ ghê. Tôi nhớ là đã bỏ nó vào túi rồi mà.”

Yonemura nói nhỏ, giọng thanh thanh, tay đặt lên má có vẻ ngại ngùng.

“Chị để quên ở nhà à?”

“Hình như vậy. Có lẽ tôi để nó trên bàn mà quên bỏ vào túi rồi.”

“Thế thì lần này đành thôi vậy. Hay là để tôi gửi giúp chị rồi chị trả lại tôi sau nhé?”

“… À, vâng, phải rồi. Vậy… nhờ chị gửi giúp được không ạ?”

Thấy Yonemura ngước mắt lên nhìn mình nhờ cậy, Harumachi cười híp mi.

“Được. Lần sau khi gặp lại chị nhớ mang cho tôi nhé.”

“Cảm ơn chị ạ.”

https://thuviensach.vn

Yonemura thể hiện vẻ vui sướng hơi làm quá, cùng với vẻ an tâm. Sau khi thở phào một tiếng, đột nhiên chị ta ngoảnh lại nhìn Miharu và Tsumori.

“Hai chị không mang tới à?”

Giọng nói chị ta thay đổi đột ngột, có vẻ gì đó như thể ta đây đứng trên người khác. Miharu bất giác cười nhăn nhó.

“Vâng, tôi không mang tới.”

“Tôi cũng vậy…”

Nghe câu trả lời, Yonemura nhướng mày lên một cách không che giấu.

“Nếu các chị không đem theo thì nhờ chị Harumachi gửi trước giúp cho. Chị Harumachi nhỉ?”

Bên cạnh cô, Tsumori vẫn đang giữ nụ cười trên môi, nhưng một bên mắt cô ấy nheo lại. Nhìn cảnh đó, Miharu khẽ thở dài trong lòng.

Bầu không khí chẳng yên ả chút nào.

Không rõ là vì hai người thân thiết, hay vì hai người đứng cạnh nhau, Miharu cảm nhận được rõ nét sự khó chịu của Tsumori. Nhưng Yonemura có vẻ không nhận ra sự thay đổi của Tsumori thì phải. Có lẽ chị ta lúc này đang bận khinh thường bọn cô, như kẻ chiến thắng khinh thường người thua cuộc.

“Cảm ơn chị đã có lời.”

Khóe miệng Tsumori vẫn mỉm cười, nhưng quả nhiên cô ấy không thể che giấu sự gai góc trong giọng điệu của mình.

“Nhưng tôi muốn tham gia hoạt động một thời gian nữa rồi mới tính, nên tôi xin phép từ chối.”

Đôi mắt Yonemura mở lớn. Vẻ mặt chị ta cứng ngắc, rõ ràng trong lòng khó chịu không ít.

“… Ừm, tôi cũng cùng ý kiến ạ. Vả lại để chị Harumachi phải đứng ra gửi tiền giúp thật ngại quá.”

https://thuviensach.vn

Nghe câu nói như thể té nước theo mưa của Miharu, Yonemura lườm cô một cái.

Thật tệ vì cô không thể hùa theo bằng một câu sắc sảo hơn. Việc Miharu có thể làm chỉ là san sẻ vai bị ghét với Tsumori mà thôi.

Suzuhara cuống quýt hết nhìn người nọ lại nhìn người kia. Miharu chuyển ánh mắt sang Harumachi. Khác với Yonemura đang tức tối đầy vơi và khiến người khác có ấn tượng xấu về mình, vẻ mặt Harumachi chỉ hiện ra sự áy náy.

“Hình như tôi đã khiến các chị phải nghĩ ngợi rồi. Không sao đâu. Như lần trước tôi nói đó, việc ủng hộ tiền không phải là bắt buộc. Chỉ là vấn đề cảm giác của mọi người thôi. Tôi muốn ủng hộ chị Itsuko và tương lai của Câu lạc bộ Giọt nước, anh chị nào tán đồng thì góp tiền ủng hộ cùng tôi là được.”

Yonemura bối rối quay lại nhìn Harumachi.

“Ôi, xin lỗi chị. Tôi đã nói điều thừa thãi rồi.”

“Không sao đâu chị Yonemura. Chị không cần để ý. Quan trọng hơn là, mọi người tập trung vào ăn uống đi nào. Chúng ta bị giới hạn thời gian ăn đó anh chị ạ.”

Yonemura cười có vẻ yên tâm trước thái độ của Harumachi, sau đó chị ta lườm Tsumori chằm chằm. Vờ như không thấy những tia lửa bắn ra tung tóe, Miharu nâng cốc bia lên uống cạn rồi đưa vào miệng một miếng trứng cuộn.

“Chị Yonemura xấu tính quá chị nhỉ.”

Trên chuyến tàu điện về nhà, ngay khi chỉ còn mình và Miharu, Tsumori liền nói thẳng. Đôi má cô ấy ửng hồng vì rượu.

“Chị có bực mình không chị Miharu? Chị ta sao thế không biết. Thật không thể tin được.”

“Thôi nào thôi nào.”

https://thuviensach.vn

“Đúng kiểu người em ghét nhất. Tự mình phân mọi người thành các tầng lớp, rồi bám lấy kẻ có vẻ có quyền lực nhất trong nhóm để có được cảm giác mình ưu việt, trên cơ người khác, loại người này em không thể chịu nổi. Quả nhiên đúng như em nghĩ, chị ta định ký sinh nơi chị Harumachi thay cho chị Sasayama đó mà.”

“Ký sinh ư?”

“Đó là sự thật mà?”

Thực lòng mà nói, cô thấy ngôn từ của Tsumori thật tinh tế.

“Chị ta rõ ràng là xun xoe lấy lòng chị Harumachi. Về tiền ủng hộ, bản thân chị ta cũng không mang tới, vậy mà vẫn nói người khác như vậy được. Chị ta nói mình đã chuẩn bị sẵn, chỉ là quên mang theo, nhưng lời nói đó chắc chắn là nói dối.”

Có lẽ nhờ men say góp sức nên Tsumori nói nhanh hơn, lời kêu ca của cô ấy cũng mạnh miệng hơn.

“Mà rốt cuộc là sao chứ. Cái cách nói của chị Harumachi ấy. Chỉ cần những người tán đồng góp tiền ủng hộ thôi ư, ý chị ấy là những người không ủng hộ tiền chính là những người xấu bụng, không có ý định ủng hộ hoạt động của hội hay sao?”

“Em nghi ngờ hơi quá rồi. Chỉ là cách nói của chị ấy dễ gây hiểu lầm thôi.”

“Tại chị Miharu tử tế quá đấy.”

Trong lòng tự cười chính mình và nghĩ, cô chẳng tử tế đến thế đâu, nhưng Miharu vẫn cất tiếng.

“Ấn tượng về chị Harumachi trong chị đã thay đổi rồi. Chị cứ tưởng chị ấy sẽ về cùng phe với chị Yonemura và dai dẳng hối thúc chúng ta góp tiền ủng hộ cơ, nhưng cuối cùng chị ấy đâu có nói thêm lời nào.”

“Ngoài miệng thì chị ấy ra vẻ thế thôi. Bầu không khí khi ấy có gì đó lạ lắm.”

Tsumori chu miệng nói.

https://thuviensach.vn

“Nhiều người thần tượng chị Yamasaki quá đáng, nhất là chị Harumachi. Chị không thấy rất lạ à?”

“Thế à?”

“Em thấy chị Harumachi đáng ngờ lắm. Chúng ta đâu biết chị ấy có thực sự đưa tiền ủng hộ cho chị Yamasaki hay không phải không? Rất có thể tiền đó vào túi chị ấy hết rồi.”

Đúng như người ta hay nói, “Ghét nhau quả bồ hòn cũng méo” chính là đây.

Trước đây Tsumori nói không hợp với Harumachi, có lẽ vì thế mà cô ấy có những định kiến kỳ lạ về Harumachi. Việc Harumachi lấy hết tiền ủng hộ để cho vào túi mình chỉ là một suy đoán vô căn cứ, cô ấy không nên dễ dàng nói ra những suy đoán kiểu này như vậy.

“Em nói quá lời rồi đó, Tsumori.”

Bị trách mắng, hai má Tsumori phụng phịu hờn dỗi. Điệu bộ thật trẻ con.

“Chị Miharu cũng phải học cách nghi ngờ người khác đi. Em rất lo sau này chị bị người ta lừa phỉnh đấy…”

“Này này, em nói gì thế.”

Xe điện dừng lại, cánh cửa mở ra, mọi người túa ra khỏi tàu. Miharu lơ đãng nhìn ra bên ngoài, liền nhận ra nơi đây là ga tàu gần nhà Tsumori nhất.

“Đến ga gần nhà em rồi này.”

“Ủa, đúng thật. Em chào chị, lần tới chúng ta gặp lại nhé.”

Tsumori vẫy tay, chân bước xuống khỏi tàu, dáng vẻ hơi lập cập. Miharu nhìn theo bóng lưng cô ấy cho tới khi cô ấy leo lên cầu thang đi khuất, khi cánh cửa tàu đóng lại cô khẽ thở dài.

https://thuviensach.vn

.3.

Ngày tháng lơ đãng trôi qua. Sáng, tới trưa, rồi tới tối. Miharu lặp lại việc nhà, việc chăm sóc Yuichi, ngoảnh đi ngoảnh lại đã hết một ngày.

Với tình trạng này mọi chuyện có ổn không?

Đôi khi Miharu trở nên bất an. Mỗi khi nấu ăn, phơi đồ, khi gội đầu trong phòng tắm,… câu hỏi "Để mọi chuyện thế này có ổn không" lại hiện ra, cô liền đứng ngồi không yên và bị cảm giác nóng nảy, sốt ruột dày vò.

Yuichi bị đột biến đợt cuối tháng Năm. Giờ là tuần thứ năm của tháng Bảy, sang tuần sau sẽ là tháng Tám.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mùa hè mới bắt đầu từ khi nào mà giờ đã đến giữa hè rồi. Dạo gần đây cô bắt đầu nhìn thấy tụi trẻ con ngoài phố ngay cả trong giờ học, hóa ra là vì kỳ nghỉ hè đã bắt đầu. Với những bà nội trợ như Miharu thì nghỉ hè chẳng có ý nghĩa gì. Cô vẫn sẽ làm việc giống như mọi ngày khác thôi.

Miharu chuyển ánh mắt từ cuốn lịch về cuốn sổ thu chi gia đình trên tay rồi thở dài.

Cô có cảm giác mọi thứ đang chững lại. Không cảm thấy được sự tiến bộ hằng ngày, cô mơ hồ thấy nóng ruột, có cảm giác không thể để mọi thứ như hiện tại. Cảm giác cần phải làm việc gì đó… Nhưng cụ thể cô phải làm gì và làm như thể nào? Cô cũng không biết nữa.

Cô từng tin tham gia hội gia đình sẽ giúp thay đổi điều gì đó. Thực tế cô đã quen biết với Tsumori và gây dựng được mối quan hệ bạn bè với cô ấy, kết quả là hai người có thể chia sẻ thông tin cùng nhau, than thở với nhau và giải tỏa stress cho nhau. Có lẽ đó cũng là một bước tiến bộ. Tuy nghĩ vậy nhưng cô vẫn không thấy hài lòng.

https://thuviensach.vn

Tuy mối quan hệ bạn hữu với Tsumori ngày một sâu sắc, nhưng mối quan hệ với Isao thì ngày càng xấu đi. Sự khác biệt về giá trị quan và cách nghĩ của hai người ngày càng hiện rõ, vì thế cô tránh nói chuyện với chồng. Điều này cũng là một sự tiến bộ ư? Trên khía cạnh tình hình chung, nó giống như một bước lùi hơn, nên có cảm giác mối quan hệ với Tsumori và mối quan hệ với Isao là một tiến một lùi.

Lật giở cuốn sổ thu chi gia đình với tâm trạng ủ dột, ánh mắt Miharu chợt dừng lại ở một điểm.

Chi phí dịch vụ tiện ích công cộng đã giảm…

Cô so sánh chi phí tiện ích công cộng của tháng Năm và tháng Sáu, thấy tiền điện, tiền gas, tiền nước đều giảm. Cô thử nghĩ xem mình có áp dụng phương pháp đặc biệt nào không, và rồi cô nghĩ ra.

Rằng số tiền này đã giảm từ khi Yuichi bị đột biến.

Con trai cô từng giam mình trong phòng và ngày nào cũng chơi đến tận sáng sớm, nhưng từ khi bị đột biến cậu chủ yếu ăn ngủ ở phòng khách. Cậu không dùng tới nước, điện hay gas. Số tiền này giảm đi là đương nhiên.

Vậy là tiết kiệm được một ít.

Cô nghĩ vậy, nhưng có nên mừng vì điều này không? Rốt cuộc, số tiền thừa ra cô đã dùng làm phí giao lưu ở Câu lạc bộ Giọt nước, nên cuối cùng phần dôi ra và hụt đi lại triệt tiêu lẫn nhau.

… Lúc đầu cô khá e dè Isao, nhưng giờ đây Yuichi không tiêu tốn tiền cũng chẳng tốn công chăm sóc. Vì cậu luôn ngồi ở nơi cô có thể quan sát được, nên ít nhất cô có thể nắm được hành động của cậu. Hồi cậu giam mình trong phòng, tuy ở cùng một nhà nhưng cô không thấy được cách sống hằng ngày của cậu. Nghĩ tới điều này, Miharu cảm thấy tình trạng như hiện tại tiện hơn cho cô nhiều.

Nghĩ vậy, Miharu khẽ nhổm người lên nhìn về phía ghế sô pha.

Yuichi đang ngồi cuộn tròn người ở vị trí mọi khi. Khung cảnh này cô đã nhìn quen mắt. Cậu ngồi lặng im không động đậy, nên nhìn cũng giống

https://thuviensach.vn

đồ vật.

Vì con gái Tsumori biến thành chó nên cô bé nhà đó hoạt bát chạy qua chạy lại suốt, quan sát cô bé như vậy có lẽ không bị chán mắt. Trái lại, con trai nhà anh Terada - nghĩ tới đây chị mới nhớ ra mình chưa hỏi tên cậu bé - biến thành cây cảnh, không động đậy cũng không cất tiếng nói, nên chắc hẳn anh ấy sẽ không thể cảm nhận được sự thay đổi nào, dù anh ấy có nhìn con trai mình vào thời điểm nào đi nữa.

Terada có lẽ chẳng có mấy nhiệt thành với cuộc sống. Nếu so với anh…

Nghĩ tới đó, Miharu chợt ngạc nhiên nhận ra.

Bằng việc giao lưu với những người cùng cảnh ngộ ở Câu lạc bộ Giọt nước, Miharu đã tiếp nhận không ít tác nhân kích thích. Bằng cách lắng nghe câu chuyện của ai đó, cô biết được tình cảnh của một gia đình khác và trở nên yên tâm hơn. Rằng không phải riêng nhà mình bị vậy. Rằng mọi người đều giống mình, tất cả đều đang sống với những nỗi phiền muộn trăn trở.

Khi nghe chuyện Terada kể về đứa con trai mình biến thành một cái cây, cô đã vuốt ngực yên tâm. Vì có một cậu bé lâm vào tình trạng khó giải quyết hơn cả Yuichi. Vì có những gia đình còn khó khăn hơn gia đình cô.

So sánh với người khác chẳng giúp hoàn cảnh của mình tốt lên, cũng không mang tới thay đổi nào trong việc Yuichi đã bị đột biến thành một sinh vật quái dị. Vậy mà cô lại thở phào nhẹ nhõm như thể vấn đề đã biến mất. Thật là kỳ lạ.

Chắc chắn ở buổi họp định kỳ tiếp theo Miharu sẽ báo cáo là “Không có vấn đề gì”. Dù tình trạng của Yuichi vẫn chưa được cải thiện chút nào.

Miharu đã quen dần từng ngày. Cô đã quen với ngoại hình quái dị của con. Nếu hỏi cô đã hoàn toàn xua đuổi được cảm giác ghê tởm hay chưa thì lại là chuyện khác, nhưng việc Yuichi biến thành sinh vật quái dị không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của Miharu nữa.

Nhưng còn Yuichi thì sao?

https://thuviensach.vn

“… Yuu ơi, con có đang thức không?”

Không có lời đáp cho câu hỏi của cô. Chỉ có sự im lặng tràn ngập căn phòng, thời gian cứ lặng lẽ trôi đi không gây nên một tiếng động nào.

Một ngày hè nữa lại sắp đi qua.

Một buổi chiều thứ Năm. Để hỏi lại thông tin về buổi họp mặt thư giãn vào thứ Bảy tuần đó, Miharu gọi điện tới Tsumori.

Lần này hai người định tham gia buổi họp nhóm do Ishii chủ trì. Có lẽ là người theo trường phái hoạt động ngoài trời, nên nội dung chủ yếu của những buổi họp mặt mà chị Ishii lên kế hoạch là các hoạt động thể chất bên ngoài. Mọi người dự định tổ chức đi dạo bộ trong rừng, đắm mình trong thiên nhiên rừng núi.

Miharu không hẳn có xu hướng thích hoạt động trong nhà, nhưng cũng không phải kiểu người chủ động tham gia các hoạt động bên ngoài. Với tính cách của cô, cô sẽ không bao giờ tự mình nghĩ tới việc đi dạo bộ trong rừng cả.

Thế nên khi đột nhiên tham gia hoạt động này, cô không biết sẽ cần tới những gì. Cô đã chuẩn bị những thứ cô nghĩ mình sẽ cần đến, nhưng không tự tin là đã đủ hay chưa. Vì thế cô định bàn với Tsumori xem hôm đó nên tham gia với trang phục gì, mang theo những thứ gì v.v…

Lắng nghe tiếng chuông chờ không dứt từ máy di động của Tsumori, Miharu chợt thấy nghi hoặc. Bình thường Tsumori sẽ trả lời điện thoại trong năm hồi chuông, nhưng hôm nay đợi mãi chưa thấy cô bắt máy.

Chắc cô ấy đang bận làm gì đó chăng.

Nghĩ thế, Miharu định gọi lại thì đột nhiên tiếng chuông chờ dừng lại.

“… Alô?”

Trong khoảnh khắc, Miharu ngỡ như mình vừa gọi nhầm đến một số nào khác. Giọng trả lời vừa thấp vừa nhỏ, khác hẳn với giọng nói của Tsumori mọi khi.

“A lô, chị Miharu đây. Tsumori đó à em?”

https://thuviensach.vn

“Vâng, em đây.”

“Em ơi, chị muốn hỏi em vài việc liên quan tới buổi họp mặt ngày thứ Bảy tới…”

Miharu chỉ nghe thấy tiếng sóng điện thoại kêu “Xẹt, xẹt” nho nhỏ mà không thấy Tsumori trả lời.

Miharu chau mày.

“… Tsumori à? Em có đang nghe chị nói không?”

Có lẽ sóng điện thoại bị yếu chăng. Chị im lặng một chút để xem tình hình, nhưng vẫn không thấy Tsumori trả lời.

“A lô, Tsumori à?”

Miharu gọi tên cô lần nữa, lần này có tiếng đáp lại rất nhỏ: “Em đang nghe đây.”

“Lần họp mặt thứ Bảy này em không đi được… Không đi được chị ạ.”

Trước giọng nói chẳng có chút sinh khí nào, Miharu bối rối.

Cô không dựa vào sô pha nữa, người hơi ngả về phía trước.

“Em sao vậy? Em có chuyện gì à? Hay là trong người không khỏe?”

Vì quá lo lắng nên cô hỏi liên tiếp.

Tsumori bình thường là một phụ nữ vui vẻ, linh hoạt và rất sôi nổi trò chuyện. Vậy mà hôm nay cô thơ thẩn như một người khác, trả lời chậm chạp, còn nói không tham gia buổi họp mặt nữa, cô nghĩ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm.

Dự cảm của Miharu đã đúng.

“… Saya chết rồi chị ạ.”

Mắt Miharu mở lớn trước câu nói ngắn ngủi.

“Hả…?”

Quá ngạc nhiên, cô hỏi lại. Một lần nữa cô nghe thấy tiếng tạp âm từ điện thoại di động.

“Con bé đã bị giết…”

https://thuviensach.vn

Tsumori nói nhỏ, Miharu nuốt nước bọt trong cổ họng khô khốc. Tsumori chậm rãi đính chính lại.

“Mà không phải, đó chỉ là một vụ tai nạn… Phải rồi, con bé gặp tai nạn chị ạ.”

“Tai nạn.” Miharu khẽ thì thầm trong miệng.

“Con bé không còn nữa… Cho nên, em…”

Tưởng như Tsumori nghẹn lời ở đó, nhưng rồi từ điện thoại cô nghe thấy tiếng sụt sịt mũi nho nhỏ.

“Xin lỗi chị, em… giờ em không biết phải làm sao nữa…”

Giọng nói yếu ớt run rẩy.

Miệng Miharu vẫn hơi mở ra, cô thẫn thờ áp điện thoại vào tai.

“Là… là lỗi tại em. Vì em mà Saya mới…”

“Tsumori à, bình tĩnh lại đã.”

Cố trấn tĩnh tâm trạng hỗn loạn trong lòng, Miharu ráng tỏ ra bình tĩnh nói. Bàn tay cô càng lúc càng nắm chặt chiếc điện thoại.

“Giờ em đang ở nhà một mình à?”

“Vâng…”

“Em không sao chứ? Để chị tới thăm em nhé?”

Sau khi suy nghĩ một chút, Tsumori vừa nức nở vừa trả lời.

“Không sao… ạ. Xin lỗi chị. Chồng… chồng em sắp về rồi…”

“Thế à…”

Tâm trạng cô thật phức tạp, nửa thở phào nhẹ nhõm nửa như thất vọng. Nhưng so với một người ngoài như Miharu thì việc chồng Tsumori vội chạy về bên cô chắc chắn sẽ giúp cô mạnh mẽ hơn nhiều.

“Em không cần gượng ép bản thân nhé. Khi nào bình tĩnh lại em gọi cho chị được không? … Còn nữa, nếu em chưa thông báo sẽ không tham gia thì để chị báo cho chị Ishii giúp em.”

“… Cảm ơn chị.”

Sau cuộc gọi, Miharu ngồi nhìn màn hình chờ điện thoại một lúc lâu.

https://thuviensach.vn

Saya đã chết. Saya, một người đột biến, cùng cảnh ngộ với Yuichi, đã chết. Bị giết ư?

Tsumori đã đính chính lại rằng cô bé gặp tai nạn, nhưng nghe thật đáng ngờ. Bởi lúc đó giống như cô ấy đang tự thuyết phục bản thân vậy.

Saya đã chết. Trong đầu Miharu chỉ còn đọng lại thông tin đó. Dòng chữ đó hiện lên rõ nét, sống động trong đầu cô. Giữa lúc không biết phải làm sao, trí óc dừng hoạt động, chỉ có một ý nghĩ nổi lên trong đầu cô, Saya đã chết.

Cô có cảm giác sự việc quá đường đột.

Cô nhớ lại nét mặt Tsumori khi chia tay cô ở ga tàu sau buổi tiệc. Từ đó tới nay chưa tới một tuần, vậy mà bi kịch này đã giáng xuống, thật không thể tưởng tượng được.

Nhưng những tin không lành đều là những tin đường đột như vậy cả. Yuichi cũng bị đột biến mà không hề có dấu hiệu báo trước. Cái chết của ai đó, nhất là vì tai nạn, là thứ không có gì báo trước được.

Chỉ nghe thông báo lại mà Miharu đã sốc thế này, nỗi buồn và đau khổ của Tsumori chắc chắn sẽ rất sâu sắc, không gì so sánh được.

Cô ấy vừa mất con gái. Đối với một người mẹ, không có nỗi tuyệt vọng nào lớn hơn việc đánh mất chính đứa con của mình cả.

Vừa nghĩ, Miharu vừa lấy tay bưng mặt.

Mấy phút, hay là mấy chục phút trôi qua. Miharu ngồi yên như thế, rồi chợt ngẩng mặt lên.

Ánh nắng phía Tây từ bên ngoài rọi vào, trong phòng chia thành những mảng sáng tối rõ rệt. Trong màu cam ấm áp ấy, bóng chiều đổ sâu xuống căn phòng, như muốn dự báo trước bóng tối sâu thẳm của buổi đêm sắp đến.

Miharu luôn cảm thấy ánh sáng và cảnh sắc hoàng hôn thật buồn. Nhưng hôm nay cô cảm thấy những thứ ấy buồn hơn hẳn mọi khi, có lẽ là vì cô đau lòng sau khi nghe tin buồn đó. Cảnh sắc này ngày thường cô vẫn

https://thuviensach.vn

nhìn ngắm vô tư lự, nhưng giờ đây cô có cảm giác nó bóp nghẹt lồng ngực mình.

Cô liếc nhìn đi chỗ khác, ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt của Yuichi. Nói chính xác thì cô có cảm giác như vậy.

“Yuu ơi…”

Nhìn đứa con trai đã biến thành sinh vật quái dị của mình, Miharu thẫn thờ thầm thì.

“Con biết không, con gái của cô Tsumori ấy… Cô bé ấy mất rồi con ạ.”

Yuichi ngẩng đầu lên, hàm khẽ cử động phát ra tiếng rạo rạo. Đôi râu trên đầu cậu rung rung như thể cậu đang rất luống cuống, sau đó đôi râu thõng xuống buồn rầu. Cậu chậm rãi cúi đầu xuống, hàm khẽ run, đôi chân trước khẽ cào xuống mặt ghế sô pha vài lần, sau đó cậu nằm xuống tại chỗ, tỏ vẻ ủ rũ.

Ôi, quả nhiên Yuichi hiểu tiếng người.

Miharu lơ đãng nghĩ.

https://thuviensach.vn

.4.

Tsumori gọi đến cho cô vào tuần thứ hai của tháng Tám, ngay trước lễ Obon. Lúc ấy cô đang lo lắng vì sau chuyến dạo bộ trong rừng và qua cả buổi họp định kỳ mà chưa thấy cô ấy liên lạc.

Trong hai tuần đó, Miharu luôn canh cánh nỗi lo về Tsumori. Không biết cô ấy giờ này ra sao. Không biết tình trạng hiện tại thế nào. Nhưng Miharu cũng không tiện gọi cho cô ấy, đúng lúc đang lo lắng đủ chuyện thì cô ấy gọi tới.

Tsumori rủ cô tới nhà chơi để nói chuyện cho thong thả. Miharu vội đồng ý không chút lưỡng lự.

Cô băn khoăn không biết có nên mang Yuichi đi cùng không. Cô lo rằng khi nhìn thấy Yuichi, Tsumori sẽ nhớ tới Saya và cảm thấy buồn.

Dù băn khoăn nhiều như vậy nhưng cuối cùng Miharu vẫn quyết định dẫn Yuichi theo. Bởi cô nghĩ Yuichi cũng muốn tới chào Saya.

Trong lúc chuẩn bị, Miharu cảm nhận rõ rệt ánh mắt của Yuichi. Cô cảm thấy ánh nhìn chăm chú và bền bỉ đó muốn nói với cô rằng hãy mang cậu đến nhà Tsumori.

“Chị Miharu, mời chị vào.”

Tsumori ra tận cửa đón cô, nét mặt cô ấy phờ phạc với nụ cười yếu ớt. Nhìn thoáng qua cũng thấy cô ấy đã gầy rộc đi, nhưng cô không thể nhắc đến chuyện đó. Thay vì thế, Miharu nói lời chia buồn, Tsumori cụp mắt nhìn xuống và gật đầu, cô ấy mời Miharu vào trong phòng.

“Hôm trước cho chị xin lỗi nhé. Đúng lúc nhà em có chuyện buồn mà chị lại vô ý gọi đến…”

https://thuviensach.vn

“Không sao ạ. Em cũng xin lỗi vì hôm trước đã mất bình tĩnh, khiến chị phải nghĩ ngợi.”

“Không phải vậy đâu em. Chị không sao.”

“Chị dẫn cả Yuichi đến đấy ư? Cảm ơn chị. Em nghĩ Saya sẽ vui lắm.”

Tsumori nói rồi dẫn họ tới căn phòng kiểu Nhật, đó là căn phòng cho tới gần đây được dùng làm phòng cho Saya. Tủ ngăn kéo gỗ, giá và kệ đựng đồ xếp ngay ngắn cạnh tường, một căn phòng dùng làm phòng đựng đồ. Giữa phòng là một tấm đệm ngồi, Saya trước đây luôn ngồi trên tấm đệm đó.

Nhưng giờ đây trong phòng không còn bóng dáng cô bé nữa. Một trong những chiếc kệ bị dời đi, bàn thờ được đặt thế chỗ vào đó. Giây phút nhìn thấy bàn thờ, một cảm giác trống rỗng chạy từ đầu ngón tay Miharu và tấn công toàn thân cô, khiến cô như mất hết sức lực.

Người đang cười rạng rỡ trong bức ảnh khung đen kia không cần nghĩ nhiều cũng biết, chính là Saya lúc sinh thời - khi cô bé chưa bị đột biến. Khi cô bé ở hình dạng một chú chó, cô chưa bao giờ nhìn kỹ gương mặt cô bé, giờ nhìn kỹ thấy nét mặt cô bé thật giống Tsumori. Họ là mẹ con, nói giống nhau là đương nhiên, nhưng cô cảm thấy lạ vì tới giờ cô mới nhận ra điều đó.

“Chị thắp hương cho cháu được không?”

“Vâng, đương nhiên là được ạ.”

Cô chắp tay lại, chăm chú nhìn Saya trong di ảnh.

Một cô bé rất bình thường. Trước đây Tsumori từng kể Saya mới hai mươi tuổi thì phải.

Cô bé vừa bước vào tuổi trưởng thành, cuộc sống chỉ mới vừa bắt đầu, một cô gái trẻ có cả tương lai trước mắt với bao niềm vui đang chờ đợi phía trước, vậy mà giờ cô gái ấy chỉ còn tồn tại trong bức ảnh này.

Không thể chịu nổi vị nghẹn đắng dâng lên trong lồng ngực, Miharu vội lấy khăn tay ra lau khóe mắt.

“Yuu ơi, lại đây nào.”

https://thuviensach.vn

Vừa mở khóa túi, Yuichi lập tức thò đầu ra. Nhìn thấy di ảnh, đôi râu của cậu dựng thẳng lên và dừng lại không động đậy. Miharu không biết nên làm sao, nhưng rồi cô để chiếc túi ở đó và trở lại phòng khách nơi Tsumori đang ngồi đợi.

Ra tới cửa, cô ngoảnh đầu lại. Hình ảnh Yuichi đang ngồi yên chăm chú nhìn di ảnh lọt vào mắt cô.

Hẳn là Yuichi cũng có những suy nghĩ, cảm xúc riêng. Vừa nghĩ mình nên rời khỏi căn phòng này thật khẽ khàng, Miharu vừa cụp mắt xuống, lặng lẽ ra khỏi phòng.

“Xin lỗi em, trình tự hơi bị ngược một chút…”

Miharu đưa tiền viếng cho Tsumori. Cô ấy đặt hai tách trà lên bàn, khi nhìn thấy tiền viếng thì Tsumori ngạc nhiên xua tay.

“Ôi xin lỗi chị, để chị phải bận tâm rồi. Chúng em không làm lễ tang cho Saya, nên không thể nhận tiền này được.”

“Em đừng nói vậy, cứ nhận đi. Chỗ tiền này là của em rồi.”

Miharu nói, dúi chiếc phong bì vào tay Tsumori. Sau một hồi lưỡng lự, Tsumori cúi đầu cảm ơn với vẻ áy náy. Thấy Tsumori nhận, Miharu yên tâm phần nào.

“Đừng lo chuyện đáp lễ nhé. À, xin lỗi vì chị không mang đồ tới viếng nhé.”

“Không sao đâu ạ, thật đấy… Chị nhắc em mới nhớ, vẫn chưa tới bốn chín ngày của cháu nhỉ. Em mời chị tới chơi mà chẳng nghĩ đến ngày tháng gì cả, làm chị phải nghĩ ngợi rồi.”

“Em đừng để ý chuyện đó. Chúng ta là những người bạn đồng cảnh ngộ mà.”

Nhưng từ giờ trở đi… Trong khoảnh khắc, Miharu chợt nghĩ tới điều này, rồi cô bắt ép bản thân xóa nó ra khỏi đầu. Có lẽ Tsumori cũng từng có ý nghĩ tương tự. Trong nụ cười của cô ấy có chút sắc thái phức tạp.

“… Nếu là bình thường, có lẽ những ngày này em vẫn đang bận rộn tiếp khách tới chia buồn. Nhưng em vốn ít người thân quen, vả lại cũng

https://thuviensach.vn

không tổ chức tang lễ, nên em có cảm giác rất lạ. Thêm nữa, trên sổ hộ tịch, con bé được coi là đã chết từ nhiều tháng trước rồi.”

Vừa nhìn cốc trà, Tsumori vừa nói bằng giọng nho nhỏ.

“Nghe nói rất ít trường hợp người đột biến được chôn cất tử tế. Saya mang hình dáng động vật nên em đã gọi cho nghĩa trang thú cưng, nài nỉ họ hỏa táng và đặt tro cốt vào mộ giúp, nhưng những trường hợp khác thì rất khó để xử lý được như vậy. Đúng là trong rủi có may chị nhỉ.”

Tsumori cười buồn, hình ảnh ấy khiến Miharu đau lòng.

“Rốt cuộc đám tang chỉ là thứ an ủi những người còn sống thôi chị nhỉ, giờ thì em đã cảm nhận được điều đó rồi. Việc chuẩn bị bàn thờ và di ảnh như thế này là vì em chứ không phải vì con gái em. Nếu không làm thế này, em không thể sắp xếp lại suy nghĩ của chính mình được. Con ruột của mình vừa chết, vậy mà em không làm gì cho tang lễ của con… Vừa bực bội, vừa không biết xử lý tâm trạng mình ra sao.”

“Không làm gì cho tang lễ của con”. Cụm từ này đè nặng trong lòng Miharu. Đó chắc chắn không phải một việc không liên quan tới cô.

Vạn nhất Yuichi có xảy ra chuyện gì, có lẽ cô sẽ không thể sử dụng dịch vụ của nghĩa trang thú cưng được. Phía nghĩa trang chắc sẽ từ chối, vả lại với cơ thể đó của Yuichi, sau khi hỏa táng chắc sẽ không còn gì sót lại mất.

Ít nhất, nếu sau khi hỏa táng còn sót lại tro cốt thì được, nhưng nếu không còn tro cốt, thứ có thể bày ở đó chi còn di ảnh. Ráng nghĩ xem bức ảnh mới nhất cậu chụp là khi nào, cô nhớ ra bức ảnh chụp ở lễ Thành Nhân mà cô đã phải cố gắng thuyết phục Yuichi đi chụp.

Bức ảnh là cột mốc cho sự trưởng thành, là kỷ niệm của một dịp đáng mừng, vậy mà phải đem ra dùng làm di ảnh thì thật mỉa mai. Thế nhưng nếu không dùng tấm này thì chỉ còn bức ảnh dùng làm thẻ học sinh thời cấp ba của cậu thôi.

Nghĩ tới việc thứ duy nhất còn sót lại có thể chứng minh con trai mình đã từng sống trên đời chỉ là một bức ảnh chụp hai năm trước, tâm trạng

https://thuviensach.vn

Miharu vô cùng phức tạp.

Giá mà thường ngày cô chăm chụp ảnh cậu hơn… Nhưng lúc này dù có hối hận, cô cũng không thể chụp được hình dáng cậu trước khi bị đột biến nữa.

"… Saya mất ba ngày trước khi chị Miharu gọi tới."

Tsumori bắt đầu nói tiếp, Miharu được kéo ra khỏi luồng suy nghĩ của mình.

"Vì em bất cẩn nên Saya đã chạy ra khỏi nhà. Con bé chạy khỏi tòa chung cư… thế rồi bị tai nạn."

Giọng Tsumori run run. Hai mắt cô nhòe nước.

Chỉ cần nghĩ lại cũng đủ đau đớn rồi. Miharu khẽ vuốt bờ vai buông thõng của Tsumori.

"Chắc em khổ sở lắm. Không cần miễn cưỡng kể lại cho chị đâu."

Cô cố gắng nói thật dịu dàng. Tsumori cố để không khóc, cô ấy hướng ánh nhìn về Miharu.

"Chị Miharu ơi, em…"

"Ừ?"

"Cho đến phút cuối em vẫn không hiểu được con bé. Em không xứng làm mẹ chị ạ."

Miharu sững lại trước đôi đồng tử tràn ngập nỗi đau đớn. Từng câu chữ của Tsumori nghe thật day dứt.

"Không phải vậy đâu." Miharu lập tức phủ định, "Không phải vậy. Em đã rất cố gắng rồi. Ít nhất thì thời gian quen biết em chị đã thấy như vậy. Thế nên hãy trân trọng nỗ lực của bản thân hơn em ạ."

"Chị Miharu…"

Tsumori nói tiếp với giọng run run nho nhỏ, "Cảm ơn chị". Dáng vẻ yếu ớt ấy khiến trái tim Miharu thắt lại. Cô cảm thấy lồng ngực mình cuộn lên biết bao thương cảm không thể nói thành lời trước sự đáng thương của một người mẹ vừa đánh mất đứa con.

https://thuviensach.vn

“… Em có chuyện cần thông báo với chị.”

Sau một hồi cúi đầu trầm lặng, như thể cảm xúc đã lắng xuống, Tsumori ngẩng đầu lên nói.

“Em sẽ rời khỏi Câu lạc bộ Giọt nước chị ạ.”

Một giọng nói trầm tĩnh, không lưỡng lự. Có lẽ cô ấy đã suy nghĩ rất lâu trước khi đưa ra quyết định này.

Miharu không bất ngờ trước thông báo của cô ấy. Cô nghĩ, giờ Saya đã mất, cô ấy chẳng còn lý do gì để tiếp tục tham gia hội gia đình những người bị đột biến nữa. Đó là chuyện cô đã dự đoán từ trước.

Nhưng chuyện Tsumori muốn nói không chỉ có vậy.

“Thêm nữa, đợt này… chồng em về nhà và chúng em đã nói chuyện với nhau, chúng em quyết định em sẽ rời khỏi đây và chuyển tới nơi anh ấy công tác.”

Miharu mở tròn đôi mắt.

“Thế à…”

“Vâng. Chậm nhất là trong tháng em sẽ trả lại căn phòng này.”

Tâm trạng cô thật phức tạp. Tsumori không cần phải sống tiếp một mình ở một nơi cách xa chồng mình, nên quyết định như vậy là hợp lý nhất. Bằng lý trí của mình, cô rất hiểu điều đó.

“… Chị sẽ buồn lắm.”

Cô nói ra điều mình nghĩ trong lòng, Tsumori ngước mí mắt sưng húp của mình lên và mỉm cười nói: “Em cũng vậy.”

“Tuy thời gian quen biết chưa lâu, nhưng chị Miharu đã giúp em nhiều lắm.”

“Không đâu, chị mới là người nên nói điều đó. Đúng lúc quan trọng thì chị lại không giúp gì cho em được.”

“Không phải vậy đâu chị. Chúng ta đã nói được rất nhiều chuyện với nhau. Ngay cả lúc này cũng vậy… Em thực sự biết ơn chị. Em cảm ơn chị nhiều lắm.”

https://thuviensach.vn

Tsumori cúi đầu thật thấp. Miharu cũng cúi đầu đáp lễ.

Sau đó Miharu hỏi và Tsumori vừa kể chuyện vừa trả lời. Ví dụ như Tsumori sẽ chuyển tới đâu. Từ giờ cô ấy sẽ sống tiếp như thế nào.

Điều mấu chốt quyết định việc Tsumori chuyển tới nơi công tác của chồng, nghe nói chính là lời đề nghị của chồng cô ấy. Lo lắng cho Tsumori ở một mình nơi xa, chồng cô ấy đã gợi ý cô ấy chuyển tới nơi công tác ở cùng anh. Cảm động trước sự lo lắng quan tâm anh dành cho mình, cô ấy quyết định nghe theo lời đề nghị đó. Trong thời gian đi công tác, chồng của Tsumori đã dành hết thời gian cho phép của mình để an ủi, vỗ về và làm chỗ dựa cho Tsumori, người vợ đang đau lòng của mình.

Nỗi đau mất con không thể nào xoa dịu hoàn toàn được, có lẽ cả đời cô ấy cũng không thể quên. Nhưng nhờ chồng mình, cô ấy đã thoát khỏi trạng thái tinh thần tồi tệ. Tsumori nói cô ấy thật may mắn vì có được người chồng lý tưởng, một lần nữa cô ấy thấy vô cùng biết ơn chồng.

“Chị thấy mừng cho em.”

Lời Miharu nói là thật lòng, nhưng mặt khác cô cảm thấy tâm trạng mình u ám hẳn đi.

… Nếu như Miharu rơi vào hoàn cảnh này… Giả dụ có chuyện không hay xảy ra với Yuichi, dù Miharu có đau lòng đến thế nào, Isao cũng sẽ bỏ mặc cô thôi. Cô có cảm giác như vậy.

Có khi anh sẽ không thể hiện sự dịu dàng giống như chồng Tsumori, mà rất có thể anh còn nói những lời vô tâm, kiểu như thật dễ chịu khi Yuichi không còn ở đây nữa. Càng nghĩ lòng cô càng chùng xuống.

Nhưng để Tsumori không nhận ra nội tâm mình, Miharu ráng không thể hiện cảm xúc quá rõ ràng.

“Vậy nhé. Phải chia tay em thật buồn, nhưng chị nên về thôi.”

“Cảm ơn chị hôm nay đã tới ạ… Chắc Saya cũng vui lắm.”

“Nếu chị đã làm được điều gì có ích thì tốt rồi. Lúc nào chuyển nhà nhớ báo cho chị nhé.”

“Vâng. Nhất định em sẽ gọi.”

https://thuviensach.vn

Cô và Tsumori chào nhau, sau đó cô quay lại căn phòng kiểu Nhật.

Cô khẽ nhìn vào trong. Không thấy bóng dáng Yuichi đâu.

“Yuu ơi.”

Cô gọi rồi cuống cuồng đi tìm, hóa ra Yuichi đã chui gọn vào trong túi, không biết cậu chui vào từ lúc nào nữa. Dù cô có gọi tên, cậu cũng chỉ khẽ đung đưa bộ râu một chút.

Miharu không biết giây phút này con trai mình đang nghĩ gì. Nếu Tsumori không xứng làm mẹ, thì có lẽ Miharu cũng vậy.

Tsumori có một người chồng thấu hiểu mình. Còn Miharu thì…

Sau một hồi nghĩ ngợi miên man, tỉnh ra thì Miharu đã về tới nhà tự bao giờ.

https://thuviensach.vn

.5.

“Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Khi nào mọi thứ ổn định rồi thì gọi cho chị nhé.”

Nhìn chiếc xe chuyển nhà của Tsumori đi khuất, Miharu mới chậm rãi hạ cánh tay xuống.

Cô cảm nhận được một nỗi trống trải khó nói thành lời. Cô mới quen biết Tsumori chưa lâu. Nếu được hỏi hai người biết những gì về nhau, có lẽ câu trả lời sẽ là chỉ biết rất ít.

Thế nhưng với Miharu, Tsumori là người mẹ đầu tiên có con bị đột biến mà cô được gặp. Tuổi tác và cách nghĩ của hai người đều khác nhau, nhưng cô nghĩ mình đã có một mối quan hệ tốt.

Nhưng giờ Saya đã mất, cô có cảm giác sợi dây gắn kết mỏng manh giữa hai người đã bị đứt gãy, con đường đi chung cũng đã chia thành hai nhánh. Có lẽ con đường mà Miharu và Tsumori đi từ nay về sau sẽ không còn điểm giao nào nữa. Cô có dự cảm như vậy.

Sự đình trệ hằng ngày đè nặng lên lưng và vai Miharu. Cảm giác nóng ruột, không thể để mọi chuyện như hiện tại ngày càng mạnh mẽ hơn.

Sau khi Tsumori bỏ hội, Miharu vẫn tiếp tục tham gia Câu lạc bộ Giọt nước, nhưng cô không thấy có gì tiến triển. Cô có cảm giác nhóm Harumachi chỉ lặng lẽ quan sát vấn đề từ xa, còn nhóm Ishii thì có vẻ muốn trốn tránh vấn đề, cố tình vờ như không thấy.

Cô nghĩ, nếu vậy mình thử tham gia các nhóm khác xem sao, thế là cô thử tham gia vào buổi đi hát karaoke cho một phụ nữ tên Hashimoto chủ trì. Thấy thế, thành viên nhóm đó chỉ hát hò qua loa rồi quay sang bắt

https://thuviensach.vn

chuyện với Miharu đầy hứng khởi, nài nỉ cô buôn chuyện về nhóm Harumachi.

“Chị Tanashi hay tham gia họp nhóm bên chị Harumachi nên chúng tôi cứ tưởng chị là người bên đó cơ. Hôm nay nghe nói chị tới đây, tôi bất ngờ lắm đấy.”

“Chị này, sau chị Sasayama, tới lượt chị Tsumori cũng bỏ hội rồi. Có phải vì trong nhóm chị Harumachi có lục đục gì không?”

“Chị Tanashi ghét cãi cọ ồn ào nên mới giữ khoảng cách với nhóm chị Harumachi, phải không chị?”

Cụm từ “bè cánh” mà ngày nào Tsumori nói đến chợt hiện lên trong đầu Miharu. Nhóm do Hashimoto phụ trách này dường như đang đối địch với Harumachi.

“Chị Harumachi hay yêu cầu mọi người đóng tiền ủng hộ lắm phải không chị? Ghét nhỉ. Chẳng biết chị ta có đưa cho chị Yamasaki thật không nữa.”

“Vả lại chị ta bí ẩn lắm. Chị ta rất lạ, có vẻ đang che giấu nhiều chuyện. Chị ta cậy mình là “cây cổ thụ” ở Câu lạc bộ Giọt nước này, nhưng chẳng biết chị ta có đứa con nào bị đột biến không nữa. Nhìn chị ta chẳng có vẻ gì là có chồng con cả.”

“Tôi nghe kể là chưa từng có ai đến nhà chị Harumachi bao giờ. Ngay cả chị Yamasaki cũng chưa. Nghe nói mỗi khi mọi người đến tận nhà chơi thì chị ta lại tìm lý do nào đó để đuổi khéo mọi người từ ngoài cửa.”

“Có khi chị ấy thực sự chẳng có đứa con nào cũng nên. Vì không muốn mọi người biết chuyện đó nên chị ấy mới giấu.”

“Nếu không có đứa con bị đột biến nào thì chị ấy tham gia Câu lạc bộ Giọt nước vì lý do gì?”

“Thì là để vơ vét tiền ủng hộ hội vào túi riêng của mình đó. Chị Tanashi này, chị có nghĩ thế không?”

Bị hỏi tới, Miharu trả lời một cách không rõ ràng, không khẳng định cũng không phủ định. Trước phản ứng của Miharu, những phụ nữ kia có vẻ

https://thuviensach.vn

hơi bất mãn, nhưng câu chuyện của họ vẫn không dừng lại. Miharu cảm thấy nơi đây chẳng dễ chịu chút nào.

Miharu phát ngán vì những lời suy đoán vô căn cứ trước mặt mình. Nhóm hát karaoke chỉ là danh nghĩa, thực chất họ tới đây chỉ để buôn chuyện. Thay vì hát hò, cô bị tra tấn liên tục bởi những tiếng nói chuyện liến thoắng chướng tai. Cô ra về trong cảm giác ngán ngẩm.

Tới cuộc họp mặt thư giãn mà lại tích tụ thêm stress thì thật là mua dây buộc mình. Tham gia nhóm nào cũng không được thoải mái đầu óc, chỉ thấy bực bội dồn nén thêm. Miharu dần rút chân khỏi Câu lạc bộ Giọt nước.

Từ khi gia đình Tsumori có chuyện, tình hình của Yuichi cũng thay đổi một chút. Cậu ăn bớt ngon hơn, phản ứng và cử động chậm chạp hơn trước. Miharu không biết Saya và Yuichi nói chuyện với nhau được chừng nào. Thế nên cô cũng không suy đoán được tâm trạng của Yuichi, nhưng cô nghĩ chắc Yuichi đang sốc lắm, vì cậu cũng là một người đột biến mà.

Quan trọng nhất là cô không biết hiện tại khả năng suy nghĩ các vấn đề của Yuichi như thế nào, không khác biệt so với trước khi đột biến hay đã kém hơn trước nhiều. Ngay cả tưởng tượng cô cũng không tưởng tượng được.

Dù sao, tình thế đang xấu dần đi. Miharu cảm thấy thế.

Cứ để mặc mọi chuyện thế này không ổn. Mình phải làm gì đó… Nhưng Miharu có thể làm gì?

Mọi suy nghĩ đều đi vào ngõ cụt. Cô sắp bị nỗi bất an vì không nhìn thấy tương lai nghiền nát, bị vây hãm bởi cảm giác bất lực.

Chẳng lẽ mọi chuyện cứ thế trôi vào con đường tồi tệ nhất ư? Chẳng lẽ ngoài việc khoanh tay đứng nhìn, cô không thể làm gì khác sao?

Con đường tồi tệ nhất mà Miharu lo ngại đó là Yuichi sẽ chết đi sau khi cả tinh thần và thể xác đều kiệt quệ, cô cùng Isao không thể hòa thuận, cuối cùng sẽ ly hôn. Cô lo sợ sự cân bằng trong gia đình mà mình cố gắng duy trì cho tới lúc này sẽ bị sụp đổ hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Cô đã sống nửa thế kỷ, cũng đã trải qua bao cực nhọc giống như những người bình thường khác. Cô không cố sống thật an nhàn, cũng không lười biếng quên nỗ lực, nhưng cô cũng không đặt ra những kỳ vọng quá cao.

Cô chỉ mong ước có được một gia đình bình thường, không muốn sau khi đi chệch khỏi khuôn mẫu ấy sẽ chỉ còn một tương lai cô độc chờ đón phía trước.

Rốt cuộc mình phải làm gì…

Không biết phải làm sao với những suy nghĩ luẩn quẩn không lối thoát của mình, Miharu thở dài thật sâu.

Chỉ đứng không trong bếp cũng đủ mỏi mệt rồi. Cô không muốn, nhưng vẫn đành phải làm việc nhà.

Chẳng có ai làm thay cô cả. Cô có nấu bữa tối cũng chẳng được ai cảm ơn, nhưng nếu cô lười nấu thì sẽ bị kêu ca nên cô buộc phải làm.

Cô phải cất công nấu ăn cho Isao, một người mặt mũi suốt ngày cau có và chỉ biết cắm mặt vào ăn chẳng chuyện trò gì. Ba trăm sáu mươi lăm ngày không nghỉ, ngày nào cũng phải cung cấp bữa ăn. So với Isao, Yuichi đỡ hơn nhiều. Tuy cậu cũng không nói chuyện, không phản ứng gì, nhưng cậu chỉ nhai lá bắp cải nên thời gian nấu ăn giảm hẳn.

Nấu nướng, dọn dẹp, giặt giũ, mua sắm. Những công việc hằng ngày không bao giờ thay đổi. Cô không có sở thích hay điều gì để háo hức mong chờ. Chương trình tivi xem theo thói quen thật nhàm chán, nghĩ tới kinh tế gia đình cô lại không thể tiêu pha xa xỉ như đi du lịch hay đi ăn hàng được.

Cuộc sống khép kín của cô cho tới nay chẳng có gì thay đổi. Thế nhưng dạo đó Yuichi vẫn là con người. Dù cậu có giam mình trong phòng và bố mẹ với con cái ít khi trò chuyện đi chăng nữa, cô vẫn có thể hy vọng rằng ngày nào đó tình hình sẽ cải thiện.

Nhưng giờ cậu đã biến thành một sinh vật quái dị, cô có thể hy vọng vào điều gì đây?

Cuộc đời mình đã chệch bước từ chỗ nào thế nhỉ?

https://thuviensach.vn

Từ khi Yuichi bị đột biến? Từ khi Yuichi bắt đầu giam mình trong phòng? Từ khi sinh Yuichi ra? Từ khi kết hôn với Isao? Từ khi quen biết Isao? Hay là từ thời điểm đi làm? Từ khi tốt nghiệp cấp ba đi làm luôn thay vì học lên đại học?

Hay là…?

Thật vô nghĩa.

Việc suy nghĩ về điều gì đó, tương lai sắp tới và cả giây phút hiện tại, tất cả đều thật vô nghĩa và ngớ ngẩn khiến cô phát ngán.

Những ngày thường nhật này có ý nghĩa gì chứ.

Cô nằm xuống giường định ngủ, nhưng khi nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên toàn những chuyện không đâu.

Những bọt bong bóng tiêu cực cứ nổi lên rồi lập tức biến mất. Cô trở mình nhiều lần, mỗi lần như vậy chăn nệm lại phát ra tiếng sột soạt, cuối cùng Isao kêu ca cô bằng giọng ngái ngủ: “Em làm ồn quá.”

Một ông chồng thế này…

Dù Miharu có băn khoăn trăn trở tới đâu, anh ta cũng không biết tới. Không chịu tìm hiểu. Một ông chồng không coi trọng Miharu, không coi trọng Yuichi, không coi trọng gia đình.

Sau một hồi suy nghĩ, đột nhiên gương mặt Tsumori hiện lên trong đầu cô.

Tsumori bị gia đình từ mặt, mười mấy tuổi đã sinh con gái, sau đó ly hôn bố của đứa bé và tái hôn với người chồng hiện tại. Nhưng rồi cô ấy chẳng được sống cạnh chồng nhiều, đứa con gái duy nhất không thể tự lập, rồi con gái cô ấy bị đột biến, cuối cùng chết vì tai nạn. Cô ấy đã mất đi người mẹ chồng bao dung thấu hiểu mình. Một cuộc đời đầy sóng gió.

Trái lại, về phía Miharu, tuy mối quan hệ với nhà chồng không tốt nhưng mối quan hệ với mẹ ruột lại rất tốt, chồng ở ngay bên cạnh, Yuichi vẫn còn sống… Thế nhưng cô không nghĩ rằng mình hạnh phúc hơn Tsumori.

https://thuviensach.vn

Cô biết việc so sánh hạnh phúc của mình với người khác là một điều sai lầm. Mỗi người sinh ra trong hoàn cảnh khác nhau. Giá trị quan và cách nghĩ cũng khác. Nhưng nếu chỉ nhìn vào hiện tại, cô có cảm giác Tsumori vẫn đỡ khổ hơn mình.

Quan trọng nhất là cô ấy còn trẻ, ở độ tuổi của cô ấy hoàn toàn có thể làm lại được. Mối quan hệ của cô ấy và chồng cũng tốt, giờ nếu cô ấy muốn có con thì vẫn kịp. Cô có thể xây dựng lại một gia đình hạnh phúc.

Miharu thì không thể. Cô không thể sinh thêm con, nhưng giờ có ly hôn với Isao cũng chẳng giải quyết được gì.

Cô nghĩ, ở lứa tuổi trên năm mươi này, xác suất để cô gặp được người có thể kết hôn sẽ thấp tương đương với xác suất chơi xổ số trúng giải cao, dù cô không có cơ sở gì cho suy nghĩ này cả.

Để sống được một mình, cô phải đi tìm việc làm, nhưng ở tuổi Miharu bây giờ, cô sẽ vướng phải giới hạn độ tuổi ở nhiều nơi. Số lựa chọn bị thu hẹp, bị giới hạn. Những công việc chân tay có thể tàn phá sức khỏe cô, nếu cô bị đau lưng hoặc đau tay và phải trả tiền chữa trị thì công sức đổ bể hết.

Đã quá muộn để xuất phát lại từ đầu. Không thể vãn hồi được. Trong khi lỗi của cô chỉ là cô đã già đi thôi.

Đúng thế, cô không thể mong đợi điều gì nữa. Khác với Tsumori.

Trong lúc suy tư, Miharu chợt nhận ra. Lý do khiến cô cảm thấy đầu óc mông lung sau khi nghe Tsumori nói sẽ chuyển đi. Lý do cô không thể chân thành tiễn Tsumori ra đi để làm lại cuộc đời, lý do cô không thể thực tâm ủng hộ cô ấy.

Đó là vì Miharu ghen tị với Tsumori. Tất cả những thứ cô ấy có: Tuổi trẻ, hy vọng, quyết tâm cùng chồng nương tựa lẫn nhau đi đến hết cuộc đời… đều sáng chói lấp lánh, khiến cô vô cùng ghen tị.

Cô đã quay mặt đi với tất cả những gian khổ mà cô ấy đang gánh chịu, sự mất mát lớn lao của cô ấy, những bất lợi của cô ấy. Cô chỉ so sánh cuộc sống tốt đẹp của cô ấy với cuộc sống tồi tệ của mình. Cô đã đo đạc Tsumori

https://thuviensach.vn

bằng cây thước kẻ tự mình tạo ra, với quan điểm rằng cô ấy có những thứ tốt hơn mình.

Mình đã tùy tiện quá rồi.

Vừa khổ sở vì cảm giác chán ghét bản thân, Miharu vừa cảm thấy năng lượng của cô đã cạn kiệt tận đáy.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, Miharu mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Trong không gian đó, bóng tối bao trùm mọi ngóc ngách, một thế giới không có tiếng động hay thứ mùi nào. Miharu lập tức nhận ra thế giới đó không phải hiện thực, nhưng đây là lần đầu tiên cô có được trải nghiệm đó.

Có một kiểu giấc mơ gọi là giác mơ sáng suốt. Trong mơ, người đó biết rằng mình đang mơ, nhiều trường hợp còn điều khiển được nội dung giấc mơ nữa.

Cho đến nay, Miharu chưa từng mơ giấc mơ sáng suốt bao giờ. Nhưng bằng trực giác, cô hiểu ngay nơi này là một nơi không có thực.

Trong bóng tối mịt mù ngay cả nhiệt độ cũng không cảm nhận được ấy, đột nhiên cảm nhận được sự hiện diện của thứ gì đó, cô ngẩng mặt lên. Nhìn quanh chỉ thấy bóng đêm, ngay cả việc mình đang đứng đâu cô cũng không biết. Nhưng cô có cảm giác chắc chắn có ai đó ở hướng mình đang nhìn tới.

Cô đang tuyệt vọng ư?

Cô nghe thấy một thứ gì đó, gọi là "âm thanh" thì đúng hơn là "tiếng nói". Cô có cảm giác âm thanh ấy trực tiếp truyền tới não mình thay vì đi trong không gian và làm rung màng nhĩ mình, nhưng cô nghĩ nếu đây là một giấc mơ thì chuyện gì cũng có thể.

Cô đã chán cuộc sống làm người rồi phải không?

Không phải đàn ông, cũng không phải phụ nữ. Không giống máy móc, nhưng âm thanh bình bình không có ngữ điệu đó đang hỏi Miharu.

Thấy Miharu im lặng không đáp, âm thanh ấy lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Cô muốn bỏ cuộc rồi đúng không?

Cô có cảm giác mình phải nói gì đó. Giữa giấc mơ nhưng cổ họng cô khô khốc, Miharu trả lời… Lúc này cô không nhớ khi đó đã trả lời thế nào nữa.

Sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, Miharu nhận ra lưng mình đầm đìa mồ hôi. Cảm giác chán nản và khó chịu cắm rễ sâu thẳm trong lồng ngực cô. Nhưng nội dung giấc mơ của cô mờ nhạt dần đi theo thời gian.

Lúc máy giặt báo hiệu giặt xong cũng là lúc những nội dung ấy đã rơi rụng sạch sẽ khỏi đầu Miharu.

https://thuviensach.vn

.6.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, tháng Tám đã sắp trôi qua. Tiết trời chẳng có thời gian nuối tiếc mùa đã qua mà vội chuyển sang mùa mới, trong lúc đầu óc còn lơ đãng, ngày tháng đã trôi qua. Khi sực tỉnh ra đã thấy tuổi tác chất chồng.

Buổi sáng một ngày nghỉ, khi Miharu chưa thấy tình hình có tiến triển gì, Isao vừa đọc báo vừa chau mày lại.

“Này, em lại xem này.”

Bị Isao hối thúc, Miharu đeo kính lão vào rồi chuyển tầm mắt xuống bài báo mà Isao chỉ.

“Gì cơ? “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị - Quy mô bệnh nhân có dấu hiệu mở rộng”…?”

Sau khi đọc thành tiếng dòng tiêu đề báo được in lớn, Miharu cũng chau mày.

Cô đọc nội dung bài báo, thấy viết rằng trước đây đối tượng bệnh nhân mắc hội chứng bệnh này chỉ giới hạn trong những người trẻ tuổi, nhưng gần đây rất nhiều trường hợp mắc bệnh mới trong độ tuổi từ ba mươi đến năm mươi đã được phát hiện.

“Từ ba mươi đến năm mươi ư? Không thể nào…”

Dù chứng kiến căn bệnh hằng ngày, căn bệnh vẫn thật xa xôi với cô, nhưng giờ đây cô có cảm giác nó có thể đổ ập xuống đầu cô bất cứ lúc nào.

Theo như bài báo, kể từ tuần trước, các cơ sở y tế địa phương bắt đầu báo cáo về các trường hợp này. Giống các trường hợp trước, đa số bệnh nhân là những người thất nghiệp, sống tách biệt với xã hội, nhưng nghe nói

https://thuviensach.vn

có cả những trường hợp mắc bệnh mới ở các gia đình hiện có bệnh nhân đột biến.

Một căn bệnh có quá nhiều điểm chưa được làm rõ. Có những gen di truyền dễ mắc bệnh ư, hay nó là căn bệnh truyền nhiễm có thời gian ủ bệnh lâu? Nếu không nghiên cứu sâu hơn thì không thể nào biết được.

"Có vẻ như nó không phải căn bệnh của riêng giới trẻ nữa rồi."

Isao ném về phía Miharu một ánh mắt nghiêm trọng.

"Anh chờ đợi đủ rồi. Chắc em cũng đủ quyết tâm rồi chứ?"

"… Anh đang nói về chuyện gì thế?"

"Về việc nên làm sao với con sâu kia." Nói rồi Isao hạ tháp giọng xuống, "Giờ này em phải hết hy vọng rồi chứ."

"Anh lại nói thế nữa rồi."

Miharu nói, giọng nói trộn lẫn sự ngạc nhiên, cô nhìn Isao với ánh nhìn phản kháng.

"Gần đây em không tới cái hội khỉ gió nào đấy nữa, không phải vì em có ý định nhìn vào hiện thực sao."

"Hiện thực gì?"

"Anh đã định tử tế chờ tới khi em ổn định được cảm xúc của mình."

Không hiểu nổi lời chồng, Miharu tỏ vẻ nghi hoặc.

Anh ta đang tự hào gì vậy? Không phải chính Isao, một người không chịu đối diện với vấn đề về Yuichi, mới là kẻ đang chạy trốn khỏi hiện thực hay sao?

"Ý anh là gì?"

Miharu đáp lại ngắn gọn, Isao thở dài khó chịu.

"Em không thể thương xót nó mãi được. Chúng ta phải tiến về phía trước thôi."

"Anh đang nói chuyện gì?"

"Em hãy thẳng thắn đối diện với sự thật rằng Yuichi đã chết rồi đi."

"Em đã nói…"

https://thuviensach.vn

“Em đừng lồng ghép hình ảnh Yuichi vào con sâu đó nữa.”

Miharu ngạc nhiên trước lời lẽ của Isao. Cảm giác như trái tim cô bị vuốt ve bởi một bàn tay lạnh ngắt.

“Lồng ghép hình ảnh Yuichi…?”

Cô bất giác nhìn về phía ghế sô pha. Yuichi không còn ở đó nữa. Từ lúc nào, cậu không còn ở phòng khách mà lui về ở lì trong phòng chứa đồ. Dù đã đột biến, tính cách khép kín thích giam mình biệt lập của cậu vẫn không thay đổi. Đúng là Yuichi có khác - Miharu nghĩ với tâm trạng phức tạp.

“Hồi mẹ gọi tới nhà mình bàn chuyện lễ Obon, em đã từ chối nói chuyện với mẹ à?”

“Chuyện đó là…” Vừa mở miệng, Miharu vội ngậm lại. Đúng là cô đã rút dây điện thoại, có bị nói là từ chối nói chuyện thì cũng không oan.

“Mẹ gọi điện ngay cho anh. Nhưng anh nghĩ lúc đó tinh thần em còn đang hỗn loạn nên đã vỗ về mẹ rồi.”

Cuối cùng cô đã không về quê chồng dịp Obon. Cô cũng chưa nói chuyện thêm với bà Toshie kể từ cuộc điện thoại đó. Cô chưa từng nghĩ việc này là nhờ Isao đứng sau nói đỡ giúp.

“Cái gì…”

Miharu lẩm bẩm trong tâm trạng ngạc nhiên.

Có gì đó không bình thường. Diễn tiến của cuộc trò chuyện và cả cách nói chuyện của Isao đều có gì đó rất lạ.

Trống ngực đập dồn, cô che hai tai và nhắm mắt lại như để cự tuyệt. Cô có cảm giác mình không muốn nghe thêm nữa.

Một thứ gì đó bao trùm khiến đầu óc cô mơ màng, cảm giác một phần nào đó lạnh ngắt. Đầu cô bắt đầu tê rần, thậm chí cô còn cảm thấy buồn nôn.

“Em nghe cho kỹ này, Miharu.”

https://thuviensach.vn

Một giọng nói với ngữ điệu như nói với trẻ con vang lên. Giọng nói thật dịu dàng, khác hẳn với giọng điệu thô lỗ thường ngày.

“Anh nghĩ một lúc nào đó sẽ phải nói với em, có lẽ giờ là lúc thích hợp rồi.”

Cảm giác lạ lẫm mãnh liệt và cảm giác trái tim nặng như chì đan xem vào nhau.

Không hiểu sao cô không muốn nghe. Rốt cuộc Isao định nói gì với cô đây?

“Anh nhắc lại nhé, Yuichi thật đã chết rồi. Con vật mà em nghĩ là Yuichi chỉ là một con sâu bình thường thôi.”

“Vì con bị đột biến nên mới thành ra hình thù ấy, nhưng vì thế mà nói đó không phải là con trai chúng ta thì…”

“Không phải thế.”

Bị giọng nói quả quyết cắt ngang, Miharu khựng lại.

Nếu được xác định là đã mắc “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị”, bệnh nhân sẽ đón cái chết về mặt xã hội của mình. Thế nên trên hộ tịch, Yuichi được coi là đã chết. Cô hiểu điều đó, nhưng đó chỉ là vấn đề thủ tục hành chính, thực tế Yuichi vẫn sống dưới vẻ ngoài là một sinh vật quái dị. Isao cứng đầu không muốn công nhận việc Yuichi bị đột biến, anh gọi con là con sâu và đối xử tệ bạc với con… Đó là nhận thức của Miharu lúc này.

“Yuichi không bị biến thành sinh vật quái dị nào hết.”

“Sao có chuyện đó được. Chúng ta đã khám cho con ở bệnh viện rồi mà.”

Miharu hoang mang nói. Isao lắc đầu.

“Là do em không thể tin vào cái chết của Yuichi đấy thôi.”

“… Không thể nào…”

“Con sâu mà em nghĩ là Yuichi ấy thực ra chỉ là một con sâu bình thường, không có quan hệ gì với Yuichi cả. Căn bệnh lạ mà em tin đó là thứ được dựng lên, không phải là thật.”

https://thuviensach.vn

“Anh… Anh đang nói gì thế, thật là…”

“Hội chứng biến thành sinh vật quái dị là một hội chứng bệnh không có thật. Em không thể chấp nhận được việc Yuichi đã mất, nên trong đầu em đã dựng lên căn bệnh giả tưởng ấy.”

Miharu mở lớn mắt nhìn Isao.

… “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị” không tồn tại ư? Đó là căn bệnh giả tưởng do Miharu tạo ra sao?

Không thể có chuyện đó được - Cô tin chắc như vậy, nhưng những giọt mồ hôi đáng ghét cứ rịn ra. Biểu cảm trên mặt Isao cũng rất đau khổ, bất giác cơ thể cô run lên.

Có lẽ nào… có lẽ nào?

“Con người sao có thể biến thành sinh vật khác được. Không có chuyện đó đâu. Tất cả chỉ là tưởng tượng của em thôi.”

“Nhưng… nhưng em đã tới Câu lạc bộ Giọt nước và đã gặp rất nhiều người cùng cảnh ngộ với mình ở đó.”

“Cái đó cũng là ký ức giả đấy. Em không hề lui tới hội nhóm nào cả.”

“Tại sao? Không thể thế được. Thế còn Tsumori thì sao? Chị Yamasaki? Chị Harumachi?”

“… Anh không biết những người đó là ai cả.”

Vì chưa từng gặp mặt nên Isao không biết họ cũng là đương nhiên thôi. Miharu vội đứng lên, cầm lấy chiếc điện thoại di động đặt trên bàn. Bằng những ngón tay run run, cô mở màn hình và tìm danh bạ điện thoại. Cô cố đưa bằng chứng cho Isao xem.

“Không có…”

Trong danh bạ không có số của Tsumori, mà cô tin chắc là mình đã lưu trước đó. Số điện thoại văn phòng “Câu lạc bộ Giọt nước” cũng không có.

Miharu muốn hét lên rằng không thể có chuyện ngu ngốc này được. Cơn run rẩy toàn thân không lắng xuống, cô cảm thấy sợ hãi. Sau khi đi từ hoang mang tới trạng thái sợ hãi, Miharu ôm lấy đầu mình.

https://thuviensach.vn

“Nói ra sự thật như thế này thật nhẫn tâm, anh đã trăn trở rất lâu về việc nên nói như thế nào. Anh từng nghĩ rằng việc trốn tránh trong những tưởng tượng của mình sẽ giúp em hạnh phúc hơn. Nhưng Miharu ạ, chạy trốn chẳng giải quyết được vấn đề gì. Dù đau khổ đến đâu, nếu chúng ta không đón nhận những chuyện đã xảy ra và chấp nhận hiện thực thì chúng ta sẽ không thể tiến về phía trước được. Nếu cứ lảng tránh thì em sẽ không thể đi đâu được. Em sẽ mãi mãi dừng lại ở một chỗ mất.”

Nói những lời mạnh mẽ đó xong, Isao nắm lấy bả vai Miharu. Bàn tay ấy có vẻ gì đó trẻ trung quá, Miharu ngạc nhiên nhìn anh.

“Xin em, hãy đối mặt với sự thật đi.”

Trên gương mặt chân thành và tha thiết ấy không có những nếp nhăn khó tính. Đó không phải là gương mặt chớm già của một người sắp lục tuần, mà có lẽ là khoảng hơn ba mươi - Isao của thời mới cưới đang đứng trước mặt cô.

Miharu chớp chớp mắt, quay đầu nhìn xung quanh. Hình ảnh cô phản chiếu trên cánh cửa kính của tủ bát đĩa cũng đã trẻ lại thời hơn ba mươi tuổi.

Không, không phải là trẻ lại, hình dáng già nua mà Miharu nhìn thấy trước nay chỉ là tưởng tượng của cô, và hình dáng hiện tại mới là hình dáng thực sự của Miharu. Nếu đó là sự thực…

“Em…”

Tiếng thì thầm ngạc nhiên của cô cũng trẻ trung hơn hẳn mọi khi, “Em đã luôn sống trong tưởng tượng ư?”

Trước câu hỏi của cô, Isao điềm đạm gật đầu.

“Yuichi ra đi ở độ tuổi dễ thương nhất như vậy, anh cũng rất đau buồn. Con mới được hai tuổi đã mắc bệnh, thật quá bất công và vô lý với con. Thế nhưng chúng ta phải nhìn thẳng vào hiện thực ấy. Em hiểu mà phải không?”

Phải rồi - Miharu lần theo sợi chỉ ký ức. Hồi hai tuổi Yuichi bị cảm rồi chuyển thành viêm phổi. Cô đã cho bé uống thuốc cảm mà triệu chứng

https://thuviensach.vn

bệnh vẫn kéo dài, các cơn ho không dứt, lại bị sốt cao nên cô đã đưa bé đến viện. Nhưng ở đó họ chẩn đoán là bé đã bị viêm phổi do vi khuẩn nên phải nhập viện.

Miharu đã túc trực bên cạnh chăm sóc con, nhưng bệnh tình không thuyên giảm và Yuichi cứ thế ra đi.

Giống như máu trên người bị rút hết đi, cô cố chịu đựng để mình không kiệt sức và ngã ra đó.

“Yuichi đã chết…”

Vừa nói ra miệng, lồng ngực cô đau nhói như bị ai đâm dao trúng. Khung cảnh trước mắt cô nhòe đi, không nhìn rõ gương mặt Isao nữa.

“Yuu đã…”

Hóa ra những chuyện từ trước tới giờ đều chỉ là ảo ảnh thôi ư. Chuyện Yuichi đã trưởng thành, chuyện cậu bỏ học cấp ba và giam mình trong phòng, chuyện cậu mắc phải “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị”, tất cả đều là tưởng tượng của Miharu. Cả Câu lạc bộ Giọt nước và những người cô quen biết ở đó đều không tồn tại trong hiện thực.

Sau khi mất con, cô đã không thể vực dậy được. Nhưng Isao đã lo lắng, quan tâm bảo vệ cô. Chẳng hề biết tới chuyện đó, Miharu đã nhận thức quá méo mó, sai lệch về hiện thực. Cô không hề nhận ra Isao đã luôn ở bên che chở cho mình.

“Em hiểu chưa, Miharu? Đây mới là hiện thực. Em đã mơ một giấc mơ rất dài.”

Isao nói với giọng đặc biệt dịu dàng. Anh vỗ về vai cô thương cảm, nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

“Em không cần đau khổ một mình nữa. Những chuyện về sau hai ta cùng nghĩ cách giải quyết nhé. Dù nỗi đau không biến mất thì vẫn còn nhiều thứ chúng ta có thể làm được mà.”

Cô cảm thấy một thứ gì đó nóng bỏng vừa lăn từ khóe mắt xuống má mình.

https://thuviensach.vn

Phải rồi. Miharu đã luôn mong chờ Isao nói với mình như vậy. Cô muốn anh nói với mình rằng hai chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, chúng ta hãy cùng nhau vượt qua mọi khó khăn nhé. Cô đã luôn khao khát một sự thấu hiểu như thế.

Miharu vươn tay tới nắm lấy bàn tay anh đang chìa ra cho mình.

Hy vọng luôn ở rất gần cô, chỉ là cô không nhìn thấy mà thôi. Nó đã luôn ở đó, chờ Miharu nhận ra. Những gì cô cần làm chỉ là đón nhận nó.

… Bàn tay Miharu vươn ra đã sắp chạm tới ngón tay Isao. Đúng lúc đó…

Cánh cửa từ phòng khách dẫn ra hành lang chợt phát ra tiếng động.

Người ghé đầu nhìn vào chính là Yuichi, trong hình dạng chú sâu.

Cậu bò lổm ngổm từ hành lang vào, chậm rãi tới gần chiếc bàn nơi Miharu và Isao ngồi.

“Miharu!”

Isao khẽ gọi như muốn nhắc nhở cô.

“Em đừng để ý tới con sâu nữa.”

Nhưng Miharu không thể rời mắt khỏi cậu. Isao nói đây chỉ là một con sâu bình thường, nhưng Miharu không nghĩ thế. Quả nhiên lúc nào trong lòng cô cũng canh cánh suy nghĩ về chú sâu này.

Cậu cử động hàm gây ra tiếng rạo rạo. Đôi mắt kép có vẻ đã thu toàn bộ hình ảnh Miharu vào trong.

“Con vật này không liên quan gì tới Yuichi cả… Này, đi ra đằng kia mau.”

Isao nói rồi vo tròn tờ rơi quảng cáo nằm gần đó để ném con sâu. Tờ giấy vo tròn rơi xuống trước mặt chú sâu, nó khẽ nảy lên rồi rơi xuống. Sau khi ngúc ngoắc đầu như để đuổi theo cục giấy, chú sâu một lần nữa tiến tới gần Miharu.

“Em đừng để ý tới con sâu đó nữa. Anh sẽ đem vứt nó đi.”

https://thuviensach.vn

Chuyện cậu con trai giam mình trong phòng, chuyện về căn bệnh kỳ quái, tưởng tượng đáng sợ về việc con trai bị biến thành sinh vật quái dị, một Isao bảo thủ và không bao giờ chịu nghĩ tới Miharu, tất cả đều chỉ có trong giấc mơ của Miharu. Thế nên Isao mới nói hãy mau vứt nó đi và mau nắm lấy tay anh.

Nhưng sự thực đúng là như thế ư?

Miharu đột nhiên khựng lại, nghi ngờ nhìn con sâu.

"Mẹ thực sự đồng ý với điều đó sao?"

Giọng nói yếu ớt rất quen tai. Cô có cảm giác mình vừa nghe rất rõ ràng lời con mình nói.

Chú sâu ngước mắt nhìn Miharu dò ý, gương mặt cậu con trai đã trưởng thành với đôi mắt sáng chói hiện lên trong đầu cô. Lần cuối mẹ con họ nhìn thẳng vào mắt nhau là khi nào vậy nhỉ?

Con trai cô thường hay cụp mắt xuống, cậu rất ghét việc chạm ánh mắt với người khác. Cậu sẽ ngay lập tức dời mắt đi, hướng mắt về phía khác để không phải nhìn mặt đối phương rồi đi qua họ. Khi cậu nằm bò ra, tấm lưng tròn trịa như lưng mèo. Nhìn theo bóng dáng ấy của cậu, Miharu luôn thở dài và chôn giấu sự buồn khổ trong lòng mình.

Một ngày nào đó chắc chắn con trai cô sẽ đứng thẳng người đường hoàng và nói chuyện với cô thật thẳng thắn. Miharu đã cầu ước như vậy, cô mong là mọi chuyện sẽ diễn ra như thế.

Cứ nghĩ tới Yuichi là cô lại lo lắng không dứt, nhưng cậu vẫn là cậu con trai yêu quý của cô. Từ khi cậu còn nhỏ cô đã chăm bẵm nuôi nấng. Cô tự hào vì đã luôn ở gần bên con hơn bất cứ ai khác để chứng kiến con trưởng thành.

Tuy khác với hình tượng trong kỳ vọng của Miharu, nhưng con trai cô cũng đã trưởng thành. Cô có thể chắc chắn rằng những ngày tháng đó, những năm tháng đã qua đi đó, những dấu vết và những ký ức đó không thể là ảo mộng được.

https://thuviensach.vn

… Một Yuichi giam mình trong phòng không phải là sản phẩm của trí tưởng tượng. Cô không thể coi như chưa từng có chuyện đó được.

“Em không thể nắm lấy tay anh được.”

Miharu chậm rãi lắc đầu. Isao có vẻ ngạc nhiên, anh chầm chậm hạ tay xuống.

“Tại sao?”

Giọng nói mang một âm hưởng vô cùng ngạc nhiên.

“Em quyết định chọn thứ này ư?”

Miharu gật đầu trước câu hỏi.

“Đã tới lúc em nhìn thẳng vào hiện thực để đối đầu với nó rồi.”

Tuy rằng khác với kết quả cô mong chờ, nhưng không thể phủ định sạch trơn sự tồn tại của Yuichi được. Cô nghĩ như thầm răn đe bản thân, rằng không được phép chạy trốn vào một giấc mơ màu hồng như thế.

Tỉnh dậy, Miharu thấy mình đang nằm trong phòng ngủ. Chiếc đồng hồ điện tử đang chỉ bốn giờ hai mươi tư phút chiều.

“Đúng là mình vừa mơ thật.”

Sau khi lẩm bẩm, cô tự cười nhạo chính mình.

“Trong mơ mà cảm giác còn thật hơn hiện thực nữa.”

“Hội chứng biến thành sinh vật quái dị” không có thật. Tất cả đều là tưởng tượng của Miharu… Cách giải thích đó hợp lý hơn, có tính thuyết phục và tính thực tế cao hơn.

Nhưng chính thế giới mà những chuyện phi hiện thực như con người biến thành sinh vật kỳ quái thực sự xảy ra mới là một hiện thực không thể nhầm lẫn. Khi nghĩ vậy, cô thấy thật kỳ lạ.

Nếu đây chỉ là giấc mộng hồ điệp của Trang Tử thì tốt biết bao.

Dù nghĩ như vậy, nhưng từ đáy lòng, Miharu cảm thấy yên tâm với hiện thực này. So với một thế giới mà hầu như mọi thứ đều đúng với nguyện vọng của Miharu, bù lại Yuichi phải chết từ hồi thơ bé; thì thế giới

https://thuviensach.vn

trong đó Yuichi vẫn còn sống, dù nhiều chuyện khác không được như ý vẫn sẽ tốt hơn nhiều.

Thế giới này - nơi Yuichi hai tuổi mắc bệnh viêm phổi đã vượt qua được hiểm nghèo nhờ những lời cầu nguyện để chào đón tương lai - đẹp hơn nhiều.

Cô rời phòng ngủ và tiến vào phòng khách. Cô liếc nhìn Isao đang ngồi xem bóng chày, rồi lấy nước từ máy lọc lên và uống một ngụm, sau đó Miharu bước về phía căn phòng ở phía Tây.

"… Yuu ơi?"

Yuichi không ở đó. Cô không nhìn thấy cậu.

"Yuu ơi. Yuu. Con đi đâu rồi?"

Cô trở lại phòng khách lần nữa, tìm kiếm ở khe hở giữa các món đồ đạc hoặc tìm trong các góc khuất. Không thấy cậu đâu cả.

Cô không thấy bóng dáng Yuichi đâu.

"Anh ơi, anh có thấy Yuu không?"

Bị hỏi tới, Isao làm vẻ mặt khó chịu rồi ngoảnh lại trả lời với ngữ điệu như muốn nói "Chẳng còn cách nào khác": "Nếu là con sâu đó thì anh vứt đi rồi."

Miharu khựng lại, cô nhìn lại Isao.

"Anh vừa nói gì?"

"Anh bảo anh đem vứt đi rồi. Em không nhớ chuyện sáng nay à?"

"Chuyện sáng nay ư?"

"Trên báo có viết đúng không. Rằng rất có thể căn bệnh đó là bệnh truyền nhiễm, và anh đã đề nghị em đem vứt nó đi. So với anh thì thời gian em ở cùng con sâu đó dài hơn nhiều. Anh nghĩ làm như vậy tốt cho cả em nữa."

Cô nhớ hai người đã đọc báo và thảo luận với nhau. Sau đó có vẻ hiện thực bị hòa lẫn với giấc mơ cô vừa mơ, nhưng đó là hiện thực. Vậy giấc mơ bắt đầu từ đoạn nào?

https://thuviensach.vn

“… Lúc đó em đã trả lời thế nào?”

Anh mắt Isao vẫn lạnh lẽo, anh lạnh nhạt nói: “Em nói em đau đầu nên không muốn nghĩ gì cả, em sẽ ngủ, anh muốn làm gì thì làm. Thế nên anh đã mang nó đi vứt rồi.”

Miharu không nói nên lời, cô ngồi sụp xuống đó.

•••

Tôi không thích gia đình mình. Bởi ở đó giá trị của tôi luôn bị phủ nhận, tôi luôn cảm thấy nơi đó không dành cho mình.

Gia đình tôi có năm người, gồm bố mẹ, bà, tôi và em gái. Tôi lớn lên với sự dạy dỗ khắt khe, với những kỳ vọng đối với con gái cả và với những quy định gò bó về việc con gái phải thế này thế kia. Nếu tôi làm điều gì không tốt, tôi sẽ ngay lập tức bị quát mắng, bị đánh, thậm chí bị đẩy ra ngoài đường.

Có lẽ vì hằng ngày nhìn thấy tôi bị quát mắng nên em gái tôi nhanh chóng rút kinh nghiệm, nó đã học được cách thăm dò tâm trạng và sắc mặt của người lớn. Sự cách biệt giữa hai chị em dần dần lớn lên, em gái tôi được bố mẹ và bà yêu quý chiều chuộng, tuy là chị nhưng so với em gái tôi chỉ như một đứa con gái kém cỏi, bị đối xử lạnh nhạt, hắt hủi.

Trái với tôi lúc nào cũng bị mẹ dạy rằng: “Con là chị nên phải biết nhẫn nhịn”, em gái tôi luôn có được thứ nó thích và được làm điều nó muốn. Gia đình tôi rất chiều chuộng nó. Tất cả những quy định khắt khe đối với tôi đều được miễn trừ cho em gái tôi, họ thiên vị và cưng nựng nó.

Em gái tôi có năng lực nắm bắt bầu không khí chung, nó hiểu rõ việc nào được phép làm, việc nào không. Nó luôn đòi hỏi trong phạm vi cho phép, luôn láu lỉnh điều khiển mọi người xung quanh theo ý mình. Nhưng mọi người trong nhà lại coi những việc làm của em gái tôi là đáng yêu. Vì nó biết cách vừa thỏa mãn lòng tự tôn của người lớn vừa ngọt ngào làm

https://thuviensach.vn

nũng, nên nó cũng rất giỏi nắm bắt lòng người khiến mọi người làm những điều mình muốn.

Vừa đắm mình trong cảm giác bản thân ưu việt vì có thể nắm người lớn trong lòng bàn tay, em gái tôi vừa coi thường và cười nhạo tôi rằng "Chị hai dở quá."

Nhiều lần như vậy khiến tôi nổi giận với nó, tôi túm tóc nó giật mạnh, những ngón tay tôi cào vào gương mặt đáng căm hận của nó. Em gái tôi khóc to gọi người lớn đến, giả vờ như rất đau đớn để khơi gợi sự thương cảm của mọi người. Thế là chỉ mình tôi bị mắng mỏ thậm tệ.

Một đứa con gái ưa bạo lực, tính cách méo mó, suốt ngày gây chuyện. Đó là hình ảnh của "tôi" khi ở giữa gia đình mình - nhà Sagami.

Cảm giác mình là vật dị biệt trong nhà. Cảm giác nếu không có mình, mọi sự trong nhà sẽ đều bình yên suôn sẻ. Cảm giác không được ai cần đến. Và cảm giác thù ghét.

Tôi ghét em gái. Tôi ghét người bà luôn chỉ cưng chiều em gái mình. Tôi ghét người bố luôn bắt tôi phải nhường nhịn và chịu đựng. Tôi ghét người mẹ lấy cớ tôi là con gái cả để suốt ngày giao việc nhà cho tôi.

Vì trong nhà chẳng có nơi nào thuộc về mình nên tôi thường ra ngoài rong chơi cùng lũ bạn. Bố mẹ phàn nàn nhiều lần về giờ đóng cửa, nhưng tôi vẫn cãi lại và mải mê đi chơi tối. Tôi nghĩ, việc gì mình phải nghe lời những người luôn bài xích và đối xử tồi tệ với mình kia chứ.

Kết cục, năm lớp Mười, tôi mang thai với bạn trai khi anh ta đang là sinh viên, hơn tôi ba tuổi. Một phần cũng vì tôi mới mười sáu tuổi, nên gia đình và họ hàng nhà tôi vô cùng khắt khe về chuyện này.

Nhưng ở Nhật Bản, một cô gái mười sáu tuổi là đủ tuổi kết hôn rồi, nên chắc chắn về mặt pháp luật sẽ không có vấn đề gì. Tôi đâu quan tâm tới lời người ta nói, rằng tôi vẫn còn là học sinh cấp ba, hay như vậy thật mất mặt.

Tôi muốn sớm ra khỏi nhà mình. Tôi ghét nhà mình, rất ghét.

https://thuviensach.vn

Thế nên tôi đã kết hôn và chấm dứt việc là một người nhà Sagami. Vì muốn được độc lập sớm nhất có thể, nên tôi đã ra đi dưới hình thức bị bố mẹ từ mặt, nhưng cách này trái lại khiến tôi thật nhẹ nhõm. Tôi cũng sung sướng vì được xưng tên bằng họ của chồng.

Tôi muốn nhanh chóng chôn vùi bản thân mình trước đây, một người bị mọi người xung quanh dồn ép tới mức tính cách trở nên méo mó. Chắc chắn rằng so với em gái, so với bố, với mẹ và họ hàng, tôi chính là người ghét con người mang tên Sagami Nonoka hơn cả, ghét đến mức muốn giết chết con người đó.

Tôi đã tin rằng mình có thể vứt bỏ được con người trong quá khứ và hồi sinh lại, trở thành một con người hoàn toàn mới. Tôi thậm chí còn dự định sẽ xây dựng một gia đình gồm vợ, chồng và con gái thật hạnh phúc để người nhà phải nhìn nhận lại về mình.

Nhưng cuộc sống hôn nhân của tôi đã kết thúc sớm hơn tôi tưởng. Với chồng tôi, tôi và con gái chỉ là những gánh nặng. Anh ta nói anh ta cảm thấy vướng víu và muốn được rong chơi nhiều hơn. Vì dù sao anh ta vẫn đang là sinh viên. Nghe anh ta nói vậy tôi đâu còn có thể nói gì khác. Anh ta hơn tôi ba tuổi, bình thường tuổi đó đã có thể để người khác dựa dẫm, nhưng tâm lý của anh ta chưa trưởng thành, không thể làm một người bố tốt.

Người đời thường nhìn những bà mẹ quá trẻ với đôi mắt lạnh nhạt, đối với mẹ đơn thân thì càng bị lạnh nhạt hơn. Thế nhưng tôi không nhụt chí. Tôi rất tự tin bởi mình đã sinh trưởng trong một môi trường toàn kẻ địch vây quanh, nhưng tôi vẫn sống mạnh mẽ như cỏ dại.

Tôi rất mạnh mẽ. Thế nên cái nghịch cảnh cỏn con này chẳng là gì với tôi cả. Vừa nghĩ vậy tôi vừa thầm cổ vũ mình. Thật bực vì sau khi ly hôn tôi lại trở lại thành “Sagami Nonoka”, nhưng tôi đã thầm nhắc đi nhắc lại với mình rằng “chỉ là một cái họ thôi mà, có nghĩa lý gì đâu” để động viên chính mình. Rằng tôi sẽ lại sớm từ bỏ họ Sagami, rằng tôi sẽ dễ dàng cắt đứt sự trói buộc với gia đình Sagami thôi.

https://thuviensach.vn

Trên hết, giờ tôi không chỉ có một mình, tôi còn con gái nữa, phải nuôi nấng và bảo vệ con. Nghĩ vậy nên tôi làm việc rất cần mẫn.

Tại nơi làm việc, tôi gặp Tsumori Yasuaki. Anh ấy là một người tốt bụng và đầy lòng vị tha, chấp nhận mọi điều về tôi. Khi ở bên anh ấy, tôi cảm thấy lòng mình thật yên bình. Tuy rằng trái tim tôi không loạn nhịp vì anh ấy, nhưng anh ấy khiến tôi có cảm giác có thể tin tưởng được.

Tôi rất cần một người chồng, một người bố cho con gái mình, người sẽ nuôi nấng dạy dỗ con bé. Anh ấy không để tâm chuyện tôi từng ly hôn và sống cùng con gái mà nói muốn cùng tôi xây dựng gia đình, vì thế tôi đã quyết định tái hôn mà không mảy may đắn đo cân nhắc.

Mẹ chồng tôi cũng rất hiền từ. Bà đối xử với tôi ấm áp ân cần như đối với con gái ruột, khiến tôi cảm thấy như vừa được mở mang tầm mắt, không ngờ trên đời có một gia đình tốt đến thế có những con người dịu dàng ân cần đến thế. Tôi thầm cảm tạ trời đất vì đã cho tôi được gặp họ.

Khi đó, cảm giác như mọi thứ đều thuận lợi. Tôi đã nghĩ, sau bao chuyện khổ sở, cuối cùng tôi cũng có thể tiến về phía trước, dù có khó khăn gì tôi cũng có thể vượt qua được…

Thế nhưng con gái tôi lại bị đột biến. Một ngày, con bé đột ngột biến thành một sinh vật khác, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Lần đầu tiên tôi phải nếm trải cảm giác đất dưới chân mình sụt xuống, tôi không thể đứng vững nổi.

Tại sao chuyện này lại xảy đến với con gái tôi?

Trong đầu tôi chỉ hiện lên câu hỏi đó. Tôi nghe nói “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị” là hội chứng mà những kẻ ăn bám, tự giam mình trong phòng, tóm lại là những thanh niên không có ích cho xã hội mới mắc phải. Nhưng con gái tôi đâu phải loại nào trong hai loại trên. Ít nhất thì tôi cũng nghĩ thế.

… Đúng là Saya con gái tôi có tính ba ngày là chán, chẳng duy trì được việc gì lâu dài. Nó còn lười biếng nữa. Tôi cũng công nhận rằng nó đã

https://thuviensach.vn

bỏ dở chương trình học trung cấp, không kiếm việc làm ổn định mà chỉ làm nghề tự do là đi giúp việc gia đình.

Có thể nó đang mấp mé chệch khỏi bánh răng xã hội, nhưng chắc chắn nó không phải một con người không phù hợp với đời sống xã hội.

Tôi không muốn tin như thế. Ai có thể tin được rằng con bé là một người bị đóng những cái mác xấu xí, bị người đời phủ nhận và chê trách chứ.

Nền tảng mà tôi luôn cố gắng gia cố cho vững chắc, con đường mà tôi chuẩn bị hóa ra đều là ảo mộng, thực tế tôi và con gái luôn đứng trên lớp băng mỏng mà không biết - điều này sao tôi có thể tin được chứ.

Con người biến thành sinh vật kỳ dị. Một sự thực mà người ta không thể tin cho tới khi tận mắt trông thấy. Ý tưởng rằng không phải con mình biến thành một sinh vật kỳ quái, mà nó đã bị đánh tráo nghe còn hợp lý hơn. Nếu thế tôi sẽ phải tin vào những chuyện sặc mùi giả tưởng như người ngoài hành tinh và các giả thuyết lý giải những sự việc bất thường mất, nhưng những điều đó có lẽ còn dễ chấp nhận hơn hiện thực thần bí này.

Người ngoài hành tinh đã bắt cóc Saya, rồi để lại một con chó có dán gương mặt đã sao chép từ mặt của Saya…

Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện đó thật ngớ ngẩn. Dù tôi có vận dụng hết khả năng tưởng tượng của mình để dựng lên bao nhiêu giả thuyết đi nữa, thì con chó mặt người này vẫn là con gái tôi. Không phải là một khuôn mặt giống với Saya, mà đó chính là khuôn mặt của Saya, thế nên tôi không thể nghi ngờ việc đó chính là con gái mình được nữa.

Trong lúc tôi trốn tránh hiện thực như thế, người chăm lo việc nhà, chăm sóc tôi và con gái chính là mẹ chồng tôi. Tôi nhớ lại ánh mắt ấm áp của mẹ chồng khi bà không quản ngại vất vả để chăm sóc cháu gái Saya, người đã biến thành một sinh vật kỳ quái, và tôi, một người không có máu mủ gì với bà; bà đã dịu dàng động viên khích lệ để tôi có thể tự vực mình dậy.

Trong đời tôi, chưa từng có ai đối xử tốt với tôi như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng thật trớ trêu, những người tốt bụng chẳng được trời cho sống lâu. Có lẽ bởi vì cuộc sống hằng ngày có quá nhiều việc khiến họ lao tâm khổ tứ. Mẹ chồng tôi đã từ giã cõi đời một cách rất đột ngột.

Nếu nói về tâm trạng khi đó của tôi thì… Tôi đã thẫn thờ bởi những việc bất hạnh cứ chồng chất xảy đến với mình, nhưng khi bị xô xuống tận cùng của vực sâu, tôi bỗng như chợt tỉnh ngộ.

Tôi không thể mãi đắm chìm trong khổ sở và tuyệt vọng được. Từ nay về sau, tôi và con gái phải mạnh mẽ sống tiếp cùng nhau. Nghĩ vậy, tôi một lần nữa lấy lại nghị lực sống cho mình.

Đơn khai tử của Saya đã được thụ lý, giờ trên hộ tịch, con bé trở thành người đã khuất. Saya không được bảo vệ, không còn quyền lợi gì nữa. Tôi có cảm giác như mình đang nuôi nấng một vong hồn vậy.

Vì đứng mãi một chỗ thật bất an, nên tôi quyết định bước tiếp. Việc gia nhập hội gia đình có lẽ cũng là để mang lại một kết quả thực nào đó từ hành động của mình. Nhưng việc có thể giao lưu quen biết những người đồng cảnh ngộ thực sự là một thu hoạch lớn.

Tanashi Miharu… Nét mặt Miharu có gì đó rất giống nét mặt mẹ tôi. Lẽ ra, nếu giống mẹ tôi - một người tôi từng rất ghét - thì ngay từ đầu tôi cũng phải có ác cảm với chị ấy mới đúng, nhưng tôi đã không thấy ác cảm, có lẽ bởi chị ấy tạo cảm giác thật dịu nhẹ, ôn hòa.

Mỗi lần nhìn gương mặt mỉm cười của chị, tôi đều có cảm giác hoài niệm thật kỳ lạ. Biểu cảm trên gương mặt chị gợi cho tôi nhớ đến những hồi ức khi tôi còn thơ bé, thời điểm tôi có những ký ức ít ỏi về sự dịu dàng của gia đình mình.

Mỗi khi bị nỗi nhớ nhà và cảm giác cô đơn siết chặt lồng ngực, tôi đều tự ngộ ra. Rằng dù tôi có ghét, có hận mẹ nhường nào thì đâu đó trong đáy lòng tôi vẫn luôn muốn có mẹ, rằng tôi đang khao khát thứ mà thời ấu thơ tôi không thể có được và có lẽ bây giờ và cả sau này tôi cũng không thể có được thứ đó.

https://thuviensach.vn

Miharu không phải mẹ tôi. Tính cách và suy nghĩ của chị cũng khác hẳn tôi. Chị hẳn sẽ không đánh con, cũng sẽ không nặng lời với con. Nhưng con trai chị ấy đột nhiên nhốt mình trong phòng không ra ngoài học tập và giao thiệp nữa, cuối cùng đã biến thành sinh vật kỳ quái, nên chắc chắn bản thân chị ấy cũng có vấn đề nào đó.

"Hội chứng biến thành sinh vật quái dị"… Tôi có một giả thuyết cho căn bệnh kỳ lạ này. Vấn đề không nhất thiết thuộc về bản thân người bị đột biến, mà có thể thuộc về bố mẹ của bệnh nhân… Nghĩa là vì gia đình có vấn đề nên căn bệnh đó mới phát tác.

Tôi cảm nhận được một điểm chung mơ hồ trong dáng vẻ của những bậc phụ huynh đến với hội gia đình đó. Tôi tự biết mình là một người hay có những lầm tưởng khủng khiếp, nên tôi không biết nhìn nhận một cách khách quan như thế nào. Nhưng dù tôi có cố loại bỏ yếu tố chủ quan để cân nhắc mọi việc, thì cuối cùng, miễn là sự vật sự việc đi qua mắt tôi và được xử lý trong đầu tôi, nó sẽ chỉ có thể là suy nghĩ chủ quan mà thôi.

Tôi cảm thấy mình cũng có vấn đề chưa tốt. Cụ thể, tôi nghĩ rằng mối quan hệ mẹ con giữa tôi và con gái chưa đủ sâu sắc. Thế nên dù con đã qua giai đoạn thích phản kháng, thỉnh thoảng con vẫn có thái độ không tốt với tôi. Sau khi bị đột biến, con thường xuyên nhe răng một cách đầy hung dữ, có lẽ cũng là vì điều đó.

Tới lúc này có lẽ đã muộn, nhưng tôi không muốn bỏ cuộc. Tôi muốn hiểu con gái mình. Tôi muốn biết Saya đang suy nghĩ điều gì, muốn biết con nghĩ gì về mình.

Nghĩ vậy, tôi bèn bước vào phòng riêng của Saya.

Phòng con gái tôi khá bừa bộn, quần áo vương vãi và chất đống. Cho tới lúc này, tôi vẫn để nguyên mọi thứ như vậy, nhưng giờ tôi chợt muốn sắp xếp lại một chút… Vì tôi có cảm giác rằng, nếu sắp xếp đồ đạc cho con, tôi sẽ hiểu ra được điều gì đó.

https://thuviensach.vn

Dạo ấy thời tiết âm u nhiều ngày, nhưng hôm đó là một ngày nắng ráo tràn đầy không khí mùa hè. Những ngày thời tiết đẹp, cơ thể tôi cũng khỏe mạnh hơn. Sinh lực trong người dâng lên, đúng là một ngày rất hợp để lau dọn nhà cửa, đồ đạc. Tôi mở hé cửa nhà cho phòng thoáng khí rồi bắt tay vào làm việc.

Sắp xếp lại phòng con gái có gì đó giống như đang sắp xếp lại các di vật của con vậy. Có lẽ thực tế cũng là vậy thật. Những bộ quần áo này đã không còn chủ nhân để khoác chúng lên người nữa. Tôi cũng không mặc được, nên có lẽ chỉ còn cách bỏ chúng đi. Nhưng trong lòng tôi vẫn còn chưa cam tâm vứt đi. Saya chắc chắn sẽ nổi giận nếu tôi bỏ đồ cá nhân của nó đi, thế nên tôi chỉ trải chúng ra, vuốt phẳng các nếp nhăn, gấp lại rồi cất vào tủ.

Tôi xếp các tạp chí thời trang và truyện tranh bừa bãi trong phòng lên giá sách, mỹ phẩm cất vào túi đựng. Tôi dọn dẹp những chiếc túi xách bị lôi ra rồi để chỏng chơ trên sàn, khi sàn nhà không còn đồ gì nữa, tôi bật máy hút bụi. Chỉ với chừng đó việc, căn phòng đã thông thoáng và nhìn khác hẳn.

Khi phòng ốc gọn gàng sạch sẽ, tôi có cảm giác tâm trạng mình cũng bình ổn, rõ ràng hơn. Tôi rất thích việc dọn dẹp và vứt bớt đồ đạc thừa thãi.

Công việc tiếp theo là gì nhỉ. Tôi liếc nhìn chiếc bàn bừa bộn những vật nho nhỏ. Những con thú bông được bài trí tùy tiện, đồ dùng học tập, khung ảnh, cuốn lịch cũ, dây đeo của cái gì đó và móc khóa, chẳng thấy được tính nhất quán hay mối quan tâm của chủ nhân những vật này. Có thể nói nó giống như tính khí thất thường của Saya vậy.

Tôi mở ngăn kéo để xem tình trạng tủ đồ ra sao, thấy bên trong khá gọn gàng. Trong đó có một xấp thư tay, sổ ghi nhớ, chiếc thiệp nhỏ từ ai đó và một món đồ chơi đã cũ mòn. Có cả hộp kem dưỡng môi đã dùng hết và những thứ cũ kỹ sần sùi tới mức tôi còn ngỡ là rác.

Tiếp theo tôi mở xem ngăn kéo bên cạnh. Trong đó có một cuốn sổ. Tôi bất giác cầm lên và nhìn qua, đó là một cuốn sổ bìa cứng trông giống như một cuốn nhật ký vậy.

https://thuviensach.vn

Nhật ký của Saya!

Trái tim tôi đập thịch một tiếng.

Cuốn sổ này hẳn đã ghi lại tất cả những suy nghĩ, những cảm xúc của con bé qua từng ngày. Để hiểu được con gái mình thì không còn thứ gì phù hợp hơn thế.

Rốt cuộc điều gì đã được viết trong cuốn sổ này? Một con bé mau chán như Saya lại có thể duy trì việc viết nhật ký hằng ngày như thế này sao? Tôi khấp khởi hy vọng, tay lật bìa cuốn sổ.

Ngày tháng được ghi trên trang đầu cuốn nhật ký là một ngày hơn một năm trước. Nội dung trong đó không có gì đặc biệt. Trong đó chỉ viết những chuyện thông thường, như các anh chị ở chỗ làm thêm của con bé làm nó khó chịu, khách hàng kỳ cục làm con bé khó xử…

Trang tiếp theo được viết sau đó vài ngày, viết liền trong hai ngày liên tiếp, nhưng rồi lại trống một ngày không viết, thỉnh thoảng cách ra hẳn một tuần. Giữa chừng không hề có trang trắng, mặc dù ngày tháng có nhảy loạn xạ nhưng con bé vẫn duy trì việc viết nó.

Giữa những lời than vãn liên miên về sự mệt mỏi và uể oải, đôi khi lại xuất hiện những đoạn văn mang tâm sự khác hẳn. Những đoạn văn đó có chút trừu tượng, thậm chí có thể cảm nhận được ý thơ trong đó nữa. Điều được viết trong đó là tâm trạng khi yêu của con bé đối với ai đó. Có vẻ như khi ấy Saya đang yêu đơn phương.

“Mình biết mình không thể bày tỏ tình cảm của mình với anh ấy, nhưng không hiểu sao mình vẫn vui mừng trước những điều thật nhỏ nhặt.”

Những câu từ đầy mộng mơ điển hình của một thiếu nữ đang yêu. Dù trong lòng phân vân không biết mình có nên đọc những dòng này không, nhưng tôi vẫn không thể thắng nổi lòng hiếu kỳ muốn biết con gái mình đã có một tình yêu đơn phương như thế nào.

“Đôi khi mình lại tưởng tượng ra những điều không thể có trong hiện thực. Ví dụ như, nếu như anh ấy chưa kết hôn, liệu mình có cơ hội với anh ấy không. Nhưng nghĩ tới chuyện đó thật vô ích. Chắc hẳn mình và anh ấy

https://thuviensach.vn

sẽ chẳng có duyên gặp gỡ, và đối với anh ấy, mình chỉ là một đứa trẻ chẳng có chút liên hệ gì với anh cả.”

Có thể đoán rằng anh ta hơn tuổi con bé. Và anh ta đã kết hôn. Con bé đã yêu một tình yêu thật vô vọng. Saya cũng hiểu được điều đó, nhưng nó vẫn viết ra những câu từ thể hiện sự nuối tiếc và không thể từ bỏ.

“Giá như một ngày nào đó anh ấy nhìn mình bằng một ánh mắt đặc biệt. Giá như một ngày nào đó anh không coi mình là trẻ con nữa, mà mình như nhìn một cô gái đã trưởng thành. Thế nhưng dù có như vậy, chắc chắn sẽ không có đám cưới nào giữa mình và anh ấy. Dù có thế nào, mình cũng không thể làm thế được. ”

Vừa nghĩ nếu đã thích anh ta đến thế, tại sao thái độ của con bé lại tiêu cực như vậy, mắt tôi vừa đuổi theo các con chữ. Tôi dùng ngón tay lần theo dòng chữ, rồi đột nhiên ngón tay tôi chững lại.

“Nếu thế, thà rằng ngay từ đầu mình và anh ấy là ruột thịt thật sự.”

Đột nhiên tiếng chó sủa dữ dội vang lên bên tai tôi, tôi giật mình ngẩng mặt lên.

Saya đang đứng ở cửa phòng.

“… Saya…”

Sau một thoáng sửng sốt, tôi luống cuống giấu cuốn nhật ký đang cầm trên tay ra sau lưng, nhưng đã muộn rồi. Saya đã chứng kiến tôi đang dòm ngó bí mật của nó, con bé đang sủa một cách đầy phẫn nộ.

“Saya!”

Saya sủa rất váng óc, tiếng sủa mà tôi chưa từng nghe thấy trước đây. Nếu con bé có thể nói được như người, chắc hẳn lúc này nó sẽ lớn tiếng chất vấn tôi.

Kiểu như, tại sao tôi tự tiện vào phòng nó, sao lại tự tiện lục lọi ngăn kéo và xem trộm nhật ký của nó.

Thân thể nhỏ bé của Saya run bần bật, nó nhắm tới đầu gối tôi và nhảy chồm lên.

“Á đau!”

https://thuviensach.vn

Bị cắn mạnh vào cẳng chân, tôi bất giác ngồi sụp xuống. Theo phản xạ, tôi đưa tay lên định đánh, nhưng rồi tay tôi buông thõng xuống.

Tôi biết người sai là mình. Vả lại nội dung trong cuốn nhật ký đó…

Thay vì đánh, tôi hướng ánh nhìn nghi hoặc về phía Saya. Tôi không thể ngăn mình làm việc đó.

Saya khẽ rên lên, chân sau của con bé lùi lại. Gương mặt con bé thể hiện rõ trạng thái chuyển từ cơn giận dữ thành bối rối, trông con bé có vẻ xấu hổ.

Cơ thể con bé là chó, riêng gương mặt vẫn là gương mặt Saya mà tôi biết, thế nên tôi nhớ rất rõ biểu cảm đó của con bé. Đó là gương mặt con bé khi nó tự biện hộ cho mình rằng nó không có lỗi gì cả.

Saya đứng đó không biết làm sao, con bé khẽ kêu nho nhỏ rồi đột ngột quay lưng chạy ra phòng khách.

“Chờ đã, con đi đâu thế?”

Tiếng “cạch cạch cạch” của chân chó đập xuống sàn nhà khi nó chạy xa dần, một lúc sau tôi không còn nghe thấy nữa. Tôi sực nhớ ra mình đang mở cửa nhà.

“Chờ đã!”

Tôi cố đứng dậy với một bên chân rỉ máu và đau âm ỉ, vội đuổi theo con. Trong phòng khách không có dấu hiệu gì của Saya, khắp phòng tĩnh lặng không có tiếng động nào. Tôi có cảm giác con bé đã chạy ra ngoài.

Tôi vội vã xỏ tạm đôi xăng đan vào chân và chạy ra hành lang khu chung cư. May là với cơ thể của loài chó, con bé không thể dùng được thang máy. Nếu vậy nó hẳn đã chạy cầu thang bộ xuống phía dưới.

Tôi cũng không thể thong thả chờ thang máy mà liền chạy thang bộ xuống. Chẳng nhìn thấy bóng dáng Saya đâu, nên tôi không biết con bé có chạy về phía này không. Nếu là lo lắng hão huyền thì tốt, nhưng tôi vẫn lo lắng không dứt.

Để đảm bảo an ninh, tầng một - điểm cuối của cầu thang và bên ngoài được ngăn cách bởi một lớp cửa có khóa. Đó là kiểu cửa khóa tự động, cơ

https://thuviensach.vn

chế của nó là người từ bên trong tòa nhà sẽ mở được cửa mà không cần chìa khóa, nhưng Saya không thể với tay tới tay gạt của cánh cửa được.

Chạy xuống cuối cầu thang, tôi thấy Saya ở đó, người tựa vào cửa, cố sức vươn chân trước và toàn bộ cơ thể lên với lấy tay gạt. Đúng như tôi dự tính, quả là không thể coi thường trực giác được.

Sau khi để ý thấy tôi, Saya vừa lùi dần vào trong góc vừa nhe răng dọa.

"Về thôi con."

Tôi cố gắng lấy giọng dịu dàng nhất để nói chuyện với con.

"Là lỗi của mẹ. Vì mẹ đã không chịu quan sát kỹ mọi chuyện…"

"Ư ư ư…" Saya vẫn giữ nguyên tư thế phòng vệ đó.

Khi tôi chậm rãi đến gần, con bé liền lùi thêm về phía sau, cố duy trì khoảng cách với tôi.

Đúng lúc tôi thủ thế để bắt lấy con bé và cưỡng chế đem về nhà thì đột nhiên cánh cửa bị mở ra từ phía ngoài.

"Ồ… Chào chị."

Người phụ nữ trung tuổi vừa xuất hiện sau cánh cửa có lẽ là cư dân trong tòa chung cư này. Chị ta ngạc nhiên khi thấy tôi đứng ngay cạnh cửa, dù nghi ngờ nhưng chị ta vẫn cất tiếng chào. Tôi cũng vừa lùi về phía sau vừa cúi đầu chào lại. Chính khoảnh khắc đó, Saya nhanh chóng lách mình qua khe hở của cánh cửa vừa mở ra và chạy vụt ra ngoài.

"Saya, không được!"

Tôi hấp tấp đẩy người phụ nữ đang đứng như trời trồng ở đó để mở cửa rồi vội vã đuổi theo. Saya chạy cắt ngang qua bãi đỗ xe phía sau chung cư, rồi bỏ chạy về phía khu dân cư, ngược với hướng đường quốc lộ. Chân chó chạy rất nhanh, dù sắp mất dấu tới nơi nhưng tôi vẫn cố hết sức đuổi theo.

"Chờ đã!"

Tôi mặc bộ đồ thun ở nhà, tóc tai rối bù. Chân đi dép lê, bộ dạng bên ngoài vô cùng luộm thuộm, chạy trên con đường trong khu dân cư. Mỗi khi

https://thuviensach.vn

chạy ngang qua ai đó, tôi đều cảm thấy họ nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, nhưng tôi vẫn đuổi theo Saya.

Cục bông trắng muốt chạy nhanh như lăn đi trước mặt tôi. Chẳng biết nó định chạy đi đâu, hay chỉ biết cắm đầu cắm cổ chạy bừa. Saya đang cố gắng chạy đi thật xa, bất kể nơi đâu cũng được, chỉ để trốn thoát khỏi tôi.

Mẹ xin con, đứng lại chờ mẹ đã, con chạy đi đâu thế?

Tôi ráng hết sức đuổi theo thân hình bé bỏng ấy. Tôi chỉ biết đuổi theo Saya đang chạy thật nhanh về phía trước để cắt đuôi tôi.

Đột nhiên, có một thứ bay vọt vào tầm mắt tôi. Bóng dáng nhỏ bé đang chạy đi trong chiếc gương ở góc đường. Một chiếc xe chạy tới từ góc đối diện.

“Saya!”

Tiếng thét của tôi có tới được tai con gái tôi không?

Tiếng phanh xe gấp gáp và tiếng va chạm trầm đục.

Tôi chạy chậm lại, với đà chạy đó tôi vẫn tiến lên phía trước thêm vài bước, rồi đứng sững lại ở đó. Khoảng cách giữa tôi và Saya, khoảng cách mà tôi đã chạy hết sức bình sinh cũng không thể thu hẹp lại ấy, giờ chỉ còn khoảng một mét.

Một người đàn ông trung niên với sắc mặt xám ngoét bước xuống khỏi ghế lái. Ông ta vòng ra phía đầu xe như để xác nhận lại.

Bộ lông trắng muốt của Saya nhuộm màu đỏ tươi, đôi chân gập lại một cách kỳ dị co quắp lại, con gái tôi nằm giữa những vệt máu vương vãi. Bụng nó rách toạc, những dây nhợ bên trong xổ ra ngoài. Tôi không thể nhìn cảnh đó, chỉ thẫn thờ đứng nhìn gương mặt người đàn ông.

“Là chó của cô à?”

Gã đàn ông hỏi tôi với giọng khó chịu.

“Tại cô không đeo vòng cổ và buộc dây cho nó đấy. Những chủ nuôi vô trách nhiệm như cô thật phiền phức. Cô tự làm tự chịu đã đành, nhưng tôi cũng chẳng dễ chịu gì. Xe tôi vừa bẩn vừa bị xước đây này. Xui xẻo quá đi mất!”

https://thuviensach.vn

Gã đàn ông cau mày lại thở dài, đoạn ngồi xổm xuống xem xét phần đáy xe.

“Nói trước cho cô biết, tiền đền bù cho thú cưng - tội phá hoại tài sản của người khác chỉ được công nhận khi người chủ của thú cưng thực hiện đầy đủ trách nhiệm quản lý của mình thôi. Những trường hợp giống như lần này gọi là miễn trừ bồi thường vì người gây hại cũng phải chịu tổn thất, thế nên tôi sẽ không trả tiền bồi thường tài sản và bồi thường chấn thương về tinh thần cho cô đâu.”

Vừa nói gã đàn ông vừa đứng lên, ánh mắt gã vô tình chuyển sang Saya, rồi đột nhiên mắt gã trợn trừng.

“Ối! Chuyện gì thế này? Chó có gương mặt con người ư?”

Saya rên khe khẽ, chân trước huơ huơ vô lực trong không trung.

Gã đàn ông nhìn tôi với ánh mắt như đang nhìn quái vật. Ánh mắt ấy đã thể hiện một cách chân thực nhất cách nhìn và đánh giá của xã hội về người bệnh đột biến và tôi - mẹ của bệnh nhân đột biến, hơn bất kỳ lời lẽ nào.

“Tha cho tôi, tôi không muốn dính líu tới chuyện này!”

Nói rồi người đàn ông vội vã leo lên ghế lái như trốn chạy. Gã nổ máy, quành xe một góc thật rộng như muốn tránh xa Saya nhất có thể, rồi phóng vụt đi, trong nháy mắt đã không nhìn thấy nữa.

Bị bỏ lại, tôi đứng sững ở nơi đó một lúc.

Tiếng ồn xung quanh tắt hẳn, không gian lặng lẽ như tờ. Trong không gian đó chỉ có tôi và Saya nằm đó.

Tôi chậm rãi bước về phía con, quỳ gối xuống đường. Con đường bê tông nóng bỏng cả da thịt. Hôm nay thời tiết đẹp và có nắng to.

Cơ thể vô lực đang nằm trên đường đó giờ không còn động đậy chút nào nữa.

“Saya ơi.” Tôi gọi.

Không có phản ứng gì cả.

https://thuviensach.vn

Tôi vươn hai tay tới lớp lông lấm bẩn màu hồng trà loang lổ đó, nhấc con lên.

Hơi ấm và cảm giác nhớp nháp cảm nhận được từ đôi tay tôi. Chân cẳng con thõng xuống, khi tôi nâng lên, người con oặt sang một bên với tất cả trọng lực của cơ thể. Dịch cơ thể chảy ra qua vết rách trên bụng thấm ướt đùi tôi nóng hổi.

Đôi mắt đã quên chớp bờ mi của Saya đang hướng về nơi nào đó. Đôi đồng tử có lẽ không còn phản chiếu thứ gì nữa. Từ khuôn miệng mở ra he hé không còn hơi thở thoát ra nữa.

Chuyện gì đang xảy ra thế này… Tôi không thể hiểu nổi. Đầu óc tôi vô cùng mụ mị, dòng chảy thời gian dường như cũng chậm hẳn lại.

Nhiệt độ cơ thể của con bé giảm dần. Tôi ôm lấy Saya, giờ đang dần biến thành một vật thể vô tri giác vào lòng mình.

Lúc này hình ảnh tôi nhớ tới chính là Saya lúc con bé mới được sinh ra.

Hình ảnh của Saya khi con bé được quấn lớp tã trắng phau và mềm mại, đôi mắt nhắm nghiền, chỉ có các ngón tay nhỏ xíu khẽ động đậy.

Lúc này, tôi chỉ còn nhớ tới cảm giác trên đôi tay mình khi lần đầu tiên tôi ôm lấy đứa con gái sơ sinh bé bỏng, đứa con gái dấu yêu duy nhất của mình ấy.

https://thuviensach.vn

Chương 4

https://thuviensach.vn

.1.

“Này, em đi đâu thế?”

Bỏ mặc giọng nói của Isao sau lưng, Miharu cầm lấy chìa khóa xe rồi vội vã lao ra khỏi nhà.

Mình phải đi tìm Yuu!

Isao đã kể với Miharu, với một giọng điệu chẳng có vẻ gì là xấu hổ, trái lại còn có phần nhẹ nhõm, rằng anh đã mang Yuichi vứt đi thật xa rồi. Khi cô hỏi dồn, anh đành khai rằng trong lúc cô ngủ đã lái xe chở Yuichi tới ngọn núi gần nhà và bỏ cậu lại ở đó.

Sao anh ta nỡ lòng làm thế chứ?

Trong lòng lẫn lộn cảm giác thất vọng và nghi ngờ chồng, Miharu vội vã lái xe tới ngọn núi nọ. Nhìn lịch sử chạy xe trên bảng điều hướng xe, cô cố gắng đi theo con đường đó.

Bốn giờ rưỡi chiều một ngày cuối hè. Trời vẫn còn sáng, nhưng chỉ chừng một tiếng nữa mặt trời sẽ lặn dần. Nếu để trời tối thì việc tìm kiếm sẽ rất khó khăn. Nhưng cô không định trì hoãn thêm tới sáng mai nữa.

Mình phải mau đi tìm và dẫn Yuu về!

Đáng lo nhất là cơ thể của con. Cơ thể đó quá yếu ớt trước những mối đe dọa bên ngoài. Nếu bị động vật hoang dã tấn công, chắc con cô không chịu nổi nửa đòn. Dù đó có là chim hay lợn rừng đi nữa. Cậu không có cách nào tự bảo vệ mình, nên chẳng khác đứa trẻ sơ sinh là mấy.

Trên lịch sử chạy xe có ghi rõ ngọn núi mà Isao đã đem Yuichi đi vứt, nhưng nếu không có nó cô cũng phần nào đoán ra. Vì cô đã từng đem vứt chú chó mà Yuichi nuôi hồi tiểu học lên ngọn núi đó.

https://thuviensach.vn

Đó là một con chó tạp chủng, to cỡ trung bình và rất thông minh, luôn làm theo mọi mệnh lệnh của chủ nhân. Con chó đó vốn là do Yuichi nhặt về, cậu đặt tên cho nó là Chataro, hồi đó con trai cô quấn quít cưng chiều con chó lắm.

Rồi một ngày, không rõ vì sao nó cắn tay Isao, Miharu cũng không biết chính xác lý do là gì. Cô đã hỏi Isao, nhưng anh chỉ bảo nó đột nhiên cắn anh mà không giải thích thêm gì khác. Vết thương rất sâu, anh đã phải khâu ba mũi. Cuối cùng, họ cho rằng con chó quá nguy hiểm và quyết định không nuôi nó nữa.

Yuichi đã khóc lóc và phản đối rất nhiều, nhưng Isao rất cứng rắn. Miharu cũng lo sợ chuyện xấu nhất xảy ra, nên cô đã không phản đối ý kiến của chồng.

Lúc đem con chó đi vứt, việc chọn vứt nó ở ngọn núi thay vì mang đến trung tâm y tế cộng đồng là do sự từ bi của Isao. Nếu mang nó đến trung tâm y tế cộng đồng, nó sẽ bị tiêm thuốc trợ tử. Yuichi phản đối quyết liệt chuyện đó nên họ quyết định sẽ mang con chó lên núi vứt. Đương nhiên, việc mang động vật và bỏ lại trên núi là phạm pháp.

“Chataro thông minh lắm, nó sẽ sống khỏe mạnh trên núi thôi.” Isao giả lả nói. Nhưng chó vốn là loài có bản năng tìm về nhà cũ. Nếu chỉ vứt nó ở đấy rồi về thì nó sẽ về theo ngay, thế nên họ đã đóng một cái cọc xuống đất và xích nó vào cái cọc ấy rồi mới đi về.

Họ dừng xe ở chân núi, một mình Isao dắt theo con chó xuống xe. Trong lúc chờ Isao quay lại, Yuichi cắn chặt đôi môi, không nói gì cả. Giờ nghĩ lại, cô có cảm giác bắt đầu từ ngày đó, Yuichi không còn nói ra suy nghĩ và ý muốn của mình nữa, cậu đã trở thành một đứa trẻ hoàn toàn lặng lẽ. Không khó để hình dung ra rằng đó là một sự kiện gây ảnh hưởng rất xấu tới sự nuôi dưỡng và giáo dục về mặt cảm xúc cho Yuichi. Vừa nhớ lại cảm giác tội lỗi khi đó, Miharu vừa quẹo tay lái.

https://thuviensach.vn

Cô dừng xe ở điểm mà lịch sử chạy xe lần trước bị ngắt. Miharu bậm chặt môi, thận trọng nhìn con đường rừng trước mắt. Từ đoạn này, phần mềm chỉ đường trên xe không có thông tin nữa, nhưng cô chỉ còn cách tiến về phía trước. Trong đầu thường trực ý nghĩ phải nhớ đường để lúc quay về không bị lạc, cô với tay lấy chiếc đèn pin luôn để sẵn trong xe. Miharu hạ quyết tâm rồi bước xuống con đường sỏi đá.

Cô mải miết leo lên con đường dốc thoai thoải. Dù trong lòng luôn có nỗi bất an, không biết có thể tìm thấy không, nhưng trước mắt vẫn phải đi tìm đã. Không phải là có tìm thấy được hay không, mà là cô nhất định phải tìm thấy và mang con trai trở về. Cho tới lúc đó, cô sẽ không dừng lại.

Tiếng lá cây xào xạc vì gió, đôi lúc có tiếng chim kêu. Ngoài những âm thanh đó, con đường rừng hoàn toàn tĩnh lặng. Miharu chăm chú cất bước trên con đường, trong đầu cô miên man biết bao luồng suy nghĩ.

Yuu ơi.

Bị bỏ lại một mình trên núi, giờ này con cô đang thế nào? Càng nghĩ trái tim cô càng đau đớn như bị ai giày xéo.

Hẳn là lo lắng lắm. Hẳn là sợ hãi lắm. Khi đang mải miết nghĩ tới cảm xúc của Yuichi, đột nhiên cô nhận ra.

Đã khi nào cô nghiêm túc nghĩ về việc Yuichi nghĩ gì sau khi cậu bị đột biến chưa?

Miharu chớp chớp mắt, thở dài. Tiếng ve chợt vang lên râm ran như vừa sực nhớ ra, rồi ngay lập tức lại im bặt.

Sự thật là, sau khi con trai biến thành một sinh vật không rõ chân tướng, cô đã không coi đó là con người nữa mà đã đối xử với con đúng như vẻ ngoài của cậu - một sinh vật hoàn toàn khác.

Chắc nó không hiểu tiếng người đâu. Chắc nó không có những suy nghĩ như của con người đâu. Cô đã tự ý suy đoán như thế và ngay từ đầu đã từ bỏ việc để ý đến nội tâm của Yuichi.

… Mà không, có thực là cô cư xử như vậy chỉ từ sau khi Yuichi bị đột biến?

https://thuviensach.vn

Hay là từ trước tới giờ, cô chưa từng đặt mình vào vị trí của con để suy nghĩ điều gì, chưa từng trăn trở suy nghĩ tới việc tìm hiểu nội tâm con?

Mồ hôi túa ra trên cổ Miharu, bầu không khí lạnh hơn không khí trong khu phố một chút nhẹ nhàng bao quanh cô. Đang là giữa hè, nhưng trên núi vẫn mát. Khi trời tối hẳn, trời sẽ lạnh hơn nữa chăng? Yuichi lúc này có lạnh không? Vừa nghĩ, Miharu vừa thở hổn hển mà bước tiếp.

Tại sao đột nhiên Yuichi trở thành một đứa trẻ lặng lẽ như vậy? Tại sao Yuichi không còn nói lên ý kiến, mong muốn của mình, lúc nào cũng rụt rè nhìn sắc mặt người lớn như vậy?

Cậu không bao giờ phản kháng, không bạo lực, dễ bảo, nên cô đã tưởng cậu là một đứa con ngoan. Nhưng kết quả của việc đó là từ chối đến trường và giam mình trong phòng riêng, đó là những vấn đề hiện hữu trước mắt cô.

Đối với Miharu, một cuộc đời hạnh phúc nghĩa là tốt nghiệp một trường đại học bình thường, đi làm ở một công ty bình thường, kết hôn như những người bình thường và già đi như những người bình thường.

Vậy "bình thường" nghĩa là thế nào?

Đó là mức tiêu chuẩn cuộc sống trung bình. Không nghèo khó, không sung túc, chỉ ở mức trung bình.

Đương nhiên nếu có thể hướng tới mục tiêu cao hơn thì cũng không sao. Nhưng không được phép thấp hơn thế. Không được phép ở lớp đáy… Tại sao không được phép? Vì sẽ rất vất vả. Vì sẽ phải nếm trải nhiều cực nhọc. Vì cô không muốn con mình phải chịu khổ, sống cuộc sống bó buộc, thiếu tự do.

Chắc hẳn bậc làm cha mẹ nào cũng sẽ nghĩ như vậy. Nếu là một người bố, người mẹ bình thường, chắc chắn người đó sẽ cầu mong hạnh phúc cho con trai mình.

Thế nên Miharu rất mong Yuichi là "một đứa trẻ bình thường" theo cách nghĩ của cô. Cậu buộc phải trở thành một đứa trẻ như thế. Cô luôn cố

https://thuviensach.vn

gắng dẫn dắt con vào con đường đúng đắn, nhưng cô lại rất bực bội bởi con mình chẳng chịu lắng nghe.

Nhưng nói thẳng ra thì, những cái đó cũng chỉ là để phục vụ cho "cái tôi" của Miharu mà thôi.

Cô đã khi nào lắng nghe Yuichi để biết con mình muốn có cuộc sống như thế nào chưa? Chẳng phải cô luôn cho rằng cậu con trai nhút nhát thiếu quyết đoán của mình không thể tự thiết kế một tương lai tử tế cho mình sao? Chẳng phải cô luôn nghĩ Yuichi không thể tự mình quyết định được nên cô phải quyết định thay con nhiều việc đấy sao?

"Ôiii!" Miharu khẽ thở dài.

Cô đã nghĩ, vì Yuichi còn nhỏ nên cô cần phải làm mẫu cho con, rằng con đường cô đã chọn cho con mới là con đường đúng đắn, rằng cô phải bắt con đi trên con đường đó, nếu không Yuichi sẽ không được hạnh phúc.

Con đường đẹp đẽ đã được trang bị sẵn. Con đường mà xung quanh chẳng có mối nguy nào, dẫn thẳng tới tương lai sáng chói. Nhưng cơ hội chọn lựa con đường đó có bình đẳng với tất cả mọi người không?

Rất có thể, con đường đúng đắn mà Miharu luôn cố gắng cung cấp cho Yuichi lại là một con đường mòn nhỏ hẹp mấp mô, tới mức mỗi bước chân đặt xuống đều phải phân vân lưỡng lự. Hoặc có thể cậu cảm thấy con đường đó cũng giống như con dốc mà cô đang leo lên lúc này, chỉ toàn những đoạn dốc thoai thoải, chẳng thể thấy được thông suốt.

Cô biết mình chưa đi được bao nhiêu, nhưng vì mệt quá nên đôi chân cô tự động dừng lại. Cô đứng đó với hơi thở đứt quãng và đôi chân đau ê ẩm.

Xa xa vọng tới tiếng ve sầu đêm. Âm thanh ấy như muốn khơi gợi lên nỗi cô đơn buồn bã.

Khác với khu phố nhốn nháo những người, ngọn núi rất yên tĩnh. Xung quanh không có dấu hiệu nào của động vật. Miharu nghĩ, nếu cứ đi tiếp thế này, có phải cô chỉ càng bị cách ly hơn không?

https://thuviensach.vn

Cảm giác khi bị tách biệt khỏi “những người bình thường” và “mọi người” - những hình mẫu và khuôn khổ lớn mà Miharu luôn tin tưởng. Cô cảm thấy điều đó thật đáng sợ.

Cảm giác an tâm khi hòa cùng nhịp bước với người xung quanh, hòa tan vào đám đông có phải rất giống với tâm trạng của những chú dê trong bầy được nuôi ở nông trại không?

Một cuộc sống không có niềm hạnh phúc lớn lao nào, cũng không có nỗi bất hạnh nào đặc biệt. Cuộc sống không bị thứ gì nhắm tới và hãm hại.

Nhưng trên ngọn núi này, Miharu thực sự là một người cô độc.

Càng đi sâu vào trong núi, cô càng chìm sâu vào cảm giác không thể trở lại được nữa. Và cô còn lo lắng rằng nếu không cẩn thận, cô sẽ gặp nạn trên núi, rồi phơi xương ở đây mà không ai hay biết.

Lẽ ra cô nên thuyết phục Isao để anh dẫn đường cho mình chăng? Hay lẽ ra cô nên gọi cảnh sát để nhờ tìm kiếm? Không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng cô dễ dàng tưởng tượng ra việc Isao ngoan cố không chịu hợp tác. Nếu anh trắng trợn nói rằng không nhớ đã để Yuichi ở đâu thì cô cũng chẳng làm gì được. Và nếu cô nhờ cảnh sát đi tìm, khi biết đối tượng tìm kiếm là một người bị đột biến, chắc họ cũng không nhận lời giúp đỡ đâu.

Cho tới hôm nay, cô đã luôn làm công tác tư tưởng với chồng, nhưng không ngờ Isao thực sự dùng đến cách thức quyết liệt này. Có lẽ đâu đó trong lòng cô vẫn muốn tin vào tình cảm của Isao dành cho Yuichi.

Vì dù con đã bị đột biến, dù về mặt hình thức họ đã nộp giấy khai tử, nhưng hai người họ vẫn là bố con. Cô đã nghĩ ngoài miệng anh có thể nói những lời cay nghiệt, nhưng chắc chắn trong lòng anh chưa hoàn toàn từ bỏ, rằng đó chỉ là biểu hiện khác của một Isao bảo thủ, cộc cằn và ác khẩu. Hoặc những lời đó chỉ là để dọa nạt Miharu mà thôi. Cô đã muốn tin vào tất cả những điều đó.

Miharu thật ngây thơ. Cô đã quá tin vào những câu chuyện cổ tích về tình phụ tử, lầm tưởng rằng một người cha không thể nào vứt bỏ con trai mình được. Cô đã tự suy luận rằng mình như vậy nên Isao cũng như vậy.

https://thuviensach.vn

Tại sao cô không nghĩ rằng chính những suy nghĩ đó của cô mới thật hoang đường?

Lau đi giọt mồ hôi trên trán, Miharu cuối cùng cũng ngồi xuống. Cô ôm gối, mặt cúi xuống. Tầm nhìn của cô bị bóng tối bao phủ, hình ảnh Isao và Yuichi hiện lên trong đầu cô. Sợi dây tình cảm kết nối gia đình, tình yêu thương tuyệt đối, niềm tin mù quáng rằng bậc làm cha mẹ nào cũng sẽ làm điều tốt nhất cho con cái mình.

Trong lòng Miharu điều đó có thể đúng, nhưng trong lòng Isao thì không phải vậy. Có lẽ lý do chỉ đơn giản là như thế. Cô nghĩ, nếu vậy thì Isao hoàn toàn không yêu thương Yuichi hay sao, nhưng cô không biết được điều đó. Nụ cười của anh khi cô sinh ra Yuichi, giọng nói dịu dàng của anh với con khi anh nắm ngón tay con và nói "Bố đây", tất cả đều là thật. Anh đã nhiều ngày vắt óc suy nghĩ tên con, cũng từng tranh cãi với cô rất nhiều về việc nên mua món đồ chơi nào cho con, một người chỉ có thể làm tất cả những việc đó nếu họ thực sự mong muốn điều tốt cho con trai mình mà thôi.

Anh thực sự đã từng yêu thương con. Nhưng giờ thì lại thành ra như vậy.

Vì anh không cần tới nữa nên anh vứt bỏ. Vì hình dáng của cậu không như anh mong đợi. Vì tình yêu thương của anh bị từ chối. Thế nên anh đã vứt bỏ cả con chó tạp chủng và đứa con trai vô dụng của mình. Với Isao, mọi chuyện có lẽ là như vậy… Miharu không biết nữa.

Môi trường lớn lên của cô khác với Isao. Vì vậy cách suy nghĩ cũng khác. Điều đó thật hiển nhiên, thế mà cô lại từng nghĩ vì họ là vợ chồng nên chắc chắn hai người phải có chút đồng điệu trong cách nghĩ với nhau. Nhưng giờ ngẫm lại cho kỹ, Miharu nhiều lần đã nhượng bộ theo ý chồng, còn anh đã được bao nhiêu lần nhượng bộ theo ý cô?

Nếu như hai người chỉ có thể là vợ chồng khi cô nhượng bộ làm theo ý chồng, vậy thì…

Nghĩ tới đây, Miharu lắc lắc đầu. Giờ không phải lúc để nghĩ tới những chuyện đó.

https://thuviensach.vn

Sau một lúc nghỉ ngơi khá dài, hơi thở của cô không còn hổn hển nữa, nhưng cô vẫn chưa có sức ngẩng mặt lên, đứng dậy và bước tiếp.

"Yuu ơi…"

Suy nghĩ của cô lẫn lộn rồi. Điều gì mới là đúng đắn?

Cô không biết phải làm sao để giải quyết, không biết nên làm gì, không biết đâu là câu trả lời đúng. Giữa ngọn núi này, chỉ có mình Miharu đơn độc, ngồi thu lu ôm gối. Cô không thể trông cậy vào ai, không thể dựa dẫm vào ai.

Trong không gian tĩnh mịch không một tạp âm, chỉ còn Miharu ngồi đó đối diện với chính mình. Thứ duy nhất chắc chắn hiện hữu nơi đây chỉ gồm trí não và cơ thể của chính mình. Nếu như lúc này trái tim cô yếu mềm và quay về điểm xuất phát, cả đời cô có lẽ sẽ không được gặp lại Yuichi nữa.

Miharu tự hỏi chính mình rằng như thế có ổn không?

Cô tạm gác sang một bên những câu hỏi điều gì là đúng đắn, nên làm như thế nào. Không phải những câu trả lời mô phạm mà người đời đưa ra, mà là tự bản thân Miharu muốn làm điều gì cho Yuichi. Cô có thể chấp nhận việc vĩnh biệt Yuichi không. Hay là…

Câu trả lời ngay lập tức đã hiển hiện, nhanh hơn hẳn suy nghĩ của cô.

https://thuviensach.vn

.2.

Cơn gió vuốt ve cánh tay trần của cô mỗi lúc một lạnh hơn, Miharu ngẩng mặt lên nhìn trời. Bầu trời đang ngả bóng, bắt đầu chuyển sang buổi tối.

Lúc cô xuống xe đi bộ là khoảng hơn năm giờ chiều. Vì cô vội vã ra khỏi nhà không mang theo đồng hồ nên không biết giờ là mấy giờ. Ít nhất cô cũng nên mang theo thứ gì có thể dùng để liên lạc với mọi người, nhưng Miharu không có thói quen mang theo điện thoại di động bên mình, cô bị thiếu ý thức về những đồ vật thiết yếu.

Vì chân bị đau nên cô phải vừa đi vừa nghỉ, nhưng dựa theo cảm giác, cô đoán mình đã leo đên lưng chừng núi. Giờ cũng chỉ còn cách tưởng tượng xem Isao đã leo tới đoạn nào của núi, đã để Yuichi lại như thế nào. Nếu cho rằng gần chân núi quá thì không ổn, mà lại không cần leo tới tận đỉnh núi, thì rất có thể anh sẽ chỉ leo đến khi mỏi chân rồi bỏ con lại đó mà xuống.

Nếu thế, đã tới đoạn cô có thể tìm thấy Yuichi rồi, đương nhiên với điều kiện là cô không đi nhầm đường.

“Một chút nữa thôi…”

Trong lòng Miharu chưa bao giờ tồn tại lựa chọn vứt bỏ Yuichi. Dù có nghĩ thế nào, dù Yuichi không còn hình dạng của con người nữa thì cậu vẫn là con trai cô.

Khi đào sâu ký ức của mình, chỉ có những ký ức thời Yuichi thơ bé tỏa sáng lấp lánh trong đầu cô. Một cậu con trai ngoan ngoãn trung thực. Một đứa trẻ dịu dàng. Cô biết mình đã tô hồng mọi thứ. Những ký ức về thời thơ ấu của con càng tốt đẹp, thì sự thất vọng đối với Yuichi của những năm

https://thuviensach.vn

tháng sau đó càng lớn. Cô đã bao lần nghĩ, lẽ ra thằng bé đã không phải người như thế.

Nhưng đối với cậu con trai bắt đầu giam mình trong phòng, cô chưa từng nghĩ "mình không cần nó nữa." Có thể ý nghĩ lẽ ra cô nên sinh thêm một đứa con nữa từng vài lần nổi lên trong đầu cô. Nhưng dù có thế, đối với Miharu, Yuichi vẫn là cậu con trai duy nhất của cô.

"Yuu ơi."

Với cơ thể đó, con trai cô không thể tự do di chuyển theo ý mình được. Hay là cậu đã thử đi xuống núi rồi?

Con có bị con chim nào tấn công không? Con có bị thương ở đâu không?

Khi bị Isao đưa đến đây, Yuichi đã nghĩ gì? Cậu đã tuyệt vọng vì bị người thân ruột thịt vứt bỏ trên núi hoang, như một sự lọc bỏ những thứ thừa thãi, như bỏ rơi người già ngày xưa ư? Hay là cậu còn suy nghĩ gì khác?

Mình muốn có thêm một cơ hội nữa.

Nếu sai, cô muốn có thời gian và cơ hội để sửa chữa lại nó, muốn được làm lại.

Xin hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa!

Lời cầu xin không hướng về ai, Miharu chỉ cầu xin trong trái tim mình. Cô đã lên xuống con đường dốc quá nhiều lần, đôi chân đã mỏi nhừ tới đỉnh điểm.

Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng thứ gì đó đang rẽ ngang lớp cỏ cây ở khu rừng trước mặt để đi tới.

Miharu bất giác co rúm người, chân khựng lại. Ban đầu cô tưởng đó là tiếng gió nhưng không phải.

"Gì vậy…?"

Cô cẩn trọng nhìn quanh. Có vẻ không phải tiếng bước chân người. Thứ tiếng này giống như tiếng một con vật bốn chân nào đó đang chạy tới một cách mau lẹ.

https://thuviensach.vn

Là chó hoang ư? Hay là…

Khoảnh khắc nghĩ tới, khuôn mặt cô cắt không còn hột máu. Sự đe dọa của núi rừng đương nhiên có thể sẽ lan tới chỗ cô.

Cô đứng sững đó, không biết nên rời khỏi hay đứng yên không nhúc nhích. Nếu cô bỏ chạy, con vật đó chắc chắn sẽ đuổi kịp. Nhưng nếu cô ở lại đây, cô cũng sẽ bị nó tấn công thôi.

Cây cỏ rung rinh. Có một con gì đó đang tới gần. Cô biết rõ điều đó, nhưng đôi chân không thể cử động nổi. Cô co rúm người lại, khẽ nuốt khối không khí cứng ngắc trong cổ họng.

Một con thú bốn chân nhảy chồm ra trước mắt cô. Đôi tai cụp, gương mặt nhỏ, lông đốm, chiếc đuôi cuộn tròn vào trong và chiếc vòng cổ xanh dương có đính kèm mặt dây hình chiếc xương. Cô vẫn nhớ chú chó này.

“Chataro?”

Miharu run rẩy cất tiếng, chú chó đột nhiên quay người bước về phía trước. Đi được một lúc, khi cô và nó đã cách nhau một quãng, nó ngoảnh đầu lại và nhìn cô chăm chăm.

“Hả?”

Trước tiếng nói nghi hoặc của Miharu, chú chó ngoảnh nhìn về phía trước rồi ngay lập tức lại quay đầu lại. Giống như chú đang ra hiệu rằng “Hãy đi đường này” vậy. Thấy cô cứ đứng yên ở đó, chú chó lặp lại động tác đó nhiều lần với vẻ sốt ruột.

“Mày muốn tao đi theo mày… hả?”

Dù vẫn còn bối rối nhưng cô vẫn bước theo chú chó. Thấy thế, chú chó lại bước tiếp. Khi Miharu dừng bước, chú chó cũng dừng theo, khi cô bước tiếp, chú chó cũng bước về phía trước. Quả nhiên là chú chó muốn dẫn cô tới đâu đó.

Miharu cảm thấy thật kỳ lạ. Thời điểm gia đình cô đem Chataro đi vứt là mười lăm năm trước. Cô nghĩ, dù nó còn sống tới giờ này thì cũng không thể xuất hiện trước mặt cô với dáng vẻ vẹn nguyên như mười lăm năm trước được, nhưng cô tin chắc chú chó trước mặt cô chính là Chataro. Nếu

https://thuviensach.vn

bị hỏi là dựa vào cơ sở gì để tin thì cô không thể trả lời được. Chỉ có điều, trực giác đã mách bảo cô như vậy.

Đi được nửa chừng, chú chó rời khỏi con đường rừng để rẽ lối đi trực tiếp vào trong rừng. Dù trong lòng không thoải mái khi đi xa khỏi con đường rừng đã được trải sẵn, Miharu cũng không có cách nào khác ngoài việc đi theo chỉ dẫn của chú chó.

Mặt trời gần như đã lặn hẳn, bầu trời hiện ra giữa khoảng trống của những thân cây đang ngả màu tím biếc. Vừa đi theo chú chó, cô vừa cảm thấy kỳ lạ trước màu sắc hiếm gặp của bầu trời.

Rốt cuộc nó muốn dẫn cô đi đâu vậy?

Lòng băn khoăn, nhưng Miharu vẫn ráng sức bước đi theo. Cùng một cảnh sắc cứ trải dài mãi, đến khi vô tình ngoảnh lại, cô không còn xác định được vị trí con đường rừng mà mình đi lúc đầu nữa.

Cô đang đi trên một nơi mà không rõ đâu là bên phải, đâu là bên trái nữa. Giống như cô chắc chắn sẽ gặp nạn ở đây vậy.

Nếu như Chataro ôm mối hận với gia đình Miharu - những người đã vứt bỏ nó, thì việc nó khiến cô đi lạc và không thể trở về cũng đâu có gì khó hiểu. Nó thông minh như vậy, chắc chắn có đủ trí tuệ để làm được việc đó. Biết đâu đây là một cái bẫy, là sự trả thù của nó?

Trong lúc Miharu nghĩ vậy, chú chó vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn. Nó giương mắt nhìn cô ở đúng thời điểm như thể nó vừa nhìn thấu nội tâm cô vậy.

Đôi mắt tròn xoe của nó nhìn Miharu chăm chú, rồi nó lại quay đầu về phía trước như cũ. Miharu không biết động tác ấy của nó có ý đồ gì. Nhưng vì không cảm nhận được ác ý hay địch ý từ nó, nên cô quyết định tiếp tục đi theo, giao phó cả vào chú chó.

Mặt dây gắn ở chiếc vòng cổ của chú chó đi phía trước khẽ rung rung. Cô mua mặt dây này vì Yuichi thích nó. Người yêu thương cưng nựng và tích cực chăm sóc Chataro chỉ có mình Yuichi. Miharu chỉ chăm nom ở mức tối thiểu cho chú chó trong những lúc Yuichi đi học. Cô đã bao giờ

https://thuviensach.vn

đưa nó đi dạo chưa nhỉ? Vì quãng thời gian Chataro ở cùng gia đình họ quá ngắn, nên ngay cả chuyện đó cô cũng không nhớ được.

Giờ ngẫm lại, có lẽ Miharu đã luôn xa lánh trách nhiệm của mình. Cô đã không phản đối phương châm dạy dỗ quá nghiêm khắc của Isao, trái lại còn phó mặc nhiều thứ cho Isao, rồi chỉ lên tiếng góp ý từ một khoảng cách xa, ví dụ như qua một bức tường ngăn.

Càng trở đi trở lại suy nghĩ của mình, những điểm chưa tốt của cô càng hiện lên nhiều hơn. Miharu hơi cúi đầu, vừa nhìn đám cây cỏ vừa bước tiếp.

Cứ bước tiếp như hiện tại rồi cô sẽ đi về đâu? Cô đã không thực hiện nghĩa vụ của mình một cách đầy đủ, vì thế nên nơi cô đang đi tới là địa ngục chăng?

Cô tự cười với suy nghĩ đó của mình và ngẩng mặt lên.

Đúng lúc đó, chú chó trước mắt cũng ngoảnh đầu nhìn cô. Sau khi nhìn Miharu, nó lập tức ngoảnh đầu về phía trước và bước nhanh chân hơn.

“Chờ đã!”

Sau khi chạy đuổi theo chú chó một lúc, đôi chân cô chợt khựng lại. Tự khi nào, Miharu đã từ khu rừng nhiều cây cối vây quanh ra tới một khoảng đất trống.

Nhiều nơi vương vãi những cành cây khô nhỏ, phía bên kia khoảng đất, cây cối um tùm tạo nên bóng tối đậm đặc tối tăm. Khi đang đứng thẫn thờ ở nơi có vẻ là ngõ cụt không thể bước tiếp này, ngay lập tức một chiếc cọc sắt han gỉ được chôn ở đó đập vào mắt cô. Trên thân cọc có cột chặt một thứ giống như dây buộc chó, chiếc dây thõng xuống đất và nằm đó.

“Chataro?”

Bóng dáng chú chó khi nãy còn đi trước mặt Miharu giờ đột ngột biến mất. Lúc này cô chợt thấy sợ hãi bóng tối xung quanh hơn, cô liền bật đèn pin. Cô vội vã rọi đèn ở khu vực đó rồi nhìn quanh, và rồi cô đột nhiên nhận ra.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh một thân cây đổ cách chiếc cọc sắt chừng vài mét, một chiếc túi quen mắt được đặt trơ trọi ở đó.

Miharu lặng lẽ lại gần chiếc túi với tâm trạng không thể tin được.

Cô biết nó. Cô biết rất rõ chiếc túi này. Bởi vì chính cô đã đi mua nó về. Vì cô đã nhiều lần khoác nó lên vai và ra ngoài chơi.

Và cả thứ nằm trong chiếc túi này nữa.

Cô biết rất rõ.

Cô ngồi quỳ một gối xuống, đặt tay lên chiếc khóa đã bị kéo lại cứng ngắc.

Chiếc khóa kéo kêu lên rin rít. Chiếc túi hơi gập lại, từ khe hở nhỏ hẹp đó, thứ bên trong thấp thoáng hiện ra.

Thấy Miharu nhòm vào, thứ bên trong túi chậm rãi ngẩng đầu lên. Đúng là Yuichi rồi!

“Yuu!”

Khi cô không kìm được mà vươn tay về phía cậu, thì Yuichi lại càng rúc đầu vào sâu bên trong túi hơn như thể bị ngạc nhiên. Một lúc sau, như muốn xem tình hình bên ngoài, cậu lại rụt rè ngẩng đầu lên lần nữa.

Hình dáng ấy nhìn ở góc nào cũng thấy kỳ quái, không phải hình dáng con người mà cô đã quen thấy, mà là hình dạng đột biến kỳ dị không dễ thương một chút nào.

Dù như vậy, nhưng với Miharu thì đây vẫn là hình dáng cậu con trai mà cô luôn tìm kiếm.

Cô vô cùng hạnh phúc vì một lần nữa tìm thấy Yuichi, dù nhìn dáng vẻ con sâu của cậu, cô vẫn cảm thấy như cũ, không hề thấy ghê tởm.

“Mẹ xin lỗi con, Yuu. Chắc nãy giờ con sợ lắm phải không.”

Miharu ôm Yuichi cùng với chiếc túi vào lòng và nói.

“Mọi chuyện ổn rồi. Giờ mẹ đã ở bên con đây.”

Hàm Yuichi cử động gây nên những tiếng rạo rạo. Cô không biết ý con là gì. Nhưng Miharu nghĩ, hẳn là con đang muốn nói với mình điều gì đó.

https://thuviensach.vn

Một lần nữa, cô khẽ khàng đưa tay lên đầu Yuichi. Lần này Yuichi cũng không giật mình rụt lại nữa.

Cảm giác khi vuốt thử thật trơn mềm. Không phải cảm giác thô nhám khó chịu như Miharu tưởng tượng lúc đầu.

Từ khi Yuichi bị đột biến, cô chưa từng trực tiếp chạm vào con như lúc này. Bởi cô vẫn thấy sợ, dù biết đó là con trai mình. Bởi cô cảm thấy ghê tởm.

Nhưng khi sờ thử thì không thấy có vấn đề gì. Cảm giác ở đôi tay này, hơi âm này mượt mà ấm áp như làn da em bé vậy. Lần đầu tiên Miharu nhận ra điều đó.

"… Nào, chúng ta cùng về thôi."

Trời đã tối đen, ánh sáng từ những ngôi sao quá yếu ớt. Nhưng trong lòng Miharu vẫn vững tin rằng mình có thể bình an về nhà.

Cô đeo túi lên vai và trở lại con đường mình vừa đi tới. Cô có cảm giác mình đã băng qua rừng để tới đây, nhưng lúc này con đường rừng đang trải rộng trước mắt cô.

Nhớ tới chú chó đã xuất hiện giữa rừng để dẫn đường cho mình, cô ngoảnh nhìn lại chiếc cọc sắt. Nhìn kỹ, cô phát hiện ra ở phần đầu sợi dây cột chặt vào chiếc cọc ấy là một chiếc vòng cổ màu xanh dương đã cũ bẩn.

"Là Chataro hiện hồn về ư?"

Nhìn thấy mặt dây đeo cổ hình chiếc xương, Miharu liền chắp hai tay lại.

https://thuviensach.vn

.3.

“Sao em còn mang cái thứ đó về đây?”

Isao đứng ngay cửa như thể đang chờ sẵn, nói. Đúng như Miharu dự tính.

Cô không biết Isao đã ở đó từ lúc nào. Có lẽ nghe thấy tiếng xe nên anh chạy ra, còn về những sự tình trước đó cô không quan tâm.

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới những người không định giúp đỡ, hợp tác với em cả. Thêm nữa, anh hãy thôi cái kiểu nói đấy đi.”

“Kiểu nói đây là kiểu nói gì?”

“Anh đúng là chẳng hiểu gì cả. Em đang nói anh hãy thôi đối xử với Yuichi như đối xử với đồ vật đấy.”

“Em vẫn còn nghĩ cái thứ đấy là Yuichi đây à?”

“Anh cũng vậy, anh còn định tiếp tục nói như thế đến bao giờ? Thật chẳng khác những đứa trẻ con nhõng nhẽo vòi vĩnh để đạt được điều nó muốn.”

“Câu em vừa nói, anh trả lại y nguyên cho em đấy.”

“Em từ chối nhận lại câu đó.”

Sau một hồi châm chọc, Miharu ngó lơ Isao và nhanh bước vào phòng khách. Cô đặt chiếc túi lên ghế sô pha, mở rộng khóa kéo.

“Yuu ơi, về tới nhà rồi này con. Con có bị nóng không? Mà chắc con đói lắm?”

“Trông em càng lúc càng giống người tâm thần rồi đấy.”

Isao đuổi theo tới nơi và nói, Miharu lườm anh rồi tới chỗ tủ lạnh. Cô lôi một cây bắp cải từ ngăn chứa rau ra và bẻ khoảng ba cái lá như mọi khi.

https://thuviensach.vn

“Có thể em thấy ổn với chuyện này…” Isao nói với giọng điệu đầy gai góc, “… Nhưng còn anh thì sao? Anh không thể chịu đựng việc nhìn con côn trùng này hằng ngày mà sống nữa. Anh tới giới hạn chịu đựng rồi!”

“Tội nghiệp anh ghê.”

Miharu trả lời tỉnh bơ, mắt không nhìn chồng.

“Sao anh không đi đâu đó một thời gian xem sao?”

“Em muốn đuổi anh ra khỏi nhà sao? Đây là nhà anh đấy!”

“Tức là anh muốn mẹ con em ra đi chứ gì?”

Isao chau mày, nét mặt nhăn nhó.

“Em không cần phải đi. Em chỉ cần làm gì đó với con sâu kia thôi.”

“Anh đúng là không hiểu gì hết…”

Vừa đưa lá bắp cải cho Yuichi, Miharu vừa thở dài.

“Em sẽ sống cùng Yuichi. Nếu anh không thích thì anh đi khỏi đây. Còn nếu anh không muốn đi thì mẹ con em sẽ đi.”

“Em đừng nói chuyện quá đáng!”

“Vứt con trai ruột của mình lên núi mới là quá đáng đấy.”

“Đủ rồi.”

Sau khi bỏ lại câu cuối, Isao trở về phòng mình với bộ dạng thất thế. Miharu liếc nhìn cảnh đó qua khóe mắt, rồi lại thở dài lần nữa.

Ngoảnh nhìn xuống, cô bắt gặp ánh mắt Yuichi đang nhìn mình như dò ý, không hiểu sao cô có cảm giác cậu có vẻ lo lắng. Cô bèn nở nụ cười khó xử.

“Không sao đâu con… Không sao cả con ạ.”

Cô nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rưỡi rồi. Giờ đã hơi muộn, nhưng Miharu vẫn quyết định sẽ ăn tối.

Isao đã ăn chưa nhỉ? Trong bồn rửa không có bát đĩa bẩn, nhưng trong thùng rác thì có vỏ cơm hộp mua ở siêu thị.

Nhìn chiếc vỏ hộp, Miharu lặng lẽ nghĩ, cô không nhất thiết phải nấu ăn hằng ngày cho Isao. Anh là người trưởng thành rồi, khi đói bụng có thể

https://thuviensach.vn

tự nấu cho mình ăn được. Đó là chuyện đương nhiên thôi.

Miharu nghĩ, điều mình thực sự nên làm là gì. Điều cần thiết nhất vào lúc này, ít nhất điều đó không phải là chiều theo ý Isao.

Người cần tới sự giúp đỡ của Miharu nhất giờ đang ở ngay bên cạnh cô đây, là Yuichi giờ đã bị đột biến, là cậu con trai duy nhất của cô, người mang những vấn đề mà tự bản thân không thể giải quyết được. Bản thân là một người thân ruột thịt, là mẹ của cậu, cô nghĩ mình cần phải trợ giúp cậu giải quyết những vấn đề đó.

"Yuu ơi, từ hôm nay…"

Vừa vuốt ve mái đầu Yuichi đang gặm bắp cải, Miharu vừa nói.

"Mẹ và con hãy xây dựng lại cuộc sống mới nhé."

Cô không biết mình có thể làm được những gì. Cô cũng không biết những việc đó có thực sự giúp ích cho Yuichi hay không. Nhưng dù có thế, cô vẫn muốn thẳng thắn đối mặt với khó khăn.

Cô sẽ bền bỉ tiếp tục những thử nghiệm. Dù cô có sai hay thất bại, cô cũng sẽ cải thiện từng điều một để hướng tới cuộc sống tốt đẹp hơn đối với cả hai mẹ con cô.

Điều đó nghe thật mơ hồ, quá lý tưởng và khó thực hiện. Nhưng Miharu đã quyết định rồi, rằng cô sẽ trò chuyện, tiếp cận con một cách nghiêm túc và chân thành nhất có thể.

Yuichi ngừng ăn bắp cải, đầu động đậy và ngước nhìn lên Miharu. Cô không biết ý nghĩa của cái nhìn ấy, nhưng cô vẫn mỉm cười, tiếp tục vuốt ve đầu cậu.

Hàm dưới của Yuichi lại phát ra tiếng rạo rạo, cậu bắt đầu ăn bắp cải trở lại.

Miharu lặng im ngắm nhìn cảnh đó một hồi lâu.

Chẳng ngờ nguồn cơn cho mọi chuyện lại đến vào ngày hôm sau, theo cách Miharu chưa hề nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Miharu đang bật máy hút bụi trong phòng, đột nhiên tiếng chuông cửa reo vang báo hiệu có khách đến.

“Tôi ra đây ạ.”

Cô lên tiếng, dựng máy hút bụi lên rồi đi ra cửa, vừa mở chốt cửa thì cánh cửa đã bị mở bật ra một cách thô bạo.

“Ủa, mẹ đó ạ.”

“Mẹ vào nhé.”

Toshie thông báo với giọng điệu không để chủ nhà có ý kiến, rồi bà đi thẳng vào trong chẳng cần lời đáp của Miharu.

“Chờ đã mẹ, đột nhiên có chuyện gì thế ạ? Như vậy không được…”

Vừa đuổi theo sau lưng bà mẹ chồng đang bước đi tạo ra những tiếng bước chân giận dữ, Miharu vừa nói. Toshie đột nhiên dừng chân, ngoảnh lại lườm Miharu.

“Mẹ nghe Isao kể rồi, con vẫn đang nuôi con quái vật đó hả?”

“Yuichi không phải…”

“Nó nói không chịu nổi nữa, mẹ thấy đáng thương quá nên đã đích thân đi tàu điện hơn một tiếng đồng hồ tới đây đấy.”

Cô nên nói là “Cảm ơn mẹ, mẹ vất vả quá” chăng? Bị ép uổng nhận lấy những việc mình chẳng nhờ giúp, cô thấy khá phiền. Không, phải nói là rất phiền mới đúng.

“Nếu hai con không thể giải quyết được thì mẹ đành phải làm giúp hai đứa vậy. Vì muốn tốt cho Isao mà.”

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn gì?”

Toshie không khách khí bước thẳng vào phòng khách, mắt đảo nhìn xung quanh. Khi nhìn thấy Yuichi đang ngồi ngủ trên ghế sô pha, bà “Á” lên một tiếng.

“Ôi chao. Ghê quá. Miharu, sao con có thể để cho cái thứ đáng sợ này…”

https://thuviensach.vn

Toshie lớn tiếng kêu, chân tay run rẩy. Yuichi ngẩng mặt lên, cơ thể hơi cựa quậy.

“Mẹ, mẹ dừng lại đi!”

“Con… con… Cái thứ này… Ôi ghê quá! Sao con lại thả cái thứ này cho nó tự do như thế hả?

Yuichi khẽ rung rung râu, sau một lúc như thể tìm hiểu phản ứng của Toshie, cậu khẽ cựa quậy. Cậu thả mình từ ghế sô pha xuống tấm thảm trên sàn, rồi bò đi như trốn chạy. Điệu bộ đó của cậu thật chậm chạp và buồn cười, thậm chí có thể khiến người khác cảm thấy thật đáng thương, nhưng có vẻ như nó đã để lại ấn tượng rất ghê tởm trong lòng Toshie.

“Nó trốn kìa! Miharu, con bắt nó lại cho mẹ!”

“Mẹ đang nói gì thế. Vì mẹ làm ồn nên Yuichi mới sợ hãi bỏ đi đấy.”

“Sợ ư? Mẹ mới là người phải sợ đây này.”

Mái tóc Toshie bung ra sau cơn nóng giận, bà lấy một chai xịt ra khỏi chiếc xắc tay nhỏ mà bà mang theo. Miharu chưa kịp xem xem chai đó là gì thì Toshie đã nhanh chóng bật nắp chai, không chần chừ và khoan nhượng xịt thẳng về phía Yuichi.

“Hí í í í”

Nghe Yuichi kinh hãi kêu lên, giọng kêu cao vút mà Miharu chưa từng nghe bao giờ, người cậu quằn quại dưới đất, Miharu chạy tới khóa trái hai tay Toshie ra phía sau.

“Mẹ đang làm cái gì thế!”

“Câu đó là của mẹ mới đúng. Thả mẹ ra!”

Miharu cướp lấy chai xịt trên tay bà mẹ chồng đang giãy giụa. Nhìn kỹ, trên đó có dòng chữ “Thuốc diệt côn trừng”.

“Yuichi!”

Cô ném chai xịt ra xa rồi cuống quýt chạy đến bên Yuichi. Lớp da trên người Yuichi - lúc này đang quằn quại đau đớn - hơi chuyển sang màu đỏ.

“Mẹ làm gì… Mẹ làm gì với Yuichi thế này!!”

https://thuviensach.vn

Trước cơn giận dữ của Miharu, bà Toshie hơi chùn lại, nhưng rồi bà phì một hơi qua mũi, khóe miệng trễ xuống buông ra lời mỉa mai.

“Không phải mẹ đành phải dọn dẹp giúp vì hai đứa không đủ dũng khí vấy bẩn đôi tay mình hay sao. Ý kiến gì nữa đây? Thật không biết điều. Nhìn mà xem. Thuốc diệt côn trùng phát huy hiệu quả chứng tỏ nó là một con sâu có hại. Lẽ ra con phải biết ơn mẹ mới đúng.”

Trước lời lẽ đó, Miharu lườm mẹ chồng với ánh mắt đầy oán hận.

Từ hồi mới kết hôn, mẹ chồng cô đã luôn gây khó dễ với cô, soi mói xét nét đủ điều, dù thế cô vẫn cố gắng chịu đựng. Nhưng không ngờ bà lại làm những việc quá đáng thế này.

Với tâm trạng giống như nỗi uất hận tích tụ bao năm giờ bùng nổ, Miharu tức giận đứng lên.

“Mẹ thật vô đạo đức!”

“Cái gì?”

“Mẹ ra khỏi đây ngay!”

Vẫn trong cơn cuồng nộ, Miharu tóm lấy vai bà Toshie và đẩy bà ra cửa. Cô phớt lờ những tiếng kêu thét của Toshie, mở cửa và đẩy bà ra ngoài xong cô liền, đóng khóa cửa lại.

“Chị nuôi con quái vật đó trong nhà mà còn nói gì nữa? Ai mới vô đạo đức? Nếu Isao căng thẳng quá mà đổ bệnh thì chị tính thế nào? Đồ con dâu điên cuồng này! Vô ý thức cũng phải có chừng mực thôi chứ!”

Vừa đâm cửa, Toshie vừa gào thét. Trong lời bà chỉ toàn những lo lắng dành cho Isao, cô hiểu rằng đối với bà, anh con trai Isao là quan trọng nhất, nhưng đối với Miharu, người quan trọng nhất lại là Yuichi.

“Thật quá đáng khi xịt thuốc diệt côn trùng lên người Yuichi như thế…”

Khẽ thầm thì yếu ớt bằng giọng nói run run, Miharu ngẩng mặt lên và lớn tiếng nói với bà Toshie bên kia cánh cửa.

“Mẹ còn làm ồn nữa sẽ gây phiền hàng xóm, lúc đó con sẽ báo cảnh sát đấy.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì mà cảnh sát chứ, tôi mới là người gọi báo cảnh sát ấy! Đừng có ra vẻ mình là nạn nhân!”

Bỏ mặc Toshie kêu la ngoài cửa, Miharu chạy lại phía Yuichi. Yuichi không còn quằn quại nữa, nhưng da cậu vẫn đỏ tấy bong tróc như cũ.

“Tội nghiệp con quá…”

Miharu khẽ chạm vào con, người Yuichi khẽ nẩy lên. Cậu chậm chạp cử động đầu, nhìn cô như muốn nói điều gì đó. Nghĩ tới Yuichi không biết nói, chỉ biết dùng cách đó để truyền đạt ý mình, cô thấy thương con quá. Nếu như Yuichi nói được, cậu đã có thể cho cô biết mình đau hay khó chịu, hay trạng thái bây giờ của cậu ra sao, hoặc nói những lời than thở bất bình.

Nhưng giờ ngẫm lại, chẳng mấy khi mình thấy nó nói những lời như thế.

Từ lúc nào, Yuichi đã thôi không nói với Miharu và Isao những điều về mình nữa. Những cảm xúc của cậu, những điều cậu nghĩ tới, trạng thái của cậu, thậm chí cậu chưa từng nhờ bố mẹ cứu giúp mình. Có lẽ đó là kết quả của việc Yuichi đã mất hết kỳ vọng, mất hết niềm tin đối với Miharu và Isao rồi. Có lẽ cậu nghĩ rằng dù cậu nói ra cũng chẳng có ích gì.

Thế nhưng, dù cô không thể thay đổi quá khứ, thay đổi những điều đã tiếp diễn tới hiện tại, thì cô vẫn có thể thay đổi những chuyện từ nay về sau. Cô chỉ còn cách dành thời gian để lấy lại niềm tin đã mất của con trai mình mà thôi.

Có lẽ lúc này, cô nên coi Yuichi là một động vật không hiểu tiếng người hoặc một em bé thì hơn.

Chỉ cần cậu ở đó, chỉ cần cậu sống được là cô vui rồi, giống như khi cậu mới sinh ra vậy. Không kỳ vọng quá nhiều điều, sẵn sàng chấp nhận mọi thứ như hiện tại. Và cô nhất định sẽ không để lỡ những dấu hiệu mà con trai gửi tới cô.

“Chúng ta tới bệnh viện thôi. Sau đó, chúng ta sẽ tới một nơi an toàn hơn…”

https://thuviensach.vn

Vừa lấy khăn lông tẩm nước lau lên vùng bị thương cho con, Miharu vừa nói, trong lòng cô đã quyết định một chuyện.

https://thuviensach.vn

.4.

Nơi cô tới là bệnh viện Sakurai. Cô nhớ ra bệnh viện này từ câu chuyện Harumachi kể lần trước và đã tới đây, nhưng Miharu vẫn lo lắng không biết họ có chịu khám cho Yuichi không.

Cô bước vào với tâm trạng hơi căng thẳng. Khung cảnh bên trong giống như trong phòng đợi của bệnh viện thú y vậy. Điểm khác biệt chỉ là, những động vật được đưa đến đây không đơn giản là chó hay mèo, mà chính là những bệnh nhân đột biến.

“Chị ơi, cho tôi hỏi với…”

Cô cất tiếng hỏi tại quầy tiếp tân, một phụ nữ trung niên dáng vẻ mệt rã rời quay đầu lại.

“Đây là lần đầu tôi tới đây… Bên chị có thể khám cho cháu được không ạ?”

Trước câu hỏi của Miharu, người phụ nữ tiếp tân không nói gì mà chỉ liếc qua rồi đưa phiếu khám cho cô. Có vẻ chị ta muốn cô đầu tiên hãy điền vào đó đã, Miharu hơi bối rối trước thái độ lạnh lùng của chị ta nhưng vẫn cầm lấy chiếc bút bi.

Ngoài những nội dung thông thường được viết trong lần khám đầu tiên, nội dung phiếu khám còn có cả mục lựa chọn loại đột biến nữa. “Chó”, “Mèo”, “Chim”, “Động vật nhỏ”, “Các loại khác”. Các mục có thể chọn chỉ có chừng đó, nên Miharu chọn mục “Các loại khác” rồi dừng tay viết tại cột ghi chú.

Cô có thể đon giản viết là “Sâu” được không? Nhưng Miharu không biết rõ Yuichi đã đột biến thành loài sâu nào.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi băn khoăn, cuối cùng cô chỉ viết chữ "Sâu" vào đó. Nếu bệnh viện này chỉ là một dạng bệnh viện thú y, liệu họ có khám cho sâu không nhỉ? Và nếu không kể nơi đây, liệu có bệnh viện nào chữa trị cho sâu không?

Thôi cứ nộp thử phiếu khám xem sao đã. Nghĩ vậy Miharu đưa phiếu khám cho chị tiếp tân.

Chị tiếp tân liếc mắt qua tờ phiếu khám, mày hơi nhướng lên một chút, buông gọn lỏn một câu "Chị đợi một chút" rồi đi vào phòng bên trong. Chị ta vào đó hỏi ý kiến bác sĩ chăng? Nếu họ từ chối, cô phải đi đâu đây?

Ôm chiếc túi có Yuichi bên trong vào lòng, cô ngồi xuống chiếc ghế trống. Cô khẽ thở dài, mắt lơ đãng nhìn xung quanh.

Có bệnh nhân mang hình dáng một chú chó to, cổ có đeo dây. Có người lại ẩn mình im thít trong túi xách.

Những người mang theo bệnh nhân đột biến tới không buồn che giấu nét mặt u ám và bất an, họ tạo nên bầu không khí u ám nặng nề. Tất cả bọn họ đều là phụ nữ. Những người trẻ nhất trong số đó ở độ tuổi bốn mươi, tiếp theo đó là những người cùng độ tuổi với Miharu, rồi tới những phụ nữ đã ở độ tuổi chớm già, họ đều dẫn theo những sinh vật kỳ dị và ngồi lặng lẽ cúi đầu ở đó, một cảnh tượng thật kỳ quặc.

Miharu không rõ những người này đã tới đây như thế nào. Dù vậy, cô tránh bắt chuyện với họ. Nếu như nơi đây chỉ là bệnh viện thú y và sinh vật mà họ mang tới không phải người bị đột biến mà là những động vật thông thường, thì có lẽ cô đã thoải mái nói chuyện với họ rồi.

Thế nhưng, chỉ vì cùng chia sẻ một phần bí mật và vấn đề khó khăn với những con người đang ở nơi này mà cô có cảm giác thật khó để hỏi han tình cảnh của người khác. Bởi bản thân Miharu cũng không muốn những người không quen biết hỏi han về chuyện của mình.

Đột nhiên, một người đột biến với vẻ ngoài chim không ra chim, thú không ra thú kêu lên lanh lảnh. Âm thanh ấy là sự pha trộn giữa tiếng kêu

https://thuviensach.vn

của con người, loài chim và loài thú, nó không gợi lên một ý nghĩa gì, chỉ là những tạp âm rất chói tai.

Bệnh nhân đột biến đó đang ngồi trên gối một bà lão với mái tóc trộn lẫn những sợi bạc, bà vội vã lên tiếng.

“Mii à, không được. Trật tự nào!”

Thế nhưng bệnh nhân đột biến nọ vẫn mải miết kêu, mắt đảo tròn liên tục. Giống như một món đồ chơi bị hỏng. Một món đồ chơi đáng thương, nhả ra thứ tiếng động cơ cành cạch ồn ào và quay vòng như bị loạn.

“Mii!”

Thấy người bệnh không chịu giữ im lặng, bà lão cuống quýt lên tiếng nhắc nhở.

Những ánh mắt lên án sắc lẹm của mọi người xung quanh. Những ánh mắt lạnh lùng. Áp lực không lời về việc phải mau chóng khiến người thân giữ trật tự. Nhưng bà lão chẳng làm được gì, chỉ cuống quýt ở đó. Nhìn cảnh ấy, Miharu cảm thấy khó thở và không thể ngồi yên được.

Những bậc làm cha mẹ bất lực khi con cái gây ồn không hề hiếm. Thế nên cô có cảm giác như ruột đau quặn thắt lại.

Không ai nói ra miệng cả, nhưng quanh họ tỏa ra bầu không khí khó chịu. Bà lão tuy hiểu rất rõ điều này song bà không có cách nào khiến bệnh nhân kia im lặng. Chỉ có cảm giác có lỗi vì làm phiền người khác và cảm giác nóng ruột muốn sớm trấn tĩnh người thân vây lấy bà.

Cuối cùng, họ nghe thấy tiếng chép miệng, không rõ từ hướng nào. Lúc này, việc ai là người chép miệng không còn quan trọng nữa. Bà lão mặt mũi trắng xanh, ôm lấy bệnh nhân đột biến và đứng lên. Bà che gương mặt của bệnh nhân lại, ghì sâu vào ngực mình rồi ra khỏi phòng chờ.

Tiếng kêu bị đè nén xuống ấy xa dần, một luồng không khí như tiếng thở phào nhẹ nhõm không biết từ đâu tràn tới.

“Chị Tanashi ơi.”

Như thể người ta căn thời điểm rồi mới gọi cô vậy, cô bất giác giật nảy mình. Miharu ngẩng đầu lên rồi hấp tấp đứng dậy. Cô muốn rời khỏi căn

https://thuviensach.vn

phòng chờ đầy khó xử này càng nhanh càng tốt.

Người đợi cô ở phòng khám mà cô được đưa tới là một anh bác sĩ chừng ba mươi lăm tuổi. Sau khi nhìn liếc qua Miharu một cái, anh ta hỏi với giọng lạnh nhạt: "Người thân của chị bị sao vậy?" Bảng tên cài trên túi áo ngực của anh ta đề chữ "Sakurai". Miharu nghĩ, vậy bác sĩ này chính là viện trưởng.

"Con trai tôi bị xịt thuốc diệt côn trùng… Da cháu bị tấy đỏ, tôi mang cháu tới đây muốn nhờ bác sĩ khám giúp cho ạ."

Cô run run trả lời, tay mở khóa kéo chiếc túi. Nhòm vào bên trong thấy Yuichi đang cuộn mình lại cố ẩn mình trong đó, Sakurai thở dài.

"Là "sâu" à. Ra là vậy."

Sakurai lẩm bẩm một mình, đôi mày khẽ chau lại ngán ngẩm, anh ta đưa hai tay vào túi, nhấc bổng Yuichi lên đặt lên bàn khám.

"Đúng là trên lưng cậu ta có vết đỏ thật."

"Vâng…"

Miharu hơi cúi đầu và ngước mắt lên dò xét gương mặt đang chau lại của Sakurai.

"Thuốc diệt côn trùng đó loại gì, gồm những thành phần nào?"

Được hỏi tới, Miharu khẽ thốt lên trong lòng. Cô đã vứt thứ hung khí đó lăn lóc trong phòng mà không nghĩ tới việc xem lại thành phần của nó.

"Tuy gọi chung là thuốc diệt côn trùng nhưng nó có nhiều loại mà. Như loại sol khí[4] trong bình xịt, thuốc dạng lỏng, hoặc viên tạo khói chẳng hạn."

"Ừm, đó là một chai xịt ạ. Nghĩa là dạng sol khí anh nhỉ?"

"Nó là loại nào? Dùng để diệt gián, ruồi hay nhện?"

"… Tôi không biết. Tôi không nhìn kỹ."

Nghe câu trả lời của Miharu, Sakurai lại thở dài.

"Chị à, nếu không biết rõ thì sẽ khó khăn lắm. Riêng căn bệnh đột biến này đã có nhiều bí ẩn chưa được khám phá rồi."

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi anh.”

Miharu nói, cô bất giác cúi gằm mặt. Lời Sakurai nói rất đúng đắn, cô đành phải tự trách bản thân thì đã quá thiếu nhạy bén và thiếu chú ý.

“… Ví dụ, trong số các loại thuốc diệt côn trùng dùng trong gia đình, những thuốc diệt côn trùng dòng pyrethroid là một loại chất độc thần kinh rất mạnh đối với côn trùng. Ảnh hưởng của nó đối với cơ thể con người là rất ít, nhưng đương nhiên nếu hít phải số lượng lớn chất này thì sẽ xuất hiện các tác dụng phụ như nôn, chóng mặt, tiêu chảy, nôn nao, lịm đi. Trường hợp da thịt tiếp xúc với chất này, da sẽ bị đỏ tấy và bong tróc do chất dung môi dầu hỏa.”

Sakurai ngừng lời, rồi ngồi ghé vào ghế, anh để đầu mình cao ngang với độ cao ánh mắt của Yuichi và chăm chú nhìn gương mặt cậu. Đôi mắt kép của Yuichi phản chiếu hình ảnh của Sakurai, Yuichi yếu ớt rung rung râu. Miharu cảm thấy sốt ruột vì không biết đó là phản ứng thể hiện cảm xúc gì.

“Nhìn qua tôi thấy rằng triệu chứng bệnh nổi bật nhất chỉ là da bị tấy đỏ bong tróc, còn về việc có ảnh hưởng của chất độc thần kinh không thì tôi không dám nói chắc được.”

“Bác sĩ có thể làm các xét nghiệm chụp chiếu cho cháu nhà tôi không ạ?”

Miharu hỏi, Sakurai đứng thẳng lên như cũ rồi quay lại nhìn cô.

“Thật đáng tiếc, cơ sở thiết bị ở đây không đủ để thực hiện những xét nghiệm đó. Bệnh viện này vốn là bệnh viện thú y, nếu là những sinh vật dạng chó mèo hoặc các động vật nhỏ khác thì thiết bị ở đây sẽ đáp ứng được phần nào. Nhưng côn trùng thì cấu tạo cơ thể có sự khác biệt lớn quá.”

“Thế … ạ.”

Cô cũng biết mình đang yêu cầu một điều vô lý. Bản thân căn bệnh đột biến thành sinh vật kỳ quái đã là một căn bệnh nan y chưa tìm ra cách chữa rồi. Giữa tình hình này, riêng việc có một cơ sở y tế giúp cứu chữa

https://thuviensach.vn

bệnh cho bệnh nhân đột biến đã là quá may mắn. Nếu cô kỳ vọng vào cơ sở thiết bị đáp ứng cho từng căn bệnh một thì e là hãy còn quá sớm.

Thế nhưng, với Miharu, Yuichi là duy nhất trên đời, cô không thể chờ vài năm hoặc vài chục năm cho tới khi môi trường y tế được bổ sung hoàn thiện hơn được. Thời gian sống của một cá thể là hữu hạn và rất ngắn ngủi. Thật bực mình vì đúng là như vậy.

“Nếu cấu tạo cơ thể của cháu gần giống với con người, tôi có thể chữa cho cháu bằng cách lau sạch vết sưng tấy rồi bôi thuốc mỡ lên. Không thấy hô hấp bất thường và co giật nên không cần lo ngại gì về ảnh hưởng đối với thần kinh cả. Trước mắt tôi sẽ kê cho cháu thuốc mỡ chị nhé.”

“… Cảm ơn bác sĩ.”

Gương mặt vẫn nặng nề như phủ mây đen, Miharu cúi đầu cảm ơn Sakurai.

Giữa lúc tâm trạng nặng nề, thứ giáng thêm đòn quyết định tới cô chính là tiền khám bệnh.

Cô nghi ngờ đôi tai của mình khi được thông báo số tiền và nghi ngờ đôi mắt mình khi nhìn vào số tiền được yêu cầu thanh toán ghi trong hóa đơn chi tiết.

Số tiền này lớn hơn số tiền cô tưởng tượng trong đầu tới cả chục lần.

“Xin lỗi, tôi có thể trả bằng thẻ không ạ?”

“Được chị ạ.” Giọng nói đều đều đáp lại. Miharu lục tìm ví trong tâm trạng mệt mỏi chán chường.

Không lẽ ở bệnh viện thú y người ta cũng yêu cầu thanh toán từng này tiền sao? Tới lúc này cô mới cảm nhận được hiện thực rằng việc không được thanh toán bảo hiểm, không được công nhận quyền làm người là như thế nào.

https://thuviensach.vn

.5.

Cơn sốc ở bệnh viện Sakurai cứ kéo dài mãi, cô leo lên chuyến tàu điện và chịu sự rung lắc của nó mười mấy phút trong sự thẫn thờ. Sau khi về tới nhà, Miharu lấy lại tinh thần rồi lập tức bắt đầu chuẩn bị. Cô kéo phăng chiếc túi du lịch trong tủ chứa đồ ra, rồi thoăn thoắt xếp quần áo vào trong đó.

Mình không thể ở lại đây thêm nữa.

Không biết khi nào bà Toshie sẽ lại đến, vả lại cô cũng ngán tận cổ việc sống cùng Isao, người không chịu hiểu và thông cảm với Yuichi rồi.

Dù quyết định có thế nào, cô cũng cần thời gian để đầu óc mình nguội lại. Miharu nghĩ, sau khi tách ra khỏi nhau, hai người sẽ có thể bình tĩnh đối diện với vấn đề hơn.

Dù mạnh mẽ thế nào, cô không thể ra khỏi nhà mà không có kế hoạch cũng như nơi chốn để đến được. Cô gọi về cho mẹ ruột của mình - bà Kiyomi. Khi cô hỏi việc có thể tới làm phiền bà một thời gian không, bà Kiyomi đã nhẹ nhàng đồng ý ngay.

“Được chứ, cứ về đây với mẹ. Nếu chỉ có mình con thì sẽ vất vả lắm. Con cứ về đây mà ở.”

“… Cảm ơn mẹ. Vậy thì con nhờ mẹ chăm sóc hai mẹ con con một thời gian nhé.”

Giọng cô yếu ớt, nước mắt như chực trào ra. Miharu thực sự yên lòng khi được mẹ cưu mang.

https://thuviensach.vn

“Lâu rồi không thấy tin tức gì của con, mới bữa trước mẹ còn nghĩ không biết dạo này con ra sao đấy.”

Đón mẹ con Miharu vào nhà, bà Kiyomi vừa pha trà vừa nói.

“Mẹ định gọi cho con, nhưng sợ như vậy sẽ làm con thấy phiền nên lại thôi.”

“Vâng… Nếu nói là bận thì đúng là thời gian qua con bận thật.”

Chuyện về Câu lạc bộ Giọt nước, chuyện về Tsumori và nhiều chuyện khác đã chiếm hết tâm trí, khiến cô không nhớ ra để gọi về cho mẹ nữa.

“Mẹ chờ con chút, con đi thắp cho bố nén nhang đã.”

Đặt hành lý xuống, Miharu nhanh chóng bước vào căn phòng kiểu Nhật. Cô đặt bánh lên bàn thờ, châm lửa vào nến và thắp nhang, rồi cô chăm chú nhìn di ảnh của bố, ông Sadatumi, tay gõ chuông một cái, đoạn cô chắp hai tay vào nhau.

Bố ơi, con đã về đây. Lâu rồi con mới được gặp bố.

Cô khẽ thì thầm như vậy trong lòng, rồi ngẩng mặt lên.

Ông Sadafumi mất vì ung thư năm năm trước, lần cuối cô về thăm ông là ngày giỗ năm thứ hai. Người mất đã mất rồi, nhưng việc ngồi trước bàn thờ và nhìn vào di ảnh ông thế này làm cô có cảm giác mình thực sự được gặp lại ông. Nhớ lại lời Tsumori nói, rằng tang lễ và bàn thờ đều được dựng lên vì những người còn sống, cô thầm nghĩ đúng là như vậy thật.

Sau khi kết hôn và sinh con, người mà cô cần bảo vệ đã chuyển từ bố mẹ sang con trai. Dù như vậy, cô vẫn cảm thấy mình và bố mẹ có mối liên hệ vô cùng đặc biệt.

Anh trai cô đã mất do tai nạn từ nhỏ, còn em trai thì đang sống ở xa nên ít khi gặp được. Vì thế đối với Miharu, bà Kiyomi là người thân duy nhất cô có thể dựa dẫm. Tới tuổi này rồi mà mẹ vẫn là một người rất đặc biệt với cô, chỉ cần bà ở bên cạnh là đã thấy rất vững tâm rồi.

Trở lại phòng khách, Miharu bất giác nhìn quanh. Bậu cửa sổ với ánh nắng chiếu ấm áp, bên ngoài vài món đồ phơi đung đưa trong gió. Căn

https://thuviensach.vn

phòng được dọn dẹp gọn gàng trông thật rộng rãi, cô chợt nhận ra bà Kiyomi đã luôn ở một mình trong căn nhà rộng rãi trống trải này.

“Trong nhà ít đồ đạc quá mẹ ạ.”

Nghe Miharu nói, bà Kiyomi cũng nhìn quanh.

“Mẹ cứ dọn dẹp và loại bỏ dần dần đi đấy. Cái này người ta vẫn gọi là chuẩn bị hậu sự nhỉ. Mẹ nghĩ nên chuẩn bị từng chút từng chút một thì hơn.”

“Chuẩn bị hậu sự?”

Miharu bất giác nhíu mày. Chuẩn bị hậu sự… Nghĩa là chuẩn bị cho cái chết, phải nghe điều này từ miệng bố mẹ mình thật sự không dễ chịu gì.

“Có chuẩn bị vẫn hơn là không làm gì mà. Mẹ không muốn các con phải vất vả. Mẹ cũng phải tính xử lý thế nào với căn nhà này thôi.”

“Vâng… đúng là như vậy thật.”

Họ sẽ phải nghĩ rất nhiều về việc tiếp nhận, thừa kế tài sản. Cô chưa từng trải qua việc sớm làm rõ những việc đáng lo ngại nhất, nhưng quả nhiên phải nghĩ về việc sau khi bố mẹ qua đời khiến tâm trạng cô rất phức tạp.

“Con ước gì mẹ được sống thật lâu.”

Cô nói khẽ, bà Kiyomi cười giòn tan.

“Ừ, mẹ chưa định về chầu ông vải ngay đâu.”

“… Vâng.”

Miharu cũng khẽ cười theo. Bà Kiyomi nhìn cô và gật đầu, rồi vừa dịch chuyển ánh mắt bà vừa nói:

“Căn bệnh đột biến này đúng là kỳ lạ thật đấy. Không thể tin được rằng có ngày Yuichi lại trở nên như thế này.”

Trên chiếc ghế sô pha, nơi ánh mắt Kiyomi đang hướng tới, Yuichi đang ngồi cuộn tròn. Từ dáng vẻ bò lên sô pha ngồi không chút lưỡng lự, tự nhiên thoải mái như ở nhà mình, có thể thấy cậu không có tâm lý cảnh giác đối với Kiyomi.

https://thuviensach.vn

“Mẹ ngạc nhiên lắm phải không.”

“Con có kể với mẹ rồi, nhưng phải nhìn tận mắt mới cảm nhận được. Mà nhìn thằng bé cũng có nét đáng yêu đấy chứ.”

“Mẹ thấy thế à?”

Thấy Miharu ngạc nhiên vì câu nói của mình, bà Kiyomi mỉm cười.

“Ở nhà giờ chỉ có mình mẹ. Con và cháu không phải ngại, cứ thong thả ở lại đây. Vừa hay dạo này mẹ cũng hay thấy buồn. Chuyện với Isao con cứ cân nhắc cho kỹ. Không việc gì phải vội cả.”

“Mẹ…”

Được nghe những lời ân cần của mẹ, Miharu cảm thấy trái tim mình nhẹ bẫng đi.

Có lẽ cô đã luôn muốn làm nũng mẹ như thế này. Có lẽ cô luôn muốn được khẳng định, rằng lỗi không phải ở mình, rằng mọi chuyện đều ổn, không cần lo lắng gì cả. Trái tim cứng nhắc có thể tan chảy bằng những lời lẽ giản dị như thế đấy.

Nếu cô thấy an tâm đến thế khi được nghe những lời này thì có lẽ Yuichi cũng vậy. Có lẽ con trai cô cũng muốn được nghe những lời khẳng định tích cực, được làm nũng mẹ, được chấp nhận. Vậy mà Miharu rất ít khi khen ngợi Yuichi, cô chỉ nhìn thấy nhược điểm của con và hầu như chỉ toàn kêu ca về những điều đó.

“Con nghĩ rằng… con đã đối xử với Yuichi sai cách rồi mẹ ạ.”

Bà Kiyomi không nói gì, bà chỉ ngước mắt lên nhìn Miharu.

“Con đã nghĩ rất nhiều về việc tại sao cháu không chịu nghe lời, tại sao cháu đột nhiên giam mình trong phòng như vậy. Nhưng con chưa từng nghĩ nguyên nhân của những việc đó nằm ở con. Vì con cho rằng con đã nuôi dạy con bình thường giống như tất cả mọi người. Nhưng hóa ra không phải như vậy.”

Cô đã đọc sách nuôi dạy con cái, đã nghe nhiều câu chuyện của mọi người. Cô đã cố ghi nhớ rằng mình cần phải làm thế này thế kia. Thế nhưng

https://thuviensach.vn

mọi chuyện không suôn sẻ, khiến cô chán nản. Cô đã bỏ cuộc từ lâu, những ngày tháng sau đó cô chỉ sống như một thói quen.

"Con đã cố gắng làm tất cả những gì có thể với tư cách một bậc phụ huynh, một người mẹ, vậy mà mọi chuyện lại trở thành như vậy."

Bà Kiyomi gật đầu trước câu nói của Miharu, bà nói với giọng dịu dàng.

"Con nhận ra được như vậy là tốt rồi. Nếu đã biết mình sai ở điểm gì, thì lần sau con làm khác đi là được. Con không cần suy nghĩ quá nặng nề đâu."

"Thật thế sao mẹ?"

"Ừ. Dù con có không trăn trở phiền muộn đến mức đó thì lũ trẻ cũng sẽ tự lớn lên thôi mà. Bố mẹ chỉ cần trợ giúp quá trình lớn lên đó thôi. Chỉ cần con chú tâm quan sát con cái, và đưa ra sự trợ giúp cần thiết với từng thời điểm là được, còn lại tự chúng sẽ lớn lên và trưởng thành con ạ."

"Sự trợ giúp cần thiết… ư."

Cô đã nghĩ rằng mình luôn luôn phải dắt tay con, kéo con vào con đường đúng đắn, nghĩ mình phải quản lý con thật chặt để con không đi chệch đường. Cô cũng từng tự trách mình vì đã không làm được việc đó cẩn thận nên mới để xảy ra chuyện này. Nhưng bà Kiyomi lại nghĩ khác.

"Với một đứa trẻ không biết cách đứng lên, chúng ta hãy nắm lấy tay nó và kéo nó đứng dậy. Với một đứa trẻ muốn tự đứng bằng đôi chân mình, chúng ta hãy đưa tay mình ra để nó có thể nắm lấy. Với đứa trẻ muốn bước đi, chúng ta hãy dọn dẹp những vật nguy hiểm xung quanh nó, để nó có một con đường an toàn. Mấu chốt là, hãy quan sát xem chúng muốn làm gì. Không phải cứ cắm đầu vào làm điều gì đó là được. Đôi khi chúng ta chỉ nên đứng đó dõi theo con mình thôi."

Bà Kiyomi dừng lời và ăn một miếng bánh gạo.

"Trong nuôi dạy con, không điều gì là đúng tuyệt đối cả. Nó cũng giống như mối quan hệ giữa người với người thôi. Điều quan trọng nhất là coi đối phương như một con người độc lập, tin tưởng và tôn trọng người

https://thuviensach.vn

đó. Thật sai lầm khi nghĩ rằng vì mình là bố mẹ nên mình phải làm mọi điều cho con. Vì bố mẹ đâu có phải là những vị thần toàn năng. Ví dụ như, điều mà mẹ có thể làm cho con chỉ là đón con trở về nhà bất cứ khi nào mà thôi."

Nói rồi bà Kiyomi cười, nét cười có vẻ tinh nghịch.

"Mà điều đó đâu có gì đáng kể phải không nào?"

Miharu lắc đầu đáp:

"Như vậy là đủ rồi mẹ ạ."

Tối đó, Isao gọi tới máy di động của Miharu. Khi anh ta trở về thì nhà đã trống không chỉ còn cái vỏ, nên anh ta mới gọi tới để chất vấn đây mà. Ngay câu đầu tiên anh ta đã nạt nộ "Em đang ở đâu đấy?" Miharu không cười gượng nổi nữa.

"Em đang ở nhà ngoại."

"Nhà ngoại? Sao tự nhiên em lại làm thế?"

"Tại mẹ tự nhiên tới rồi làm Yuichi bị thương đấy. Là do anh đã mách lẻo với mẹ chứ gì?"

"Em dùng từ khó nghe quá. Anh chỉ thuật lại tình hình cho mẹ thôi chứ có làm gì đâu."

Trong lúc nói chuyện, Miharu cảm nhận được sự nóng giận trong lòng mình trào lên. Hình ảnh bà Kiyomi đang bôi thuốc mỡ cho Yuichi hiện lên nơi đuôi mắt cô.

"Sao anh lại kể với mẹ về chuyện giữa chúng ta? Anh thật hèn. Từng đó tuổi rồi mà còn nhờ mẹ can thiệp, anh không thấy xấu hổ à?"

"Em nói gì? Thế em về nhà mẹ đẻ như thế thì gọi là gì?"

Bị phản bác lại lời chỉ trích của mình, trong một thoáng Miharu chùn lại, nhưng cô vẫn nói.

"Tóm lại, nếu anh không chịu nghĩ cho Yuichi thì em còn tính tới chuyện ly hôn với anh nữa đấy."

https://thuviensach.vn

“Này. Em có tỉnh táo không đấy?”

“Em lúc nào cũng tỉnh táo!”

“Bình tĩnh lại đã nào. Chuyện đó không thể nói nhẹ bẫng như vậy được.”

“Ồ, em định nói một cách nặng nề đó chứ… Em rời khỏi nhà để có thời gian suy nghĩ cho thấu đáo. Anh không hiểu à?”

Tiếng thở dài từ đầu dây bên kia như cố tình để Miharu nghe thấy. Miharu càng sốt ruột hơn, cô nhướng mày.

“Nếu anh không chịu tự kiểm điểm, em và Yuichi sẽ không quay về đó đâu.”

Cô không đợi bên kia trả lời mà cúp máy luôn. Khi cô đang thở dài vì ngán ngẩm thì bà Kiyomi chợt nói.

“Mẹ rất hiểu tâm trạng của bà thông gia bên đó. Dù bao năm tháng có trôi qua, trong lòng các bà mẹ, con cái họ vẫn bé nhỏ như thế, nhất là khi đó lại là một cậu con trai.”

“Mẹ! Mẹ định bênh vực cho họ đấy à? Rốt cuộc mẹ đứng về phía ai thế?”

“Mẹ chỉ nói là mẹ hiểu được tâm trạng của bà ấy thôi. Còn hành động của bà ấy đúng là không tốt.”

Đột nhiên cô nhận ra Yuichi đang ngoảnh đầu nhìn về phía mình. Chợt nhớ ra Yuichi cũng hiểu được nội dung câu chuyện, cô nhìn lại con với tâm trạng khó tả.

“… Nếu bị buộc phải chọn giữa con và bố, chắc chắn mẹ sẽ chọn con, Yuu ạ.”

Con trai cô không đáp. Nhưng không sao hết.

Dù con trai cô không ném lại quả bóng mang những ngôn từ của cậu về phía cô cũng không sao. Cô vẫn sẽ tiếp tục ném cho con những trái bóng như từ trước tới nay vẫn thế, mà không, tích cực hơn từ trước tới nay nữa.

https://thuviensach.vn

.6.

Ngày tháng trôi qua bình yên hơn Miharu nghĩ.

Cô vừa làm việc nhà cùng bà Kiyomi vừa chăm sóc Yuichi, rồi cùng đi siêu thị với bà Kiyomi, cùng bà nấu ăn. Vừa làm những công việc mà trước giờ cô phải làm một mình vừa nói chuyện với bà Kiyomi thật là vui.

Vết sưng tấy của Yuichi năm ngày sau đã khỏi hẳn. Có vẻ không có di chứng gì đặc biệt nên cuối cùng Miharu đã có thể vuốt ngực thở phào. Yuichi vẫn ngồi ở một vị trí cố định trên sô pha như mọi khi, không mấy khi hoạt động. Mỗi khi Miharu và bà Kiyomi xem tivi, có vẻ cậu cũng xem cùng, nhiều lúc Miharu ngoảnh ra đã thấy cậu ngồi bên cạnh, có cảm giác gần đây cậu đã chia sẻ thời gian và không gian với gia đình nhiều hơn hẳn trước kia.

Dù không thể nói chuyện, chỉ cần cậu ngồi cạnh bên, tâm trạng cô đã khác hẳn. Nhận ra điều đó, Miharu luôn để ý các hoạt động sinh hoạt sao cho có thể kéo Yuichi tham gia cùng.

Tới bữa cơm, cô dắt Yuichi ra bàn ăn để cả nhà quây quần bên mâm cơm. Bởi cô nghĩ, dù không thể cùng ăn chung một thực đơn nhưng việc ngồi ăn cùng nhau là rất quan trọng.

“Ngon không Yuichi? Món xà lách này là do bà Mitsuyo mang tới cho đây.”

“Bà Mitsuyo ở cùng hội người cao tuổi với mẹ ấy ạ?”

“Ừ. Nhà bà ấy là nhà nông, nên thỉnh thoảng bà ấy có đem các loại rau củ nhà trồng tới cho mẹ.”

Tiếng nhai rau ráu những chiếc lá tươi non vang lên. Vừa nhìn Yuichi gặm nhấm tạo ra hình bán nguyệt trên lá, Miharu vừa gắp đồ ăn để ăn.

https://thuviensach.vn

“Nhà bà Mitsuyo còn trồng cả quýt nữa, nhưng nghe nói đợt vừa rồi nhà bà ấy đã vất vả vì những cây quýt ấy. Bà ấy kể là số quýt đã bị bọn trẻ con hàng xóm hư hỏng vặt trộm rất nhiều.”

“Thời buổi này mà vẫn còn chuyện như thế ạ?”

“Còn chứ. Bà ấy đoán lũ học sinh tiểu học hay chơi bời gần khu đất ruộng nhà bà đã làm vậy. Vì thế bà ấy đã tới tận nhà lũ trẻ và than phiền với gia đình chúng, nhưng nghe nói bà mẹ nhà đó đã nổi giận đùng đùng và nói “Cháu nhà tôi không bao giờ làm chuyện đó”, làm bà ấy rất khó xử.”

“Mấy chuyện ấy khó chịu thật đấy. Người ta vẫn gọi là gì ấy nhỉ, à phải rồi, gọi là những bậc phụ huynh mù quáng.”

“Phiền phức lắm. Bà Mitsuyo cũng hiền lành nhút nhát. Bà ấy chẳng nói được câu gì sắc sảo, chỉ đáp “Được rồi, được rồi, tôi không truy cứu cháu nhà chị nữa” rồi đi về.”

“Nhưng nếu thế thì bà ấy sẽ lại bị trộm tiếp mất mẹ nhỉ.”

“Mẹ cũng bảo bà ấy không nên như vậy, chuyện xấu thì phải làm cho ra lẽ. Rồi sau đó…”

Dường như đã ăn xong bữa trong lúc lắng nghe câu chuyện của bà Kiyomi, Yuichi chậm chạp cựa mình. Cậu không đi tới sô pha nữa mà ngồi cuộn tròn người tại nệm ngồi. Miharu ngắm cảnh đó mà lòng tràn đầy tâm trạng muốn mủn cười.

Người ta thường nói tình yêu thương người mẹ dành cho con là một tình yêu thương vô điều kiện. Thế nhưng không phải người mẹ nào cũng có thể trao tặng con một tình yêu vô điều kiện, họ cũng không bỗng chốc có được trái tim vĩ đại không đòi hỏi bất cứ sự đền đáp nào từ con cái.

Nếu con họ làm điều tốt, họ sẽ khen ngợi và yêu thương con. Nếu con họ làm điều xấu, họ sẽ trách mắng và không yêu thương con nữa. Miharu đã nuôi nấng dạy dỗ Yuichi theo cách đó. Vì cô nghĩ đó là cách dạy bảo đúng đắn.

Mặt khác, đôi khi cô rất mâu thuẫn, cô dành nhiều thời gian để chiều con, mua cho con nhiều thứ. Cô đã làm những việc mình cho là tốt, dù chưa

https://thuviensach.vn

biết điều gì mới là đúng. Nhưng kết quả là những hành động này trở nên không nhất quán với nhau, có lẽ điều này đã làm Yuichi bối rối.

Thời của Miharu, mọi người đều quan niệm rằng nên nuôi dạy con một cách thật nghiêm khắc, nhưng gần đây có vẻ kiến thức về việc nuôi dạy con rất khác. Người ta cho rằng không nên đặt ra giới hạn trong tình yêu thương con, cần chủ động tiếp xúc thân thể với con và nên trao cho con đầy đủ tình yêu và sự chú ý mà con muốn có. Nghe nói việc trao đầy đủ tình yêu thương sẽ giúp nuôi dạy tính độc lập cho con.

Cô đã từng nghi ngờ những tri thức và kiến thức thông thường đang tồn tại rộng rãi trong xã hội. Cứ xem tivi thì sẽ thấy rõ. Ví dụ, ngay cả về vấn đề thực phẩm tốt cho sức khỏe, có những món thực phẩm vừa dạo trước được coi là tốt cho cơ thể thì lần này nó lại được giải thích là có hại, đôi khi có những chi tiết ngược lại nữa.

Thông tin bị đổi mới liên tục, thậm chí bị đảo ngược. Cô không còn biết thông tin nào là đúng đắn nữa. Dù bối rối trước nhiều luồng thông tin xoay vần, cô vẫn nhận ra sự đúng đắn của mọi việc không bao giờ là một thứ tuyệt đối cả.

Thậm chí cô còn nghĩ, sự đúng đắn cũng không quan trọng đến thế. Dù chẳng đúng thì cô vẫn sống được đấy thôi.

Dù sao, nếu luôn nghi ngờ và phủ định mọi việc thì sẽ rất khó sống. Có lẽ chỉ còn cách lựa chọn thông tin kỹ lưỡng và tin vào những điều mình thấy có lý thôi, rồi kết cục thì mọi sự cô đều phải tự phán đoán. Miharu cũng bán tín bán nghi đối với tình hình nuôi dạy trẻ gần đây, nhưng hiện tại cô vẫn đang tích cực thu thập những thông tin có thể tin cậy được và những thông tin có thể áp dụng cho Yuichi vào lúc này để dùng thử.

Yuichi không có đủ tự tin. Để nuôi dưỡng sự tự tin ấy, cậu cần có cảm giác khẳng định bản thân. Một chỗ dựa tinh thần để cậu cảm thấy dù chuyện gì xảy ra cậu cũng sẽ ổn, một nơi để cậu tạm lánh. Miharu nghĩ, liệu cô có thể bắt đầu nuôi dưỡng những thứ đó từ bây giờ được không?

Dù không còn hình dạng con người nữa, dù không nói chuyện được nữa, nhưng không thể vì thế mà đối xử tùy tiện được. Nếu như chỉ có vẻ

https://thuviensach.vn

ngoài thay đổi, còn khả năng suy nghĩ cảm nhận vẫn như cũ thì người bệnh sẽ khổ sở đến mức nào. Cuối cùng, Miharu cũng nghĩ tới chuyện đó.

Thế nên cô muốn đối xử với con như một thành viên gia đình, muốn thể hiện tình yêu thương đối với con nhiều nhất có thể, để con cô có được cảm giác an tâm.

Cô sẽ cố gắng không làm những việc mà Yuichi không thích và cố gắng đáp ứng những điều con muốn. Không phải là chiều hư con mà là chiều theo những mong muốn chính đáng của con. Không quá bảo vệ, không can thiệp quá mức, không làm thay con mà chỉ giúp con làm những việc con không làm được.

Dù có thiếu sót đến đâu, Yuichi cũng đã là người trưởng thành, cô không thể nuôi dạy lại con từ bước đầu như khi con là trẻ sơ sinh được. Miharu hiểu rõ điều đó.

Cô không biết nếu thay đổi cách đôi xử với con vào thời khắc muộn màng này có thay đổi được điều gì không, nhưng cô không cần vội. Cô chỉ cần dành nhiều thời gian để đối diện với vấn đề là được. Đó là câu trả lời hiện tại của Miharu.

Đã hai tuần kể từ khi mẹ con Miharu bỏ đi khỏi nhà. Từ hôm đó, Isao không gọi tới nữa.

Cô không biết vì anh bận rộn, hay vì anh nghĩ có gọi tới cũng không làm được gì. Thấy Isao không tới đón, không gọi điện tới, cũng không tỏ vẻ hối lỗi, Miharu cảm thấy tình cảm vợ chồng với anh cứ nhạt dần.

Rốt cuộc với anh ấy gia đình là gì vậy?

Cậu con trai giờ chỉ là gánh nặng, người vợ dễ bảo như một cô quản gia. Nếu cô đi mất anh sẽ gặp chút rắc rối với việc nhà, nhưng cô không quan trọng tới mức anh phải cúi đầu xin cô quay về. Có lẽ suy nghĩ của anh chính là như thế.

Nếu vậy, từ giờ Miharu sẽ phải suy tính cẩn thận về cuộc sống tương lai của mình. Dù sống cùng bà Kiyomi, cô vẫn phải tìm việc làm. Vì cô không thể sống dựa vào lương hưu của bà Kiyomi được.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đó, Miharu liền lập tức tập hợp các tờ báo tuyển dụng lại. Vốn xa lạ với các loại máy móc, Miharu không thể chọn những công việc dùng đến máy tính. Vì có trở ngại về giới hạn độ tuổi cho các ngành nghề nữa, nên cô tìm kiếm tập trung vào những tin tuyển nhân viên vệ sinh.

Trước đây không lâu, cô không tự tin vào thể lực của mình, cho rằng lao động chân tay là quá sức với cô, nhưng sau một thời gian an nhàn ở nhà mẹ ruột, cô chợt cảm thấy sinh lực tràn trề một cách kỳ lạ. Vả lại việc nhà cô có thể chia cho bà Kiyomi được. Cô sẽ không phải vất vả làm việc nhà một mình sau khi mệt phờ từ chỗ làm về, nên cô có cảm giác những lựa chọn của mình rộng mở hơn hẳn.

Có trợ cấp đi lại không, có phải mặc đồng phục không, có những ca làm nào. Khi tìm kiếm, cô lưu tâm tới những chuyện ấy, và khi tìm được một công việc phù hợp, Miharu lập tức nhấc máy gọi tới đó. Việc phỏng vấn được quyết định mà không gặp vấn đề gì, Miharu chuẩn bị tinh thần đón ngày ấy tới.

Và rồi tới ngày phỏng vấn mà cô luôn mong đợi. Cô lên tàu điện, sau khi đi được hai mươi phút thì tới văn phòng nọ, người quản lý với gương mặt thân thiện vui vẻ xuất hiện đón cô.

Gọi là phỏng vấn nhưng giống một buổi trò chuyện hơn, họ nói chuyện khoảng ba mươi phút. Miharu có cảm giác mọi chuyện không tệ, nhưng người quản lý không quyết định tuyển cô ngay mà nói hôm sau sẽ gọi lại cho cô để báo kết quả.

Khoảng cách tới chỗ làm và giờ giấc làm việc không có gì không tiện với cô, chỉ có một điều khiến Miharu lo lắng là cô đã nghỉ việc ở nhà làm nội trợ quá lâu. Cô nghĩ công việc lao công sẽ không yêu cầu về điều này, nhưng rất có khả năng họ sẽ chọn người duy trì công việc liên tục và không tuyển cô.

Thôi cứ suy nghĩ mãi cũng chẳng giải quyết được gì. Nếu không được chỗ này thì tìm chỗ khác là được.

Cố giữ tâm trạng lạc quan, cô cất bước đi bên trong nhà ga. Đúng lúc đó…

https://thuviensach.vn

“Chị Tanashi ơi?”

Đột nhiên bị ai đó vỗ vai, Miharu quay đầu lại. Người đứng đó sau lưng cô là Harumachi.

“Ủa, chị Harumachi đây mà!”

“Lâu lắm mới gặp chị. Chị khỏe không?”

“Vâng, cảm ơn chị. Còn chị thì sao?”

Cô hỏi lại, Harumachi mỉ, cười, một nụ cười đâu đó phảng phất bóng mây đen.

“Tôi… nói chung cũng khỏe. Nhưng đã xảy ra nhiều chuyện lắm chị ạ.”

“Nhiều chuyện… ư?”

Trước câu hỏi của Miharu, Harumachi có vẻ suy nghĩ.

“Bây giờ chị rảnh không chị Tanashi? Chúng ta đi uống trà một lúc nhé? … Nếu chị không muốn thì tôi không dám ép. Thực ra tôi có chuyện muốn tâm sự với chị về Câu lạc bộ Giọt nước.”

Đồng hồ chỉ hơn hai giờ chiều, chiều nay Miharu không có kế hoạch đặc biệt gì.

“Được ạ. Dù sao chúng ta tình cờ gặp nhau ở đây cũng là có duyên rồi.”

Không hiểu sao Tsumori không thích Harumachi, nhưng Miharu không thấy khó chịu với Harumachi chút nào. Cô nghĩ tình cờ gặp Harumachi ở ga rồi đi uống trà với nhau một chút cũng không có gì nghiêm trọng, nên cô quyết định nhận lời.

“… Thời tiết dạo này tràn ngập hương vị mùa thu rồi chị nhỉ.”

Harumachi ngồi bên trong quán trà, mắt ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài và nói nhỏ. Miharu đáp phụ họa, cô chợt thấy nhớ những ngày mùa hạ oi ả.

“Thật ngại vì tôi đã dừng tham gia Câu lạc bộ Giọt nước mà chẳng nói trước lời nào.” Cô nói. Harumachi chớp chớp mắt, chị ta khẽ mỉm cười có

https://thuviensach.vn

chút khó xử.

“Không sao đâu. Ở Câu lạc bộ Giọt nước không quy định thủ tục ngừng tham gia hội mà. Những người ngừng tham gia có thể báo trước một câu, nhưng phần lớn là mọi người cứ tự nhiên không tới nữa.”

Miharu cảm thấy cách nói của Harumachi có gì đó là lạ. Nhưng chưa kịp chỉ ra điều đó thì Harumachi đã cất lời.

“Thực ra trong thời gian chị không tới hội, Câu lạc bộ Giọt nước đã giải tán rồi chị ạ.”

Miharu mở tròn mắt ngạc nhiên, Harumachi khẽ thở dài, những ngón tay mân mê cốc cà phê trong tay.

“Nên bắt đầu nói từ đâu nhỉ… Chắc chị Tanashi cũng biết rồi, Câu lạc bộ Giọt nước đã bị chia nhỏ thành nhiều nhóm từ lâu.”

“Vâng… Tôi cũng cảm thấy có nhiều bè phái trong hội.”

“Vâng, đúng là thế đấy… Gọi là bè phái nhỉ. Có lẽ khi có nhiều người tập họp lại thì sẽ hình thành các bè phái. Có nhóm của tôi, nhóm của chị Ishii, nhóm chị Hashimoto. Ngoài ra còn có thêm các nhóm khác nữa, nhưng rồi tôi và chị Hashimoto đã tranh cãi gay gắt về chuyện tiền ủng hộ.”

“Với chị Hashimoto ư?”

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Miharu là “quả nhiên là vậy”. Hashimoto rõ ràng không ưa Harumachi, nên cô luôn có cảm giác rằng việc hai người này một lúc nào đó sẽ xung đột với nhau chẳng có gì là lạ.

“Tôi không định cưỡng ép mọi người đóng tiền ủng hộ, tôi chỉ định kêu gọi những người có lòng, tất cả chỉ vì rnuốn ủng hộ chị Itsuko mà thôi. Nhưng chị Hashimoto có vẻ không nghĩ như vậy. Chị ấy còn bảo có người nói với chị ấy là người đó bị tôi gây áp lực về việc nộp tiền ủng hộ nữa. Tưởng là ai, hóa ra người đó lại là chị Yonemura.”

“Không thể nào…”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng khi nhớ lại việc Yonemura đã chuyển từ thân thiết với Sasayama sang Harumachi nhanh như thế nào, và nhớ lại những phân tích của Tsumori về Yonemura, Miharu cảm thấy chuyện đó là

https://thuviensach.vn

hoàn toàn có thể. Nhưng có lẽ đối với Harumachi thì chuyện này thực sự bất ngờ.

“Bất ngờ thật phải không chị. Tôi cũng giật mình khi biết chuyện này đấy.”

Harumachi chau mày lại, nói tiếp với vẻ mặt bối rối không biết nên nghĩ sao.

“Hình như chị Yonemura nghĩ rằng chị ấy cần phải trả tiền ủng hộ thì mới được tham gia nhóm của tôi, rằng tiền đó giống như chi phí tham gia, nếu không trả thì sẽ bị coi là người ngoài. Lần trước lúc thu tiền ủng hộ, chị Tanashi và chị Tsumori đã không đóng, chị nhớ không? Sau đó hai chị cũng không tới nữa, hình như vì thế nên chị ấy nghĩ rằng hai chị đã bị đuổi khỏi nhóm đấy.”

“Chỉ là thời điểm ngẫu nhiên trùng hợp thôi mà…”

“Đúng vậy đấy. Thực sự là thế.” Harumachi phẩy phẩy tay, đoạn đưa cốc cà phê lên miệng. “Tôi cũng có phần sai khi để chị ấy hiểu lầm như thế, nhưng bị chị ấy nói vậy tôi rất khó chịu. Kết cục là chúng tôi cãi nhau to.”

“Có chuyện đó sao…”

Chỉ tưởng tượng mà Miharu đã thấy khó chịu, lời cô nói xen lẫn một tiếng thở dài. Vừa nghĩ thật may là mình đã không ở đó, không phải can dự vào chuyện phiền phức đó, cô vừa có một cảm giác kỳ lạ, giống như trong chuyện này có một phần lỗi của mình.

“Tại chị Hashimoto nói như thế ngay giữa buổi họp định kỳ hằng tháng mà. Đột nhiên chị ấy nói trước mặt mọi người rằng sẽ cho mọi người thấy “bộ mặt thật của Harumachi”. Nếu là chị, chị có khó chịu không? Cái này có gọi là “xử phạt công khai” không nhỉ. Chị Yonemura cũng nói một câu đại ý là tôi đe dọa chị ấy. Tôi không thể ngờ chị ấy là loại người như vậy.”

Nhìn Harumachi kêu ca, Miharu bất giác nhớ tới Tsumori. Hai người thật giống nhau, dù Miharu không thể nói cụ thể là giống ở điểm gì. Lòng

https://thuviensach.vn

thầm suy đoán có lẽ lý do Tsumori ghét Harumachi chính là vì hai người quá giống nhau, Miharu vừa phụ họa: “Đúng là tệ thật đấy.”

“Vả lại, nếu chỉ mình tôi bị chỉ trích thì không nói, ngay cả chị Itsuko cũng bị vạ lây… Họ bắt đầu tấn công chị ấy rằng hội gia đình vốn là một hội những người nghèo khổ có con cái bị đột biến, nên nếu thu tiền của họ thì thật là vô lý, rằng nên quản lý những hành vi đó, và rằng hành vi đó là hành vi gian tham. Họ đã được hội giúp đỡ nhiều đến thế, vậy mà nói được những lời ấy, giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thấy bực mình.”

Harumachi nói một cách bực bội rồi thở dài. Thoáng cái, nét mặt chị ta chợt tối sầm.

“… Chị còn nhớ chị Nitta không? Cái chị đeo kính với mái tóc xoăn xù mì hay đi cùng chị Hashimoto ấy. Hình như chị ta đã tự tiện điều tra đời tư của chị Itsuko. Và chị ta đã nói trước mặt tất cả mọi người rằng chuyện con trai chị Itsuko bỏ đi là nói dối.”

“Hả?”

Miharu tròn mắt ngạc nhiên, Harumachi gật đầu, ánh mắt vẫn cụp xuống.

“Đúng vậy, thực ra người con bị đột biến của chị Itsuko là con gái. Vì tôi đã trực tiếp hỏi chị Itsuko nên tôi biết. Nhưng chị ấy không kể chuyện này cho các hội viên khác. Tôi không biết tại sao chị ấy phải sửa thành con trai, nhưng tôi hiểu tại sao chị ấy lại nói tránh là con chị ấy đã bỏ đi. Vì nếu chị ấy nói thật thì sẽ gây sốc cho mọi người lắm.”

“Chuyện gì gây sốc cơ ạ?”

Harumachi lưỡng lự một lúc rồi mới mở miệng.

“Con gái chị Itsuko bị đột biến từ giai đoạn đầu, khi mà mọi người chưa có đầy đủ thông tin về căn bệnh như bây giờ. Thế nên chị Itsuko đã rất hoảng loạn. Dù rằng trước đó chị ấy đã bị dồn ép về mặt tinh thần tới mức cực điểm rồi. Thế nên chị ấy đã lỡ tay giết chết con gái mình.”

Trước câu chuyện chấn động, trong một lúc Miharu như hóa đá, quên cả việc phải hít thở.

https://thuviensach.vn

Một người có vẻ dịu dàng, điềm tĩnh và quý phái như cô Yamasaki mà lại xuống tay giết chết con mình ư? Dù chuyện đó đã là quá khứ, dù không ai có thể luận tội cô ấy, nhưng Miharu nghĩ đó là một sự thật mà người khác khó có thể tiếp nhận, cô hoàn toàn chết lặng, không biết mình phải nói gì.

“Chị bất ngờ lắm phải không? Ai cũng vậy cả thôi. Lúc đầu nghe chuyện đó tôi cũng giật mình. Nhưng chị Itsuko thực sự rất hối hận, chị ấy đã lập lên hội này để giảm bớt số người lỡ chân bước vào con đường của chị ấy. Tôi rất kính trọng chị Itsuko. Ngay cả bây giờ vẫn vậy. Thế nhưng chuyện đó vẫn là một chuyện hết sức hệ trọng… Đột nhiên phải nghe chuyện như vậy, ai cũng sẽ sốc thôi.”

Nghe nói bị vạch trần quá khứ trước mặt các hội viên trong cuộc họp định kỳ, mặt Yamasaki trắng như tờ giấy, cô ấy không thể nói gì, chỉ biết run run khóe miệng. Harumachi nói khi đó Yamasaki rất đáng thương.

“Rất nhiều hội viên đã đồng loạt bỏ hội… Chị Suzuhara cũng đã bỏ. Những người còn lại chỉ có tôi, anh Terada và vài người nữa. Nhưng cũng có những người bỏ hội mà chẳng thông báo gì, nên số người ở lại thực sự rất ít. Chị Itsuko cũng nhụt chí hẳn.”

“Và thế là Câu lạc bộ Giọt nước tan rã à chị?”

“… Chị Itsuko đã biến mất từ dạo đó cùng với toàn bộ số tiền của hội. Tôi cũng không gọi cho chị ấy được.”

“Có cả… chuyện đó sao…”

Bị choáng ngợp trước câu chuyện, Miharu không biết nói gì ngoài câu đó. Cô không nghĩ ra lời đáp nào có ý nghĩa hơn, cũng không tìm được câu gì khác.

Trong lòng cô có cảm giác trống rỗng, và cảm giác nhiều chuyện nghiêm trọng đã xảy ra trong lúc mình không ở đó. Trong lúc cô không hay biết điều gì thì vụ việc đã xảy ra, và khi cô vẫn chưa biết gì thì vụ việc ấy đã kết thúc theo cách tồi tệ nhất. Chuyện không hẳn không liên quan tới cô, nhưng vì sau khi mọi chuyện xảy ra rồi cô mới được thông báo, nên cảm

https://thuviensach.vn

giác của cô giống như mình là kẻ ngoài cuộc vậy. Đó là một chuyện ngoài khả năng của cô, dù Miharu ở đó mọi chuyện cũng không thay đổi gì, nhưng cô vẫn cảm thấy mình thật bất lực.

“Chuyện này, lẽ ra tôi không nên kể với chị nhỉ.”

“Không đâu, không phải vậy. Tôi không thích nhiều năm tháng về sau tôi mới được biết rằng Câu lạc bộ Giọt nước đã tan rã từ khi nào mà mình chẳng hay biết.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Giọng nói của chị ta thấm đẫm sự an tâm. Harumachi vẫn cụp mắt, đưa chiếc thìa vào cốc cà phê và khuấy vòng quanh. Rõ ràng hành động này của chị ta không mang ý nghĩa đặc biệt gì.

“… Chị Harumachi này.”

“Sao hả chị?”

“Khi nghe chuyện quá khứ của chị Yamasaki… chị đã có thể đón nhận câu chuyện đó ư?”

Nghe Miharu hỏi, Harumachi ngước mắt lên, miệng chị ta méo đi một cách đầy mỉa mai.

“Vì tôi cũng giống chị ấy mà. Tôi không thể lên án chị ấy được.”

Trước ánh mắt như muốn nói “không thể nào” của Miharu, Harumachi gật đầu.

“Tôi cũng đã giết chết đứa con bị đột biến của mình. Thậm chí còn tồi tệ hơn chị Itsuko, vì sau khi giết tôi còn ăn thịt con mình nữa.”

Trước gương mặt chết lặng không biết nói sao của Miharu, Harumachi mỉm cười tự trào chính mình.

“Con trai tôi bị đột biến thành dạng cá chị ạ. Tôi cho cháu vào bể và nuôi một thời gian. Nhưng lúc đó tôi không biết mình phải làm gì tiếp theo, tôi không có chồng bên cạnh, đứa con trai còn lại chẳng bao giờ ghé qua nhà. Có lẽ vì ở nhà một mình với cậu con trai đột biến quá lâu nên đầu óc tôi lú lẫn, một hôm khi sực nhận ra thì tôi đã rán nó trên chảo rán rồi.”

Harumachi nói chị ta không nhớ rõ những chuyện dạo đó lắm.

https://thuviensach.vn

Giữa ký ức rời rạc của mình, Harumachi nhớ khi đó chị ta đang lặng nhìn chăm chăm cậu con trai đang nổi bập bềnh trong bể cá và giây phút tiếp theo chị ta đã đang rán thịt con rồi.

Chị ta đổ dầu vào chảo, rắc tiêu, rán chín vàng hai mặt rồi đưa lên đĩa.

Harumachi kể, khi nhìn xuống đĩa cá đó, chị ta có một cảm giác rất kỳ lạ.

Giờ nhớ lại, ký ức của chị ta rất mơ hồ, chị ta không biết mình rán con lên để ăn hay vì con đã chết nên chị ta mới rán lên nữa. Nhưng nói chung, khi đó Harumachi chợt nảy ra ý định ăn con cá đó. Chị ta cảm thấy mình có nghĩa vụ phải ăn cậu con trai đã được rán giòn rất ngon mắt ấy.

Thế là chị ta dùng đũa xắn lấy một mảnh da cá rán giòn rụm rồi đưa vào miệng.

Không phải là vị cá. Nhưng thịt cũng không hôi, nó rất mềm và ngọt, có thể nói là khá ngon.

Chị ta ăn ngon lành, giữa chừng còn mở một chai vang. Dần dần chị ta ăn gần hết đĩa, khi đó đột nhiên một con mắt còn sót lại trên đĩa lọt vào tầm mắt chị ta.

Đó là nhãn cầu mắt người… Là nhãn cầu của con trai chị ta.

Khoảnh khắc nhận ra, cảm giác buồn nôn cuộn trào lên trong người. Chị ta có cảm giác thứ đang nằm yên trong bụng mình chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Sự thực về việc chị ta đã ăn gần hết món ăn ngon lành đó mà không hề ý thức rằng đó là da thịt con trai mình. Bản thân chị ta đã làm một việc bất thường mà chị ta không hề cảm thấy gì lạ. Cảm giác lục phủ ngũ tạng như muốn nảy cả lên khi ánh mắt chị ta chạm tới nhãn cầu của cậu con trai đã chết. Tất cả những điều này đều quá đáng sợ.

Chị ta đã làm một việc không thể vãn hồi. Vừa ôm đầu khóc không thành tiếng, Harumachi vừa đưa ngón tay vào móc họng để nôn ra cho tới khi dạ dày trống rỗng.

https://thuviensach.vn

“Sau đó… Câu lạc bộ Giọt nước đã tan rã, ở nhà chỉ toàn những kỷ niệm khủng khiếp, nên tôi quyết định chuyển nhà đi nơi khác. Tôi sẽ chuyển đi một nơi thật xa, xa hết mức có thể.”

Trước giọng nói thản nhiên như mọi khi của Harumachi, Miharu chớp chớp mắt như thể vừa quay lại với hiện thực.

“Thế nên tôi nghĩ mình sẽ không còn dịp nào gặp lại chị Tanashi nữa… Vì nghĩ đây là lần cuối chúng ta gặp nhau nên tôi đã nói những chuyện thật kỳ cục, xin lỗi chị nhé. Chị hãy quên tất cả đi.”

Chuyện Harumachi vừa kể đâu phải loại chuyện bảo quên là quên được, nhưng Miharu vẫn gật đầu. Harumachi cười, nụ cười phảng phất buồn.

“Yuichi nhà chị vẫn khỏe chứ?”

“Vâng… Cháu nó vẫn khỏe như trước chị ạ.”

“Thế à. Vậy thì tốt rồi.”

Harumachi cầm lấy túi xách và chiếc áo khoác khi nãy cởi ra, đoạn đứng dậy.

“Dù có chuyện gì xảy ra, thì được sống vẫn là điều đáng quý nhất chị nhỉ. Có lẽ thật kỳ cục khi tôi nói ra điều này, nhưng chị hãy trân trọng cháu Yuichi nhé. Hãy đối xử với cháu thật tốt.”

“Hôm nay để tôi mời chị.” Harumachi nói rồi cầm lấy tờ hóa đơn.

https://thuviensach.vn

.7.

Thấy Miharu về nhà chào mình bằng giọng mất hết sinh lực, bà Kiyomi sửng sốt. Bà dừng tay gấp quần áo lại, nhìn theo cô một cách lo lắng.

Miharu không để ý thấy phản ứng của bà Kiyomi, với dáng vẻ như thể một vong hồn thẫn thờ, cô đặt chiếc túi đeo trên vai xướng và ngồi chìm mình xuống chiếc sô pha.

Không hiểu sao cô cảm thấy mình đã mất hết sinh lực.

Mọi suy tưởng đều đình trệ, chỉ còn cảm giác mệt mỏi đè nặng lên vai cô. Chuyện về Yamasaki, chuyện về Harumachi. Cô vẫn chưa biết phải chấp nhận những chuyện này như thế nào. Một nơi từng là chỗ dựa tinh thần cho cô, dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi, giờ đã hoàn toàn sụp đổ. Nó đã biến mất trong làn sương mù, giữa lúc cô không can dự gì tới, cũng không để lại cho cô chút cảm giác điều đó đã thực sự xảy ra chút nào. Như vậy Câu lạc bộ Giọt nước rốt cuộc là cái gì, cô có cảm giác như thể thứ mình thấy chỉ là huyễn ảnh.

Hội gia đình lẽ ra là một nơi để những gia đình có con cái đột biến như Miharu thư giãn nghỉ ngơi, mang lại hy vọng cho họ. Lẽ ra đó phải là nơi mà những người có cùng nỗi đau tập hợp lại để chia sẻ, để không ai phải muộn phiền đau khổ một mình. Hay nó chỉ là nơi để mọi người liếm láp vết thương của nhau? Con đường hội hướng tới không hề sai lầm, vậy mà tại sao cuối cùng lại tàn lụi thế này? Miharu cảm thấy vô cùng nuối tiếc.

… Chỉ có điều, nếu chỉ chia sẻ nỗi đau và vết thương lòng cho nhau thì không đủ. Tuy rằng việc không bi quan trước sự thể đã xảy ra và về vấn

https://thuviensach.vn

đề mình đang mắc phải là rất quan trọng, nhưng nếu chỉ biết chịu đựng và quen với những điều đó thì không thể giải quyết từ gốc rễ được.

Có lẽ việc thẳng thắn đối diện và thấu hiểu vấn đề trước mắt quan trọng hơn điều đó. Câu lạc bộ Giọt nước chỉ chú trọng tới việc giải tỏa tâm trạng và cung cấp một nơi ẩn náu cho người nhà bệnh nhân đột biến. Hội đã phớt lờ vấn đề cần giải quyết nhất, cuối cùng là bỏ mặc nó.

Miharu cũng biết rằng rất nhiều người bệnh đột biến đã chết dưới tay người thân của họ. Có lẽ con đường dẫn tới kết quả đó của mỗi người một khác, hẳn là đã có rất nhiều lý do. Đôi khi là vì cảm xúc căm ghét và hận người đột biến, đôi khi là tai nạn hoặc nhầm lẫn.

Mỗi gia đình lại có một hoàn cảnh, một tình trạng riêng, vậy mà tại sao phần đông đều có kết cục tồi tệ đến thế? Tại sao họ lại bị chính những người thân ruột thịt của mình, những người thân thiết với mình nhất, xuống tay sát hại?

Có lẽ cảm xúc của người nhà đối với người bệnh đột biến vốn không phải là sát ý. Thứ cảm xúc đó có thể chỉ là cảm giác khó chịu muốn loại bỏ vấn đề, hoặc muốn xử lý thứ cản trở cuộc đời mình mà thôi.

Đạo lý nào có thể khiến một người đối xử tốt với phần xác thịt vô dụng của một kẻ đã bị tước mất nhân quyền, bị xã hội coi là người đã chết, suốt phần đời còn lại của bệnh nhân đó đây?

Ngay cả Isao cũng nhiều lần nói rằng con sâu đó không phải là con trai của họ. Người bệnh đột biến chỉ là một con quái vật kỳ dị, không phải con người. Nếu nó đã không phải là con trai anh nữa, thì vì cái gì mà anh phải tiếp xúc với nó hằng ngày và chịu đựng sự khó chịu khi sinh sống cùng nó cơ chứ?

Thế nên anh đã bỏ mặc Yuichi. Như thể vứt đi một thứ đồ thừa thãi. Như thể bỏ đi một con gấu bông đã cũ.

Có lẽ các gia đình đều cần một lý do nào đó. Một lý do để có thể quẳng đi gánh nặng quá sức với họ một cách hợp lý hoặc theo cách thức mà xã hội cho phép.

https://thuviensach.vn

Một người không thể nói họ không cần đứa con mình đã sinh ra, không thể vứt đi cũng không thể giết chết nó được. Tuy cố gắng dùng lý trí để trấn áp bản thân như thế, nhưng những thứ không cần thì sâu trong lòng vẫn là không cần tới.

Không phải họ đã chán ngán sao. Không phải họ đã ngấy tận cổ sao. Không phải họ muốn rằng, nếu có thể thì họ sẽ ước đứa con đó không có quan hệ gì với mình, họ ước mình có thể đặt gánh nặng xuống và được tự do sao.

Vừa nghĩ, Miharu vừa cảm nhận được hốc mũi đau đau và khóe mắt nóng bừng.

Đã bao lần cô vừa nhìn Yuichi, vừa nghĩ lẽ ra thằng bé đã không thế này. Đã bao lần cô nghĩ tại sao con trai mình lại trở nên như thế, tại sao nó không giống với những đứa trẻ ưu tú khác.

Nếu cô sinh con gái chắc mọi chuyện đã khác. Nếu là con gái, chắc chắn cô bé sẽ hiểu Miharu, có thể họ đã trở thành một cặp mẹ con vô cùng thân thiết. Cô từng nghĩ như vậy đấy.

Tất cả đều là những ý nghĩ phủ định hoàn toàn sự tồn tại của Yuichi.

Có lẽ đó chính là nguyên nhân cho mọi việc.

Đâu đó trong lòng mình, có lẽ chính Miharu cũng cảm thấy thế. Nếu Yuichi không phải là Yuichi, nếu như nó là một đứa trẻ khác… Nghĩa là sâu thẳm trong lòng cô, cô không cần một Yuichi không giống với đứa con lý tưởng của mình. Thế nên thậm chí cô đã mơ thấy Yuichi chết từ khi còn nhỏ. Nếu mọi chuyện là như vậy, thì…

Người biến Yuichi thành một quái vật kỳ dị không phải chính là Miharu sao.

“Ôi…”

Vừa nghĩ tới đó, cơn nức nở nghẹn ngào đã trào dâng. Những giọt nước mắt tuôn rơi lã chã trên hai gò má cô. Đến mức cô không kịp lau đi.

Nếu như đứa trẻ bị chính bố mẹ mình - những người thân không thể thay thế, những người lẽ ra phải đứng về phía nó hơn bất kỳ ai khác - liên

https://thuviensach.vn

tiếp phủ định thì tâm hồn nó méo mó cũng là điều dễ hiểu. Có lẽ trước khi biến thành hình dạng kỳ quái thì trái tim đứa trẻ ấy đã biến thành trái tim quái vật từ lâu rồi. Vì đứa trẻ ấy đã không thể cho phép mình là chính mình.

Cô vươn tay với lấy chiếc hộp giấy ăn trên bàn, dùng giấy lau khóe mắt. Thế nhưng những giọt nước mắt cứ nối đuôi nhau trào ra.

Bản thân cô cũng không biết đó là những giọt nước mắt gì. Là giọt nước mắt đau buồn, khổ sở, uất ức hay là tự trách mình. Trong lúc cô bối rối vì những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, bà Kiyomi đã bưng trà đến và ngồi cạnh cô.

“Của con đây.”

Được mẹ đưa cho cốc trà, Miharu bất giác ngạc nhiên nhìn Kiyomi.

“Chắc là con khát lắm rồi.”

Bà Kiyomi chỉ nói vậy rồi đưa mắt nhìn nơi khác một cách vô cùng tự nhiên. Miharu xì mũi, nhìn cốc trà lúa mạch trong tay mình. Cô cầm đưa lên miệng và khẽ nghiêng cốc, cảm thấy một cảm giác mát lạnh thẩm thấu suốt từ thực quản tới dạ dày.

“Có chuyện gì trong buổi phỏng vấn à con?”

Bà Kiyomi nhỏ nhẹ hỏi. Dù Miharu không trả lời, nhưng bà cũng không thúc giục con.

“Không phải ạ…”

Thấy Miharu chỉ nói vậy, bà Kiyomi ngước mắt lên. Biết mẹ đang im lặng chờ mình nói tiếp, Miharu khóc nức nở, nhìn gương mặt hằn sâu những nếp nhăn của mẹ.

“Nếu con không muốn nói thì mẹ sẽ không hỏi nữa.”

Bà Kiyomi không trách mà còn lo lắng cho tâm trạng của cô, điều đó khiến nước mắt dâng đầy nơi khóe mắt cô.

“Không phải vậy.”

Cô muốn kể cho mẹ nghe.

https://thuviensach.vn

Cô muốn mẹ lắng nghe và đồng cảm, muốn mẹ an ủi, muốn mẹ quan tâm dành thời gian cho cô.

Dù bối rối trước những cảm xúc trào dâng trong lòng, cô vẫn mấp máy đôi môi run rẩy.

“Mẹ ơi, con…”

Cô không nói được hết câu trọn vẹn. Cô có nhiều suy nghĩ trong lòng nhưng không thể diễn đạt thành lời, không thể truyền đạt điều mình muốn nói, điều đó khiến cô vô cùng bực bội. Dù vậy, bà Kiyomi vẫn ngồi lặng im chờ Miharu nói.

“Con…”

Câu nói tiếp theo không thể thoát ra, cứ mắc nghẹn trong cổ họng và lồng ngực, bà Kiyomi liền vỗ vỗ lưng Miharu. Miharu bất giác dựa vào người mẹ.

Cơ thể nhỏ bé yếu đuối của người mẹ đã già. Nhưng lúc này với Miharu cơ thể ấy thật to lớn và ấm áp. Cô tựa vào lòng mẹ và khóc như thể cô vừa bé lại. Để đáp lại, bà Kiyomi cũng vòng tay ra sau và nhẹ nhàng vỗ lưng như để động viên cô.

Hồi còn nhỏ, liệu cô đã từng khóc lóc với mẹ như thế này bao giờ chưa? Cô lần giở lại ký ức của mình, trong lúc cảm nhận được sự khao khát tình yêu thương từ trong đáy lòng mình, cô cũng đồng thời cảm thấy mình đang được xoa dịu.

Nỗi cô độc trong vô thức của Miharu thời thơ bé mỗi khi cô ngồi cuộn tròn mình lại, giờ đây đã được đưa ra ánh sáng, cô có cảm giác như mình vừa được thanh tẩy vậy.

“Con đã làm những việc thật tồi tệ với Yuichi mẹ ạ.”

“Với Yuichi ư?”

“Giá mà con có thể làm được cho Yuichi những điều như mẹ đã làm cho con…”

Giọng cô xen lẫn những tiếng nức nở. Bà Kiyomi nghĩ một chút rồi hơi nghiêng đầu thắc mắc.

https://thuviensach.vn

“Thú thực, mẹ không nghĩ là mẹ đã dành nhiều thời gian chăm lo cho các con đến thế. Chính con cũng hiểu thế mà phải không?”

Miharu khẽ tách mình ra để nhìn bà Kiyomi. Bà Kiyomi mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Có những việc mà phải tới bây giờ mẹ mới có thể làm được. Con cũng vậy. Nếu con thấy có lỗi với Yuichi thì từ bây giờ chỉ cần con cố gắng làm những gì có thể là được. Chính con cũng nói con đã quyết định sẽ làm thế mà?”

“Vâng…”

Cô đã quyết định là sẽ dành thật nhiều thời gian để đối mặt và giải quyết vấn đề. Nếu như có việc gì cô có thể làm để chuộc lỗi với Yuichi, thì chỉ có thể là việc đó mà thôi.

Miharu nhìn quanh, thấy Yuichi đang ngồi im trên đệm ngồi, cô lặng lẽ nhìn con. Có lẽ từ lúc cô về, Yuichi đã luôn ngồi ở đó. Trước ánh mắt con đang im lặng nhìn về phía mình, Miharu nói:

“Mẹ xin lỗi con vì những việc trước giờ nhé, Yuichi.”

Cô lau nước mắt, nói tiếp với giọng hãy còn run rẩy.

“Mẹ ạ, con đã dồn ép Yuichi nhiều điều lắm.”

Cô đã ép con trở thành hình tượng lý tưởng trong lòng mình, đối xử với con như với vật sở hữu, luôn phủ nhận các giá trị của con. Cô không nhận ra rằng những điều đó là không tốt. Cô không nghĩ ra rằng nếu bản thân bị ép làm những việc đó chắc cô sẽ rất khó chịu.

Cô là người mẹ, Yuichi là con, thế nên cô đã nghĩ đó là cách đối xử chính đáng. Cô đã lầm tưởng rằng làm như vậy là bình thường.

Tại sao khi còn nhỏ, cô có những suy nghĩ không phục đối với bố mẹ mình, vậy mà ngay khi trở thành một người mẹ cô liền không hiểu điều đó. Vì góc nhìn đã khác hoàn toàn nên cô luôn lầm tưởng là mình thấu hiểu tâm trạng con cái. Cứ như vậy, cô đã liên tiếp lặp lại sai lầm, những sai lầm theo đường xoắn ốc không có điểm dừng.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng cô phải chấm dứt chuỗi sai lầm ấy ở một điểm nào đó. Nếu đã nhận ra sai lầm của mình, ít nhất cô có thể dừng những sai lầm ấy lại và chắc chắn cô có thể tạo ra một kết quả khác.

“Có thể với con, mẹ không phải là một người mẹ tốt. Nhưng từ ngày hôm nay, dù có chuyện gì xảy ra, mẹ cũng luôn đứng về phía con Yuichi ạ.”

Giờ phút muộn màng này, những lời này nghe có vẻ hời hợt. Nhưng dù vậy cô vẫn phải nói.

“Từ trước đến nay và từ nay về sau, mẹ vẫn luôn yêu thương con.”

Có thể đây là một lời tạ lỗi mà chỉ mình cô thấy phù hợp, chỉ thỏa mãn sự áy náy trong lòng cô. Rất có thể Yuichi không hiểu đúng ý nghĩa của lời xin lỗi này.

Nhưng Miharu chỉ còn cách truyền tải suy nghĩ của mình như vậy. Cô sẽ phải dùng lời nói, dùng hành động và thái độ của mình để thể hiện tình cảm ấy cho tới ngày con cô hiểu được. Hôm nay và mai sau, không ngừng nghỉ. Mãi mãi…

Vài ngày sau, buổi tối hôm công ty cô phỏng vấn gọi tới thông báo về việc tuyển dụng cô.

“Miharu! Miharu ơi!”

Nghe thấy tiếng gọi hốt hoảng, Miharu dừng đôi tay đang rửa bát đũa lại.

Cô lau qua loa đôi tay ướt vào chiếc khăn bông rồi tiến ra phòng khách thì thấy bà Kiyomi ngẩng mặt nhìn cô vẻ lúng túng.

“Yuichi đã…”

Trước trạng thái bất thường của mẹ, Miharu vội vã tìm kiếm bóng dáng Yuichi, rồi cô khẽ nuốt nước bọt.

Yuichi đang ngã lăn trên sàn, cậu nằm im không nhúc nhích.

“Yuichi…?”

“Con làm sao thế?” Cô cất tiếng hỏi, một dự cảm không lành ập tới.

https://thuviensach.vn

Cô khẽ đưa tay chạm vào người con, cảm giác cơ thể cậu cứng hơn hẳn mọi khi.

“Miharu ơi, lẽ nào…?”

Miharu cố nghĩ lại tình trạng của Yuichi khi nãy để xem con có biểu hiện không khỏe lúc nào không.

Lúc ăn tối, mọi chuyện vẫn bình thường. Ngày thường Yuichi ít cử động, nên khó mà đoán được là cậu khỏe hay không, nhưng chắc chắn khi nãy không có gì lạ. Yuichi vẫn ăn món rau như mọi khi.

… Nếu vậy thì tại sao?

“Lẽ nào Yuichi đã chết rồi…?”

Cơ thể của Yuichi từ phần đuôi trở lên đang chuyển dần sang màu xám như tảng đá.

https://thuviensach.vn

.8.

“Miharu, con vẫn ngồi đó nhìn sao?”

Giọng bà Kiyomi xen lẫn ngạc nhiên và thương xót. Miharu trả lời, đầu không ngoảnh lại.

“… Vâng.”

Khắp người Yuichi đã nhuộm màu xám nhạt, cứng như đá và không nhúc nhích. Đã gần một tuần kể từ khi cậu bị như thế này.

Bà Kiyomi nói Yuichi đã chết rồi. Miharu cũng cảm thấy vậy. Nhưng cô không thể vứt bỏ khả năng rằng cậu vẫn còn sống.

Cô vuốt ve cơ thể cứng đờ của con. Khi cô gõ nhẹ, cơ thể cậu phát ra tiếng “cộc cộc”.

“Con ấy à, đúng là kiểu người không biết cách từ bỏ mẹ nhỉ.”

“Mẹ biết.” Trước câu nói của Miharu, bà Kiyomi thở dài nói, “Nhưng chúng ta không thể để thằng bé ở đây như thế này mãi được. Con hiểu mà phải không?”

“Vâng…” Miharu vừa lặng lẽ ngắm con vừa thẫn thờ đáp, “Hãy cho con được ở cùng cháu thêm chút nữa mẹ ơi…”

Cô muốn có bằng chứng xác thực. Nếu Yuichi thực sự đã chết, cô muốn có được chứng cứ thuyết phục về việc đó. Cô cần có một bằng chứng để mình có thể bỏ cuộc và ổn định lại tâm trạng của mình.

Nghĩ tới đó, khóe mắt Miharu nhòe đi.

Khó khăn lắm cô mới nhận ra sai lầm của mình, cô vừa mới hạ quyết tâm sẽ dành cả phần đời còn lại của mình để sửa chữa sai lầm ấy. Giờ mọi

https://thuviensach.vn

chuyện như thế này, tâm trạng Miharu không thể nào giải tỏa, mà Yuichi cũng thật đáng thương.

Sự đau khổ và hối hận vì mình không nhận ra sai lầm sớm hơn có phải cũng là một loại hình phạt? Dù nghĩ vậy, cô vẫn có cảm giác mọi chuyện chưa kết thúc ở đây.

Cô muốn tin rằng mọi chuyện chưa kết thúc. Đó không phải một mong ước vô vọng. Cũng không phải cô mù quáng đặt cược vào niềm hy vọng ít ỏi.

Cảm giác này quá mơ hồ, cô không thể giải thích cho người khác hiểu được. Cô không chỉ ra được cơ sở cho niềm tin này, nhưng trong lòng Miharu tin rằng cô nên chờ đợi thêm. Cô muốn tin vào điều đó và muốn chờ đợi thêm nữa.

Những tin tức u ám không ngừng xuất hiện. Căn bệnh đột biến thành sinh vật kỳ dị đã tăng thêm các thế hệ mắc bệnh, ngày càng nhiều trường hợp mắc bệnh hơn. Người ta không còn có thể gạt căn bệnh qua một bên bằng cách cho rằng nó chỉ là vấn đề của một nhóm thanh thiếu niên nhỏ nữa, tình hình đã nghiêm trọng hơn cả trước đây. Chính phủ đã chấp nhận sự thật này và cuối cùng đã rầm rộ bắt tay thực hiện những nỗ lực trợ giúp người bệnh đột biến, nên xét cho cùng, không phải chỉ toàn chuyện không hay. Dù rằng cô vẫn muốn mỉa mai một câu, rằng cuối cùng các vị ấy cũng chịu nhấc những chiếc mông nặng của mình lên để làm việc rồi sao, nhưng đó là chuyện khác.

Mọi thứ đều thay đổi nhanh chóng mặt. Thời đại, và môi trường trong thời đại đó. Ý thức của con người. Miharu đang sống trong dòng chảy dữ dội của sự thay đổi này. Nếu nói cô không lo lắng về việc đó thì là nói dối. Lúc này, khi cô không rõ kim chỉ nam hành động và lý tưởng kiểu như mọi việc phải thế này thế kia nữa thì cô cũng không biết nơi mình phải đi tới là nơi nào, con đường mình đang đi sẽ dẫn tới nơi nào nữa.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều sống trong nỗi bất an và lo lắng không thể diễn đạt bằng lời. Ngày mai không biết ai sẽ bị làm sao ở đâu. Có thể chính mình sẽ đánh mất hình dạng của mình. Giữa tình cảnh đó, biết bao người đã cố gắng tỏ vẻ lạc quan, không chịu giác ngộ nỗi lo lắng bên trong lòng mình, lừa mình dối người rằng mình hạnh phúc, cố lảng tránh những nỗi đau khổ, cố để mình không nghĩ tới…

Cuộc sống với người mẹ đã già, bản thân cũng đang dần già đi, và cậu con trai không rõ sống chết ở bên cạnh. Miharu cố gắng nhìn nhận một cách khách quan cảnh ngộ của mình.

Người đời hẳn sẽ nói một cuộc sống như thế là không thể duy trì. Một gia đình không có hy vọng, giống như một ngọn nến yếu ớt lay lắt trong gió mạnh. Vừa không ổn định vừa bất thường, thậm chí có thể khiến người khác thương hại nữa.

Nhưng cô lại nghĩ lại. Rằng sự "khách quan" này cũng chỉ là chủ quan thôi.

Dù sao cũng chỉ là suy nghĩ của Miharu. Đó là ánh mắt của người ngoài do suy nghĩ chủ quan tạo ra khi cô nghĩ rằng "Nếu là người ngoài chắc sẽ nghĩ như thế".

Cô cố gắng rời khỏi vị trí đó, cố gắng suy nghĩ bao quát hơn. Sau khi làm vậy, cô đã giác ngộ một sự thật đơn giản là gia đình cô hiện tại có bà Kiyomi, cô và Yuichi.

Rốt cuộc mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy. Không tốt hay là xấu, đúng hay sai, chỉ có một sự thật không thể thay đổi là ba người nhà cô đang ở đây vào chính lúc này.

Chỉ có một sự thật, và cô không cần phải gán cho sự thật ấy một ý nghĩa tiêu cực hay tích cực gì cả.

Sau khi nhận ra điều đó, trái tim của Miharu bình yên đến không ngờ. Phản ứng, lời lẽ của người khác, những cảm xúc của mọi người và cả của mình, những thứ được cho là có ý nghĩa, cô đã cư xử như thể tất cả những cái đó tuy có thật, nhưng thực ra tất cả đều chỉ là lừa dối. Chúng giống như

https://thuviensach.vn

những hiện tượng chỉ trôi qua trước mắt, không hề có khả năng đe dọa hay gây hại tới cô.

Sống như thế nào, tồn tại như thế nào cũng được. Cả cô và những người xung quanh đều thế. Tất cả đều nằm dưới sự chỉ đạo của cô, cô có quyền quyết định mọi việc.

“Yuichi ơi.”

Tay vuốt ve lớp da màu xám cứng ngắc, Miharu khẽ cất tiếng gọi.

“Mẹ đã sẵn sàng để đón nhận mọi việc rồi.”

Cô không hề nghĩ tới việc Yuichi có nghe thấy không. Cô cũng không nghĩ tới sức ảnh hưởng mà cô mang tới và ý nghĩa của câu nói của mình. Vì đó là những việc mà người đón nhận câu nói ấy phải nghĩ tới.

“Thế nên từ giờ, con hãy tự quyết định mọi việc nhé.”

Sống tiếp hay là cứ thế này mà chết đi. Bởi Miharu không thể quyết định thay con được.

“Con hãy làm điều con muốn làm và thích làm. Mẹ cũng sẽ làm thế. Dù con có chọn con đường nào, mẹ cũng sẽ không trách mắng. Mẹ sẽ luôn dõi theo bảo vệ con. Mẹ tin con, Yuichi ạ.”

Cô vuốt ve một cái, hai cái, rồi đột nhiên bàn tay cô khựng lại. Khóe miệng hé mở của cô run run, trong một thoáng hơi thở của cô rối loạn. Một khắc sau, hai bên khóe môi cô nhếch lên. Miharu khẽ ngẩng đầu nhìn trần nhà, rồi một lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve Yuichi như muốn vỗ về an ủi cậu.

•••

Từ khi bắt đầu biết nghĩ, giá trị của cháu đã được quyết định.

Không biết cháu đã nhận ra tự khi nào. Rằng trên người cháu có gắn một chiếc nhãn ghi giá. Rằng mức giá ghi trên đó rẻ đến độ không thể tin được. Càng để ý theo dõi thì mức giá đó càng giảm. Lúc này mức giá đó đã hạ xuống thành một số âm.

https://thuviensach.vn

Cảm giác thường trực của cháu là không chốn dung thân. Dù không có cơ sở gì, nhưng cháu luôn mơ hồ cảm thấy thế. Chẳng có ai trông đợi gì ở cháu. Cháu không cần thiết với ai cả, thậm chí có lần cháu từng nghĩ, ôi, mình hít thở khí oxy thế này thật phí hoài.

Cháu luôn bị so sánh. Cháu bị đem điểm mạnh, điểm yếu ra để bàn luận, rồi bị trách mắng là mình yếu kém điểm này điểm kia. Mỗi lần như thế cháu đều rất bực bội. Cháu không thích bản thân mình.

Cháu bị bố mẹ nói là kém cỏi. Rằng cháu chẳng có thế mạnh gì. Việc cháu làm được được coi là đương nhiên, còn nếu cháu khống làm được thì sẽ bị coi là tội lỗi. Khi lời trách mắng qua đi, cháu có cảm giác những cảm xúc của cháu cũng trôi đi hết cả. Cháu bỏ lại tất cả những thứ ấy, rồi sau đó, trong lòng cháu chỉ còn lại cảm giác trống rỗng.

Cháu đắm mình trong kỳ vọng của bố mẹ hằng ngày. Nếu cháu không thể làm theo kỳ vọng của mẹ, cháu sẽ bị coi thường với ánh mắt lạnh nhạt, liền sau đó mẹ sẽ không cần gì ở cháu nữa.

Bố mẹ đã đúc sẵn một chiếc khuôn cho cháu để cháu biết mình nên như thế nào. Nhưng cháu không thể nhích được vào chiếc khuôn ấy. Cháu nghĩ, việc gì mình phải gò ép mình vào chiếc khuôn ấy chứ. Thậm chí cháu đã rất tức giận.

Cháu biết mình là một người không được cần đến. Cháu biết mình bị ghét bỏ, bị xa lánh.

Chỉ mình em gái cháu được yêu thương. Ông nội cháu từng nói cháu chỉ là một đứa bé to xác vô dụng. Cháu đâu có muốn được sinh ra, vậy mà lại phải chịu trách nhiệm để sinh tồn, thật hết sức vô lý phải không?

Khi cháu phớt lờ kim chỉ nam mà mình phải hướng tới, ngay lập tức giá trị của cháu rớt xuống con số không.

Nhưng cháu đã rất cố gắng. Cháu đã cố gắng để là đứa con ngoan. Dù là học tập hay những kỹ năng khác. Cháu đã tới trường dạy thêm. Cháu đã nghe lời người lớn. Cháu đã làm mọi điều theo lời họ. Vậy mà bây giờ họ lại hỏi tới suy nghĩ của cháu sao?

https://thuviensach.vn

Cháu muốn được dõi theo, được công nhận. Cháu muốn được quan tâm để ý tới. Nhưng họ luôn bỏ mặc cháu, bố cháu chỉ biết khen anh cháu. Rằng anh ấy thật tài giỏi, khác hẳn cháu. Bố cháu đã nói thế trước mặt họ hàng. Mỗi lần như thế, cháu vô cùng xấu hổ, cảm thấy mình thật thảm thương, cháu thật sự không muốn gặp ai nữa.

Cháu không có bạn bè. Cháu không biết phải làm sao để hòa hợp với họ, nhưng chắc chắn là vì cháu không tốt. Vì cháu là một con người đầy khiếm khuyết, nên không thể làm được những việc mọi người bình thường vẫn làm. Thật khổ sở khi cháu không thể làm những việc người khác dễ dàng làm được, nhưng cháu chẳng biết làm sao. Cháu không có nổi năng lực của một người bình thường.

Cháu không tin những lời lẽ ngọt ngào. Nghĩ tới chuyện lấy lòng người khác cháu đã thấy buồn nôn rồi. Cháu hiểu rất rõ điều đó. Vì cháu đã bị phản bội nhiều lần. Nếu chỉ sửa sang bề mặt thì có ý nghĩa gì. Tất cả chỉ là bề ngoài mà thôi. Thật buồn cười khi ai đó định thao túng cháu chỉ bằng mấy lời nịnh nọt rẻ tiền đó. Thật là một vở kịch vụng về. Hôm nay lại là một vở kịch khiến khán giả thương cảm, lấy nước mắt người xem sao? Nhưng sao toàn diễn viên diễn dở thế này? Chết tiệt thật đấy.

Cháu được bố mẹ cho ăn mặc như búp bê, được cưng nựng lấy lòng, để rồi lớn lên với quá nhiều hiểu lầm. Cháu đã tưởng rằng mình là một con người đặc biệt. Nhưng sự thật cháu chỉ là một thanh củi thắt nơ. Tại sao bố mẹ không sớm nói với cháu điều đó?

Những lời trách mắng tuôn ra, cháu bị đánh, nếu khóc sẽ bị đánh nhiều hơn, không có ai giúp đỡ cháu.

Cháu đang ở đây. Cháu đang ở đây này.

Cháu cười và đùa giỡn dù chẳng thấy vui, cháu không biết cảm xúc thật của mình ở nơi đâu. Chỉ có điều, đó là trách nhiệm của cháu. Cháu bắt buộc phải làm như thế.

Hãy để cháu được chăm sóc nó. Hãy để cháu được trông coi nó. Nếu không làm thế, nếu không giúp ích được cho ai, thì sẽ giống như cháu không tồn tại trên đời mất.

https://thuviensach.vn

Đúng thế, tất cả đều do cháu. Mọi chuyện đều là lỗi của cháu. Việc bố mẹ cháu cãi nhau, việc bố cháu bỏ nhà đi biền biệt, việc mẹ cháu luôn cư xử quá khích, tất cả đều do cháu cư xử không tốt. Mỗi lần mọi người chỉ trích cháu, cháu đều cảm thấy mình co cụm lại. Chỉ mình cháu là lạc bầy. Mọi người coi cháu là kẻ thù chung, nhờ thế mọi người có thể đoàn kết lại thành một thể thống nhất. Nghĩa là cháu là chiếc bịch cát cho tất cả mọi người.

Từ khi được sinh ra, một sản phẩm thứ cấp như cháu đã là một thứ hoàn toàn vô ích, có lẽ cháu sẽ dần chìm xuống và tan ra giữa một biển những máy móc điện tử và rác rưởi trước khi kịp phát huy bất kỳ công năng nào.

Cháu rất ghen tị với bạn bè mình. Họ được mọi người yêu quý, họ hưởng thụ quyền lợi như một lẽ đương nhiên, rất thẳng thắn, kiêu hãnh và chói sáng… Cháu đã không thể tin được vào điều ấy.

Cuộc sống của cháu thật khổ sở nặng nề, giống như cháu luôn ở giữa làn nước vậy. Dù có gào thét khản giọng, tiếng thét của cháu cũng chỉ biến thành bọt nước và tan biến mất.

Thử suy ngẫm về mình, cháu nhận ra mình thực là một con người nhàm chán. Cháu chẳng có gì xuất chúng, không có ước mơ hoài bão gì, chỉ sống thơ thẩn qua ngày. Cháu rất ngạc nhiên với phát hiện này.

Cháu hoàn toàn không được cần tới. Đúng là như thế nhỉ. Cháu hiểu rồi. Hóa ra cháu chỉ là một kẻ thừa thãi phiền hà. Vậy thì cháu biến đi là được phải không? Dù cháu có biến mất, bố mẹ cháu cũng chẳng biết đâu nhỉ. Bố mẹ cháu sẽ chẳng nhận ra đâu. Bố mẹ cháu sẽ không đi tìm. Cháu biết. Cháu hiểu điều đó.

Cháu thường xuyên bị bạo hành lời nói. Nhưng cũng chẳng hề gì. Lúc này cháu chẳng còn tổn thương nữa. Cháu đã quá quen với những lời đó rồi. Thật trơ trẽn phải không? Da mặt cháu dày quá phải không? Nếu không như vậy thì cháu đã sớm không còn ở đây nữa.

Tại sao cháu lại phải làm nhiều việc vì những người không hề nghĩ cho cháu chứ? Rốt cuộc là vì cái gì? Vì thể diện, vì vẻ ngoài mà họ lợi

https://thuviensach.vn

dụng cháu ư?

Cháu là một món đồ dùng tiện lợi. Vậy mà tới lúc này cháu mới nhận ra.

Ôi, cháu chẳng có gì.

Mọi người đều phủ định cháu.

Cháu cứ bị cướp mất hết thứ này đến thứ khác. Ngay cả bây giờ cũng vậy. Những thứ quan trọng trong lòng cháu cứ khô héo dần, cháu đang gắng hết sức tập trung chúng lại. Cháu đang cố ngăn chúng chảy ra ngoài một cách phí phạm.

Đúng như ngài nói, cháu là đồ vô dụng. Là một thằng ngu. Là rác rưởi. Vậy khi nào ngài định xử lý cháu đây? Ngài định cắt nhỏ cháu ra và lèn chặt lại sao? Hay làm thịt băm? Hay cho chó nhà nuôi ăn thịt? Cháu sẽ làm những người ăn thịt cháu bị đau bụng mất.

Những người bình thường nhan nhản quanh chúng cháu, những con người có cuộc sống viên mãn, cháu nghĩ không biết họ có cuộc sống hằng ngày như thế nào. Họ dựa dẫm vào điều gì, hy vọng vào điều gì để sống qua ngày? Họ có thể tươi cười khi ngày mai đến, dù bản thân đang khổ sở và cay đắng không? Đôi khi cháu không thể hiểu được những điều họ nói, như thể cháu đang nói chuyện với người đến từ một thế giới khác vậy… Biết đâu cháu thực sự đang sống ở một thế giới khác họ thì sao.

Khi nghĩ tới việc năm năm nữa, mười năm nữa, hai mươi năm nữa mọi chuyện vẫn như hiện tại, cháu liền nghĩ, nếu thế thì thôi cũng được. Cháu thực sự đã mệt mỏi rồi. Có lẽ từ khi ấu thơ cháu đã không hề có tâm trạng muốn sống.

Hình như những con người có cuộc sống bình thường có quyền mắng nhiếc, cười nhạo và đối xử thô lỗ với những người dưới đáy xã hội thì phải. Nghe nói đó chính là thứ chính nghĩa của đại chúng.

Cố gắng nỗ lực để rồi thu được điều gì? Nỗi tuyệt vọng vì không thể có được kết quả như mình mong muốn sao.

Cháu đã nghĩ mình nên biến mất.

https://thuviensach.vn

Có lẽ sau vài năm nữa, thói quen gây hại sức khỏe sẽ để lại hậu quả và cháu sẽ chết. Cháu nghĩ đó là cách thức phù hợp nhất với cháu.

Nếu không làm gì cả, chỉ nằm lăn lóc ở đó, liệu cháu có thể cứ như vậy mà chết đói không?

Số của cháu là chết đường chết chợ, không có ai ở bên.

Có ý nghĩa gì trong việc chờ đón ngày mai không?

Những lời than cô đơn và muốn được yêu thương nghe thật ấu trĩ phải không? Những lời ấy dù trời sập đến nơi cháu cũng không thể nói ra miệng được.

Khi nghe tin một người em họ cùng tuổi với cháu đi làm ở một công ty lớn, đã kết hôn và vừa mới sinh con, cháu chỉ biết vò đầu bứt tai rồi đếm những sợi tóc rụng ra trong lòng bàn tay mình.

Mọi người cứ dần bỏ cháu lại phía sau như thế.

Trong lúc cuộn tròn mình bên trong chiếc hộp các tông, cháu thầm ước một người tốt bụng dịu dàng nào đó sẽ nhặt cháu về. Ước rồi cháu bật cười to vì suy nghĩ vớ vẩn đó của mình.

Cháu không bước nổi bước nào nữa.

Cháu ước rằng ngày mai sẽ đến trong khi cháu đang ngủ.

Vì không dũng cảm, nên nếu được, cháu muốn được chết một cách thật nhẹ nhàng. Ngày nào cháu cũng tìm hiểu về cái chết nhẹ nhàng nhất.

Cháu thà rằng mình tan biến mất. Cháu muốn biến mất sạch sẽ, không để lại chút vết tích nào. Cháu muốn tất cả mọi người quên mình, coi như cháu chưa từng sinh ra, coi như ngay từ đầu cháu đã không có ở đó.

Cháu nghe nói nếu lao mình vào đầu tàu, gia đình cháu sẽ phải trả tiền bồi thường cho công ty đường sắt. Khu rừng tự sát ở núi Phú Sĩ lại quá xa. Lỡ đâu cháu không chết hẳn mà chỉ bị thương tật, cả đời cần đến hộ lý thì thật khủng khiếp. Hãy bày cho cháu một cách chắc chắn có thể chết mà không gây phiền phức cho người khác được không?

Cháu không muốn chết. Nhưng việc sống tiếp quá mệt mỏi với cháu.

https://thuviensach.vn

Cháu không có mong ước gì cả. Thứ cháu có chỉ là một tương lai cô độc triền miên.

Cháu thử nghĩ tới đám tang của mình, thử tưởng tượng ra cảnh gia đình mình khóc, nhưng cháu có cảm giác những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì. Chắc họ sẽ kêu gào thảm thiết lắm, vì họ là những ông bố bà mẹ đau khổ có con trai ra đi trước mình mà. Thế nào cũng được. Cháu chẳng quan tâm chút nào.

Tương lai mà mọi người tin tưởng sẽ không đến với cháu.

Cháu rất sốc và tuyệt vọng trước sự thật rằng trên đời có rất nhiều người thương cảm cho cảnh ngộ và cách sống của cháu. "Đáng thương quá", "Tội nghiệp quá!" Nhưng cảnh ngộ của cháu, cách sống của cháu không phải rất bình thường sao? Không phải mọi người đều thế cả sao?

Thế gian này được tạo nên từ những dối lừa. Mọi thứ đều thối rữa. Nhưng có lẽ thứ thực sự thối rữa là chính bản thân cháu.

Thứ duy nhất yêu thương cháu là nỗi cô độc.

Trái tim cháu đã tổn thương tan nát vì thiện ý của mẹ rồi. Cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ cháu. Nhất định là như vậy. Cả đời này cháu sẽ không quên, cháu sẽ mang nỗi hận này xuống tận mộ phần của mình.

Cháu muốn trở thành một người tài giỏi, nhưng từ đầu cháu đã biết là không thể.

Cháu đã ước rằng, nếu không thể trở thành người tài giỏi, giá mà cháu có thể trở thành một sinh vật không biết u sầu phiền não.

Loài mèo thật tự do, thật đáng ghen tị. Vì chúng có thể đi bất cứ nơi đâu chúng muốn.

Nếu thế thì loài chim cũng vậy. Chúng có thể bay đi bất cứ nơi đâu.

Cá có thể hít thở thật ưu nhã trong làn nước. Chúng cũng sẽ không bị chết đuối.

Chó rất khỏe mạnh và đầy sinh lực. Nó có thể thích ứng với môi trường xung quanh.

Những con vật nhỏ thật dễ thương. Chắc chắn chúng sẽ được yêu quý.

https://thuviensach.vn

Cây cối không có não nên nó sẽ không phải lo lắng u sầu, thật tốt.

Cháu chẳng muốn trở thành cái gì cả. Cháu chỉ muốn mình tan chảy ra thôi.

Nếu thế cháu muốn trở thành đồ vật. Cháu không muốn là một sinh vật sống nữa.

Rô bốt cũng hay đấy. Với cơ thể máy móc, chắc sẽ không cảm thấy đau đớn hay cực nhọc gì đâu.

Cháu muốn biến thành một con sâu. Một con sâu nhỏ xíu với vẻ ngoài ghê tởm. Khi đó người ta sẽ có thể dẫm chết cháu mà không có chút cảm xúc gì. Cháu sẽ không phải sống mấy chục năm dài đằng đẵng tiếp theo nữa.

Xong rồi. Thế nào? Có đúng như điều các cháu mong muốn không?

Nửa tỉnh nửa mơ. Biên giới mong manh giữa thực và mộng.

Tới giờ đối chiếu câu trả lời rồi.

Các cháu có tự do như mình tưởng tượng không? Các cháu có được yêu thương không? Các cháu đã thoát khỏi nỗi phiền muộn chưa?

“Thật là quá đáng. Không giống thỏa thuận chút nào. Không có cánh thì bay lên trời thế nào được? Như thế này thật thiếu hoàn thiện, phi tự nhiên và kỳ cục.”

“Cháu đã tưởng mình không thể tuyệt vọng hơn được nữa cơ. Nhưng mà đúng là núi cao lại có núi cao hơn nhỉ. Mình bị phản bội rồi.”

“Quả nhiên là thế này. Mà thôi, cháu đã nghĩ rằng chẳng còn cách nào khác rồi.”

Nhưng thôi đủ rồi. Cháu đã thu được kết quả mình mong muốn.

Cháu đã tìm được câu trả lời. Quả nhiên không ai cần đến sự tồn tại của cháu cả.

https://thuviensach.vn

Không phải rất tuyệt vời sao. Như vậy có thể lấy làm lý do biện minh, và cũng không bị luận tội.

Tâm trạng cháu đang thoải mái lắm.

Thực lòng, cháu thấy rất an tâm.

Cháu thấy bực mình lắm. Thực đấy. Nhưng rốt cuộc thì suy nghĩ của cháu đã được chứng minh là đúng. Mẹ cháu đúng là kiểu người như thế.

Cháu cũng hài lòng với điều đó… Cháu đã biết từ trước rồi. Biết cả việc chỉ cần có gì đó ủng hộ, mẹ sẽ ra tay giết cháu.

Nhưng nếu chỉ có thế mà phải đi tù thì đáng thương quá. Chỉ giết một kẻ như cháu mà phải mang tiền án tiền sự. Cháu không nghĩ tới chuyện tự sát. Cháu không oán hận đến thế. Không thể hận thù đến tận cùng được. Bởi đó là mẹ cháu mà. Dù sao mẹ cũng đã sinh cháu ra và nuôi nấng đến tận giờ phút này.

Nghĩ vậy rồi cháu thấy mọi việc thật đúng thời điểm. Thật tuyệt. Vì cuối cùng cháu đã có thể nghỉ ngơi rồi.

Tốt thôi. Cứ việc quên cháu đi, không sao cả. Mẹ hãy quên rằng mẹ đã có một thằng con trai như cháu. Cháu muốn mẹ không bị quá khứ cầm tù nữa, mà hãy sống một tương lai tươi đẹp không có cháu ở đó. Cháu muốn mẹ cháu hạnh phúc. Những lời này không phải những lời cay đắng mỉa mai, mà là những lời nói thật lòng của cháu.

Nhưng cháu muốn lúc cuối đời mẹ nhớ ra cháu. Thường ngày mẹ có thể quên cháu đi, nhưng khi nhìn lại cả cuộc đời mình, cháu muốn mẹ nhớ tới một điều. Như là một điều ô nhục. Như một hồi ức đáng ghét khi mẹ cháu sắp từ giã cõi đời.

Rằng, “Ôi, chính mình đã giết chết con trai mình.”

Cháu muốn mẹ nhớ ra điều đó. Thế thôi.

Sau đó, cháu muốn mẹ chết trong tâm trạng thật nặng nề, khổ sở.

https://thuviensach.vn

Chương cuối

https://thuviensach.vn

.1.

Thế giới quanh cậu từ khi nào chỉ còn toàn màu xám.

Cậu sống từng ngày mờ nhạt nửa như đang sống, nửa như đã chết. Đối với cậu, cuộc sống gói gọn trên sáu chiếc chiếu tatami và vài căn phòng khác, phần thế giới hiện thực còn lại nằm trong máy tính.

Cậu chỉ là một kẻ thua cuộc. Một kẻ dưới đáy. Cậu sống một cuộc sống lười nhác và rác rưởi tới mức những kẻ không biết mặt, không rõ danh tính trên mạng cũng có thể kêu phiền vì cậu được. Đó chính là con người cậu.

Thấm thoắt đã năm năm kể từ khi cậu bỏ dở cấp ba và giam mình trong phòng. Quá trưa cậu mới ngủ dậy, bật máy tính, ăn một bữa qua loa, chơi game trên mạng, lướt web, ăn bánh kẹo, lang thang ở các diễn đàn và các blog trên mạng, hứng lên thì đi tắm, đọc truyện tranh miễn phí trên mạng, lại chơi game, gần sáng thì rúc vào chăn. Cậu sống cuộc sống như vậy.

Cậu chẳng hề tạo ra của cải vật chất gì, chỉ biết tiêu thụ. Cậu chê bai những phim hoạt hình và game trên các diễn đàn, tiết lộ trước nội dung phim hoặc hóng các tiết lộ này rồi bàn tán rôm rả, tâm trạng tốt như thể mình vừa hoàn thành được việc gì. Cậu đã giết thời gian hằng ngày như thế.

Vì tôi đâu có cách nào khác.

Nghe thấy tiếng bố quát mắng bên ngoài phòng, cậu vội vàng đeo tai nghe và bật nhạc thật to.

Tôi giam mình trong phòng đâu phải vì thích làm như thế.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần nghe thấy tiếng bố mẹ, dạ dày cậu lại đau. Vừa nhìn thấy cậu, bố cậu sẽ liền tỏ ra chán ngán và bắt đầu dạy dỗ. Mẹ cậu tỏ vẻ lo lắng về cậu, rồi mẹ phàn nàn và nói những lời khiến cậu khó chịu.

Tôi chỉ còn căn phòng này để ẩn náu thôi.

Cậu đã trải qua cuộc sống học đường mà chỉ cần nhớ lại cũng đủ thấy khổ sở. Cậu không có bạn, lúc nào cũng bị bắt nạt. Những ngày dính chặt như keo. Những ngày khiến cậu muốn nôn mửa.

Cuối cùng cậu cũng trốn thoát khỏi đó. Khi quyết định ngừng học, cậu đã vô cùng an tâm. Nhưng gia đình cũng không phải là nơi dành cho cậu. Nơi cậu có thể yên tâm chỉ là bên trong căn phòng sáu chiếu và bên trên giường ngủ mà thôi. Ngoài những nơi đó, không còn nơi nào tiếp nhận cậu cả.

Cứ như vậy, ngày nào cậu cũng dính lấy chiếc máy tính, nhưng ngay cả trên mạng cậu cũng không tìm thấy một nơi dành cho mình. Vì không có lấy một người bạn tử tế nên cậu luôn lưỡng lự trong giao tiếp. Cậu càng không thể vừa chơi các game trực tuyến vừa tán gẫu với người cùng chơi được.

Các diễn đàn chỉ toàn chữ viết, nên cậu không cần hình dung ra vẻ mặt của những người ngồi phía bên kia, cậu có thể thỏa thích nói tất cả những gì mình muốn. Thế nhưng cậu vân không cảm thấy ở đó có chỗ dành cho mình.

Cậu sống trong thế giới của sự đoạn tuyệt. Một ngày bình thường trong chuỗi thanh xuân lấp lánh mà người khác đăng trên mạng xã hội, những nỗi lo âu phiền muộn thường gặp, những lời hỉ nộ ái ố triền miên vô tận, tất cả những cái đó cậu chỉ xem lướt qua rồi cuộn chuột xuống dưới và quên hẳn. Chẳng điều gì vang vọng tới trái tim cậu, chẳng điều gì là thực đối với cậu.

Thiếu thốn sự đồng cảm. Không tinh thần, không động lực. Dù giữa lúc chơi game như một thói quen, gương mặt cậu vẫn luôn nghiêm túc. Những sợi cơ biểu hiện cảm xúc không chút động đậy. Không còn biểu cảm

https://thuviensach.vn

nào cả, tới mức giờ đây khi muốn cười cậu phải nhớ lại cách cử động của khuôn mặt khi cười.

Cậu lướt web, nhấp chuột vào một bài báo tổng hợp được đặt tiêu đề giật gân. Có lẽ vì cảnh ngộ của cậu như thế này nên cậu rất dễ bị thu hút bởi những bài báo liên quan tới những người ăn bám.

Mở ra đọc, cậu thấy trong đó có một gã có vẻ như đang nói về chính mình, đúng như dự đoán, bài viết này chìm trong những lời chỉ trích.

Mình thật rác rưởi, nhưng gã này cũng rác rưởi không kém.

Nghĩ vậy, đâu đó trong lòng cậu thở phào nhẹ nhõm… *Không chỉ có mình mình. Những người như mình không hiếm. Thế gian này rất rộng lớn, nếu tìm kiếm chắc chắn sẽ có những người còn rác rưởi hơn mình.* Nghĩ tới chuyện đó, cậu thấy vấn đề chẳng còn nghiêm trọng nữa. *Mình hãy còn thuộc dạng tử tế chán.*

"Tôi đâu muốn sinh ra là một kẻ rác rưởi thế này."

Cậu khẽ gật đầu trong lòng, tay trái cậu chống cằm, ngón trỏ bàn tay phải cuộn chuột.

"Tất cả là tại bố mẹ tôi, tại xã hội này. Nếu họ không như vậy, giờ này tôi đã là một con người tử tế nghiêm chỉnh hơn bây giờ nhiều rồi."

Cậu kéo con lăn chuột, kéo nội dung màn hình theo chiều dọc.

"Bố mẹ thích có con nên mới sinh ra tôi, họ phải nuôi tôi là đương nhiên. Tôi chẳng thấy có lỗi gì với bố mẹ cả."

Trên màn hình, lời lẽ ngông cuồng của kẻ rác rưởi đó vẫn tiếp diễn, rồi đột nhiên một lượng lớn những dòng phản biện hiện ra.

"Cậu định đổ lỗi cho bố mẹ đến bao giờ hả đồ ngốc?"

"Cậu trở thành một gã rác rưởi vì cậu muốn thế đấy chứ."

"Chính vì luôn đổ lỗi cho hoàn cảnh và những người xung quanh nên cậu mới như thế này đấy."

"Bọn ăn bám, giam mình trong phòng toàn là bọn ấu trĩ. Thế nên mới ở dưới đáy xã hội."

https://thuviensach.vn

“Nếu bố mẹ cậu già và qua đời thì cậu định sống thế nào?”

“Thật là yếu đuối.”

“Mau chết đi cho rộng đất, đồ rác rưởi. ”

“Đừng dựa dẫm bố mẹ nữa.”

“Tương lai cậu sẽ chết trong cô độc, hoặc chết đường chết chợ thôi, thật đáng thương. Tôi thấy thương hại cậu.”

Những lời này không dành cho cậu, nhưng khi đọc cậu thấy tim mình như bị bóp nghẹt lại, cậu đưa tay đỡ lấy ngực.

Nếu như những lời lẽ ngông cuồng của kẻ rác rưởi đó chỉ có một dạng, thì những lời phản biện cũng chỉ có một dạng. Những câu chữ quen thuộc trải dài trước mắt. Phải chăng vì tất cả mọi người đều chỉ biết nói những câu giống nhau? Hay là vì đó là ý kiến chung của những con người bình thường?

“… Dừng lại đi.”

Cậu bất giác nói nhỏ với giọng khàn khàn.

Mọi người đều được dạy rằng không được bắt nạt kẻ yếu, nhưng những kẻ nặc danh trên mạng rất thích xúm lại chửi mắng người khác với những lời lẽ vô tâm. Mà dù không phải là nặc danh đi nữa thì hiện tại đang có phong trào vùi dập không thương tiếc những kẻ đã được xác định là rác rưởi hoặc kẻ xấu, nên nhiều người vẫn đang tự cho phép mình nói những lời cay nghiệt dưới danh nghĩa những lời khuyên nhủ.

Những kẻ to mồm là chính nghĩa. Những kẻ nổi bật, vui vẻ, lạc quan là chính nghĩa. Những người u ám, không biết hòa mình vào mọi người sẽ trở thành kẻ xấu. Những người khiến những kẻ được cho là chính nghĩa khó chịu cũng vậy. Những kẻ chính nghĩa đó được quyền nói ra những lời quá đáng, được phép bài xích, tảng lờ những người như cậu. Cậu nghĩ, nếu xã hội vô lý này không có lỗi thì ai mới là người có lỗi?

Từ khi nào mà những từ mới như “tính cách sáng sủa” hay “tính cách u ám” ra đời vậy? Nhìn mặt chữ đã thấy nổi giận. Những kẻ chỉ biết đến bản thân, không bao giờ suy nghĩ cho người khác, không biết dè dặt lời nói

https://thuviensach.vn

và hành động, có thể thản nhiên bắt nạt kẻ yếu thì có gì là "sáng sủa" chứ? Những người hiền hòa, thích thu mình lại suy nghĩ tại sao lại bị gán cho chữ "u ám" chứ?

Trong lòng cậu, những suy nghĩ oán hận cứ lớn mãi lên. Lần này đã là lần thứ mấy cậu tuyệt vọng về con người rồi. Vừa tắt đèn trong phòng, cậu như bị cướp mất sinh lực, nằm vật ra giường.

Họ không hiểu gì về cậu, vậy mà luôn dễ dàng dùng câu chữ để làm tổn thương cậu. Đã vậy, nhiều kẻ trong số họ còn không biết rằng mình đang làm tổn thương cậu nữa. Thậm chí có những kẻ còn nghĩ mình là người bị hại.

Nhưng kẻ quá đáng nhất trong số họ lại là mẹ cậu.

Mẹ cậu luôn ca thán về tình trạng hiện tại của cậu, rồi trở nên bi quan và thường xuyên vừa nói vừa khóc. Nào là "Tại sao lại đến cớ sự này", nào là "Mẹ đã quá nuông chiều con", rồi thì "Mẹ đã sai lầm trong cách nuôi dạy con".

Tôi có lỗi gì đâu, thế nhưng con trai tôi không thể trở thành một người bình thường, tôi thật đáng thương. Rõ ràng là mẹ chỉ yêu bản thân mình, vậy mà luôn miệng nói như thể đang lo lắng cho cậu và luôn tìm cách điều khiển cậu theo ý mình.

Cậu vẫn nghĩ tình trạng giam mình trong phòng của bản thân chưa nghiêm trọng. Bởi cậu vẫn ra khỏi phòng mình, và tới bữa cơm vẫn cố gắng xuống bàn ăn cùng bố mẹ.

Cậu cố gắng gạt bố mẹ ra khỏi suy nghĩ của mình. Không tiếp xúc ánh mắt, không nhìn mặt. Nói chuyện cũng không… Bởi nếu trò chuyện, tiếp xúc với họ, cậu sẽ rất khổ sở. Hễ mở miệng là cả bố và mẹ cậu liền nói những lời phủ định hoặc kêu ca, họ chỉ nói những lời khiến dạ dày cậu quặn thắt.

"Cứ thế này thì anh xấu hổ với hàng xóm láng giềng lắm." - Những lời lẽ chứng tỏ họ quá để ý tới miệng đời.

https://thuviensach.vn

“Rồi tương lai sẽ ra sao? Em lo lắm.” - Mẹ đang lo cho bản thân vì lỡ có đứa con như cậu.

“Xin con, hãy hòa nhập lại với xã hội đi được không?” - Vì mẹ ư?

Thật buồn nôn.

Có lẽ chỉ cần cậu vẫn còn là một kẻ ăn bám tự giam mình trong phòng thì mẹ cậu sẽ không bao giờ được bình yên trong lòng. Cậu hiểu nhưng không có ý định thay đổi bản thân, việc này có được coi là một dạng trả thù không?

Nếu được hỏi cậu có hận mẹ không, cậu sẽ không biết trả lời thế nào ngoài câu “Có lẽ vậy.” Hận cái cách mẹ vô tình làm tổn thương trái tim và lòng kiêu hãnh của cậu, hận mẹ đã can thiệp quá nhiều và đặt giới hạn quá nhiều, hận việc mẹ không công nhận cậu là một con người trưởng thành mà luôn muốn điều khiển cậu theo ý mình…

Nếu kể ra thì chắc cả ngày không hết. Nỗi hận tích tụ nhiều năm giờ vón cục và bị nén chặt lại một cách đáng sợ. Cậu cũng hận bố, nhưng nỗi hận này khác cả về nội dung và mức độ so với nỗi hận mẹ. Như tỷ lệ thuận với số thời gian và mật độ tiếp xúc, khối lượng nỗi hận bị tích tụ lại đối với hai người cũng khác nhau.

Thế nhưng nếu nói cậu không cảm thấy biết ơn họ thì là nói dối, thực lòng cậu không muốn làm họ buồn. Dẫu thế nào, hình ảnh mẹ khóc vẫn làm cậu đau lòng nhất.

Dẫu vậy, cậu vẫn không có tâm trạng để tìm cách thoát khỏi tình trạng hiện tại vì mẹ. Nửa thương nửa hận là một lý do, nhưng việc không muốn hòa nhập và làm thân với xã hội cũng là một lý do lớn.

Hồi cấp hai cậu không làm được. Lên cấp ba cậu cũng không làm được. Cậu không có ý định kết thân với người khác. Thực tế cậu lưỡng lự cả khi phải tới quầy thanh toán ở cửa hàng tiện lợi. Ngay cả việc trao đổi vài câu ngắn ngủi với nhân viên cửa hàng, cậu cũng phải chuẩn bị tâm lý rồi mới thực hiện được.

https://thuviensach.vn

Cậu bị chứng khó khăn trong giao tiếp thể nặng. Khi nói chuyện với người khác, cậu không biết phải đặt ánh mắt mình vào đâu. Cậu không biết mình nên thể hiện cảm xúc gì. Cậu không biết mình phải tiếp xúc với người khác với độ hứng khởi như thế nào, phải hòa hợp và hùa theo đến mức nào, phải thể hiện tính cách như thế nào. Cậu lúng túng trong những tình huống rất đời thường, những tình huống mà những "người bình thường" không bao giờ phải băn khoăn nghĩ đến. Đối với cậu, việc giao tiếp xã hội khó khăn đến mức ấy đấy.

Việc cậu ở lì trong nhà có lẽ là do ở nhà an nhàn hơn hẳn, dù không thể nói rằng khi ở nhà tinh thần cậu thực sự thoải mái. Việc nhà có mẹ làm, cơm có mẹ nấu, lại không tốn tiền. Chính vì có những ưu điểm này nên cậu đã luôn nhắm mắt trước những nhược điểm của nó.

Cậu không có tính xã hội, cũng không có khả năng nuôi sống bản thân, nên cậu mơ hồ nghĩ nếu mình ra khỏi nhà thì chỉ còn cái chết chờ đợi phía trước.

Cậu không muốn chết. Nhưng sống thế này thật khổ sở.

Cậu có niềm tin rằng nếu có cách tan biến đi mà không phải đau đớn, chắc chắn cậu sẽ không lưỡng lự mà chọn cách đó.

Cậu sợ chết, nhưng nếu có ai đó có thể giết chết cậu trong một cái chớp mắt thì cậu sẵn sàng chết.

… Việc sống tiếp, và ngay cả cái chết cậu đều giao phó cho người khác, cậu không thể tự mình quyết định điều gì cả.

Một nụ cười tự trào phúng bản thân khẽ vang lên, khóe miệng cậu hơi trễ xuống.

Cậu ngẩng mặt nhìn trần nhà, tay bất giác vươn lên. Trong căn phòng mờ tối sau khi tắt đèn, cánh tay trắng nhợt yếu ớt của cậu nổi lên trong ánh sáng nhạt.

Hôm nay cậu lại nghe thấy tiếng mẹ ca thán về mình. Cậu đã nhanh chóng rời khỏi đó như chạy trốn, nhưng giọng nói ấy vẫn đuổi theo, mang tới những lời lẽ cậu không hề muốn nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Mẹ thật may mắn vì có người chịu lắng nghe mẹ than thở, chịu nghe những câu chuyện của mẹ, an ủi mẹ, động viên mẹ. Dù có tìm khắp cả thế gian này cậu cũng không thể tìm thấy người ấy cho mình.

Dù cậu có lấy hết dũng khí và năng lực của mình ra để tự nuôi sống bản thân đi nữa, và mẹ cậu vô cùng vui sướng vì điều đó đi nữa… Thì cũng có gì khác đâu.

Nếu cậu cố gắng điên cuồng và khiến mẹ vui sướng vì mình thì khi mệt mỏi không làm được gì, cậu sẽ lại bị mẹ trách mắng. Dù cậu có khổ sở đến đâu, vất vả đến đâu cũng không liên quan gì đến mẹ cậu cả. Có lẽ chỉ cần cậu chăm chút cho sĩ diện gia đình, thì những việc khác đều không quan trọng.

Nếu chỉ nhìn nhận cậu ở những giá trị bên ngoài, chỉ mong đợi cậu thực hiện vai trò của mình mà không thực sự quan tâm tới bản thân cậu. Nếu như mẹ không thể chấp nhận con người hiện tại của cậu, nếu như mẹ chỉ cần lý tưởng của mình được thực hiện, bất luận con trai mẹ có phải là cậu hay không…

Tại sao cậu lại sinh ra trên đời này kia chứ.

“Một kẻ như mình, không sinh ra có lẽ tốt hơn.”

“Sự tồn tại của mình gây phiền tới người khác, và sự tồn tại ấy chẳng thể khiến ai vui sướng. Một kẻ như mình có sống cũng chẳng có giá trị gì.” Vừa nghĩ vậy, cậu vừa chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

.2.

Cảm giác đầu tiên của cậu là “Chói mắt quá”. Cậu hé mở mi mắt nặng trịch, trong nhãn quan mờ mịt của cậu, mọi vật dần hiện ra rõ nét và kết nối với nhau hơn. Cậu chậm rãi chớp mắt ngồi dậy, cảnh vật trước mắt liền trở nên tươi sáng hơn vài phần.

Cậu ngồi đó lơ đãng ngắm căn phòng một lúc. Vừa dụi mắt trước ánh sáng chói lòa, cậu vừa nhìn quanh. Nơi này là… Phải rồi, đây là nhà của bà ngoại.

Cậu bất giác nhìn xuống cơ thể mình, rồi mắt cậu lập tức mở lớn. Cậu đang ngồi trong một chiếc túi ngủ kỳ lạ. Bề mặt của chiếc túi ngủ màu xám đó rất trơn nhẵn, khi nhìn mặt trong của nó, cậu thấy những sợi mảnh như những sợi lông tế bào. Cậu bối rối không hiểu đây là thứ gì, nhưng rồi ngay lập tức cậu nhận ra đây là lớp vỏ côn trùng do côn trùng lột xác để lại.

Cậu bắt đầu liên tưởng từ đó và nhớ lại mọi chuyện. Mùa xuân sau khi cậu bị đột biến, rồi mùa hạ, cho tới thời điểm hiện tại. Dù vẻ ngoài biến thành hình dạng khác, nhưng ý thức và trí não cậu không có gì thay đổi. Sự bực bội khi không thể nói, không thể truyền tải suy nghĩ của mình; khoảng trống lớn giữa trái tim và cơ thể; và cảm giác bản thân thật thảm thương liên tục hòa trộn với nhau và quay mòng mòng trong đầu cậu. Cậu đã nhớ lại tất cả những thứ đó.

Cậu thẫn thờ nhìn lòng bàn tay mình, hết nắm lại rồi lại mở ra để cảm nhận cơ thể mình, rồi cậu nghe thấy tiếng cửa phòng khách mở ra. Theo phản xạ, cậu ngoảnh lại phía phát ra âm thanh.

Người đứng ở cửa là mẹ cậu. Giây phút nhìn thấy cậu, mẹ cậu sững sờ, thân thể cô cứng đờ, nét mặt như thể vừa nhìn thấy ma.

https://thuviensach.vn

Biểu cảm này cậu đã từng thấy trước đây rồi. Phải rồi, lần đầu tiên nhìn thấy cậu bị đột biến, nét mặt mẹ cậu cũng như lúc này. Nhưng hôm nay gương mặt mẹ không còn méo đi vì sợ và ghê tởm nữa.

"Yuichi…?"

Mẹ cậu run run hỏi như muốn xác nhận lại. Cô chậm rãi tiến tới từng bước, rồi ngồi sụp xuống trước mắt cậu.

"Là con phải không, Yuichi? Con thực sự… đã trở lại rồi đó ư?"

Đôi đồng tử của mẹ dao động. Từ khi bị đột biến, cơ hội để cậu nhìn kỹ gương mặt mẹ tăng lên, gương mặt ấy đã hằn nhiều nếp nhăn. Gương mặt ấy đã già hơn rất nhiều so với hình ảnh còn đọng lại trong ký ức cậu, gương mặt đã nếm trải nhiều cực khổ của mẹ.

"… Mẹ…"

Cậu gắng sức gọi bằng giọng khàn khàn. Ngay sau tiếng gọi ấy, cậu bị mẹ ôm ghì vào lòng.

"Yuichi!"

Giọng nói run run, hơi ấm của cái ôm chứa chan tình cảm. Sự tiếp xúc lạ lẫm mà từ khi biết nhận thức tới giờ cậu mới được cảm nhận vài lần. Bối rối, mâu thuẫn, rất nhiều cảm xúc nổi lên trong lồng ngực cậu.

Cậu biết rằng từ khi mình bị đột biến, mẹ đã phải hy sinh rất nhiều để chăm sóc cho mình và mẹ đã lo lắng suy nghĩ cho mình rất nhiều. Thế nhưng vẫn có gì đó trong lòng khiến cậu không thể thoải mái đáp lại cái ôm của mẹ.

Dù cảm nhận được rằng mẹ đang khóc vì cảm động, cậu vẫn không thể nhúc nhích. Cánh tay giơ ra dở chừng dừng lại giữa không trung.

Một kết thúc có hậu, sau bao hy sinh vất vả, cuối cùng con trai đã trở lại hình dáng ban đầu. Thật đáng mừng. Trước giờ đã có bao chuyện khổ sở, nhưng lúc này ngay cả những chuyện đó cũng đã trở thành những kỷ niệm đẹp. Xin chúc mừng, chúc mừng!

Nhưng như vậy có ổn không?

Tất cả đã đến lúc hết hiệu lực rồi sao?

https://thuviensach.vn

Có lẽ đối với mẹ cậu, đó đều là những chuyện đã qua, đã kết thúc, không cần phải nhắc lại. Nhất là sau năm tháng, mọi ấn tượng phai nhạt đi, có thể mẹ cậu sẽ bật cười và nói tuy đã có nhiều chuyện xảy ra nhưng chỉ cần hiện tại mọi thứ đều ổn là tốt rồi. Nhưng đối với cậu, đối với Yuichi thì khác.

Mẹ đã bắt cậu đi học các lớp học nghệ thuật, dù cậu khóc lóc không muốn đi. Mẹ cậu đã vứt món đồ chơi yêu thích của cậu chỉ vì cậu không nghe lời. Mẹ đã tự ý vứt bỏ bộ sưu tập của cậu chỉ vì cậu không dọn dẹp phòng ngủ. Bố mẹ đã đem con chó cậu yêu quý bỏ trên núi. Mẹ đã trả lại món quà cho ngày của mẹ mà cậu làm trong tiết học thủ công vì mẹ không cần tới. Đang chơi với bạn bè thì mẹ nổi giận nói đã tới giờ học khiến cậu ngại ngùng với bạn bè. Khi cậu thất bại khổ sở, mẹ còn trách mắng thêm như muốn xát muối vào vết thương của cậu. Hồi cấp hai, cậu đã kể với mẹ chuyện bị bạn bè trêu đùa ác ý, nhưng mẹ chỉ nghe tai này qua tai khác. Mẹ cười cợt và lấy những điểm yếu, những thất bại của cậu làm chuyện cười. Mẹ thường xuyên than phiền với mọi người là cậu thật kém cỏi. Vì lý do riêng mà mẹ vội vàng thay đổi trường nguyện vọng của cậu. Thời cấp ba, từng có lúc cậu nghĩ tới chuyện tự sát, không thể chịu đựng thêm nữa, cậu phải nhờ tới sự giúp đỡ của mẹ, nhưng mẹ gạt đi và nói cậu thích làm quá để gây chú ý. Khi cậu giam mình trong phòng, mẹ tỏ vẻ thấu hiểu và khiến cậu yên tâm, nhưng sau đó lại hỏi “Con định chạy trốn tới khi nào?”

Cậu từng bị ngôn từ đâm chọc. Bị đâm và bị xoáy sâu vào vết thương. Bị đánh. Bị xô bật ra. Bị gieo hy vọng để rồi cuối cùng lại thất vọng. Những câu trả lời không nhất quán. Bị trêu đùa bởi thứ tiêu chuẩn kép.

Từ trước đến nay, dù đã có bao chuyện xảy ra, nhưng chỉ cần chúng kết thúc thì liền coi như chưa từng có gì xảy ra sao? Chỉ một câu hỏi “Từng có chuyện như thế ư?” là đủ để dọn dẹp mọi chuyện sao?

Cảm xúc mãnh liệt vừa nảy mầm trong lòng, cơn tức giận càng lúc càng phình lên không thể kiềm hãm, nỗ lực để cơn tức giận này không dẫn tới bạo lực, tất cả những điều ấy cũng sẽ bị gạt bỏ chỉ với một câu đơn giản

https://thuviensach.vn

“Tuy nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng giờ mọi chuyện đã ổn rồi” sao? Mọi chuyện sẽ bị đơn phương xóa bỏ như thế ư?

Tay cậu, cơ thể cậu run rẩy.

Cậu đã nghe theo tiếng nói của người đời, rằng không được phép nói xấu, ghét bỏ và thù hận bố mẹ, những người đã sinh ra và nuôi nấng mình khôn lớn. Thậm chí cậu đã từng tự thuyết phục bản thân rằng mọi chuyện diễn ra như thế này đều là lỗi do mình, là do mình không tốt, hoàn toàn không phải lỗi của bố mẹ.

Dù có bị bố mẹ đối xử vô lý, cậu cũng nghĩ bố mẹ không tệ. Bởi họ không đánh đập cậu, cũng không đối xử độc ác. Cậu cố thuyết phục mình rằng mới chỉ thế này mà đã mang ác cảm với bố mẹ là không tốt, và bản thân việc muốn phản kháng họ chính là một kiểu dựa dẫm rất trẻ con.

Nhưng rốt cuộc kết quả thế nào?

Yuichi nhận ra mình đã từng thù, từng hận, từng căm ghét mẹ tới mức muốn giết chết mẹ.

“Yuichi…?”

Miharu cất tiếng ngờ ngợ. Cậu chậm rãi rời khỏi mẹ và nhìn mẹ lần nữa.

Chẳng đợi Miharu hỏi hết câu “Con sao thế?”, cậu vòng hai tay bóp cổ mẹ.

“Hự…”

Quá kinh ngạc, Miharu đảo tròng mắt liên hồi, chân tay quẫy đạp. Hẳn cô không thể ngờ rằng cô sẽ bị siết cổ trong khoảnh khắc mà cô ngỡ vô cùng cảm động này.

Máu dồn lên đầu cô, lực siết của những ngón tay tương đương với lượng cảm xúc bị dồn nén bây lâu. Khoảng không trước mắt cô đỏ lòm, ngoài màu đỏ ấy không còn thứ gì khác. Với nét mặt không che giấu cơn phẫn nộ như của thần Atula, Yuichi siết chặt cổ mẹ, và rồi…

Sau vài phút, hoặc là vài giây, Yuichi khẽ nới lỏng bàn tay và hạ cánh tay xuống.

https://thuviensach.vn

Cậu ngồi im ngắm Miharu đang vội hít lấy hít để khí oxy, giữa chừng ho sặc sụa.

Dù hành động của cậu gần như đã trở thành một vụ hành hung, nhưng rốt cuộc vẫn có một thứ gì đó như chiếc phanh hãm cậu lại.

Hóa ra cậu không thể giết mẹ mình.

Cậu chìm vào cảm giác không hẳn thất vọng cũng không hẳn an tâm.

Yuichi ngồi lặng yên chờ nghe Miharu nói. Không biết mẹ sẽ chỉ trích cậu là đồ sát nhân, hay sẽ chửi mắng nguyền rủa cậu, hay sẽ sợ hãi hỏi tại sao cậu làm chuyện đáng sợ như vậy; nhưng dù phản ứng của mẹ thế nào cũng không quan trọng với cậu.

Miharu chấn chỉnh lại hô hấp, cô ngồi thẳng dậy, ngẩng mặt lên. Gương mặt cô tái xanh, đôi môi tím ngắt run rẩy, Miharu nói nhỏ: “Mẹ xin lỗi.”

“… Tại sao mẹ không nổi giận?”

Yuichi hỏi, Miharu lắc đầu.

“Con hận mẹ là điều dễ hiểu mà. Mẹ đã nói rồi đó, mẹ sẽ chấp nhận tất cả.”

“Ý mẹ là chỉ cần con được hả dạ thì mẹ chết cũng cam lòng sao?”

“Làm gì có chuyện đó!”

Cô đáp lại tức thì, giọng cô đâu đó pha lẫn oán hận.

“Nếu chết mẹ sẽ biến thành ma, đêm nào cũng sẽ đứng ở đầu giường con!”

“Nghe ghê quá…”

“Thấy chưa? Ôi, hên là mình chưa chết.”

Nói rồi Miharu bật cười như thể vừa trút được một gánh nặng.

Giây phút nhìn thấy mẹ cười, trong lòng Yuichi cuộn lên một ý nghĩ.

Không phải từ đầu cậu đã muốn hận mẹ. Trái lại, khi hai người là mẹ con, một người không dễ dàng gì thù hận người còn lại được. Những ký ức dịu dàng ít ỏi ngày nào, những kỷ niệm ấm áp đã cắn rứt lương tâm cậu và

https://thuviensach.vn

không cho phép cậu có ác cảm với mẹ. Do cảm giác tội lỗi, cậu đã luôn làm theo những phương châm tốt đẹp để vùi dập những suy nghĩ thực sự của mình, dù cậu biết đó chỉ là sự tự lừa dối bản thân. Thế nhưng tâm trạng không thể trấn áp hoàn toàn của cậu đã biến thành sự phản kháng trong vô thức, để rồi trở thành nỗi nghi hoặc và bất mãn đè nặng trong lòng cậu.

Sau nhiều chuyện, giờ đây cậu đã chú ý đến cảm xúc thuần khiết không pha tạp của mình, chấp nhận nó và nói cho mẹ nghe. Cậu dốc ngược chiếc bình đựng bùn, ngỡ như chiếc bình ấy sẽ trở nên trống rỗng, nhưng cuối cùng vẫn thấy dưới đáy bình còn sót lại lòng biết ơn thật lòng đối với mẹ.

Ngày hôm đó, khi Isao đem cậu lên núi bỏ, Miharu đã tới đón cậu về.

Cậu đã nghĩ sẽ chẳng có ai tới cứu. Vây quanh bởi tiếng chim chóc côn trùng lạ tai, cậu nhận ra mình sẽ chết khô chét héo trong đám lá khô nơi đây mất.

Lặng lẽ trút hơi thở cuối cùng ở nơi mà không ai hay biết. Nếu cậu tiếp tục ở lại căn phòng đó thì kết cục cũng sẽ như vậy thôi.

Chiếc khóa túi xách bị kéo chặt. Giữa bóng tối nhân tạo. Ở một nơi không biết là nơi đâu, cậu cuộn tròn mình lại, mơ hồ nghiền ngẫm lại toàn bộ cuộc đời mình. Thật kỳ lạ, ngay cả lúc đó cậu vẫn không hề muốn được sống tiếp.

Sự trống rỗng bao vây đầu óc Yuichi đã cướp mất ý chí của cậu, giết chết mọi động lực của cậu, nó chỉ giúp cậu tiếp tục ngồi lại đó.

Sau khi bị đột biến, những điều cậu có thể mong ước không nhiều. Cậu nghĩ cậu cũng sẽ giống như Saya, chết khi vẫn mang những suy nghĩ bướng bỉnh, chết khi vẫn chưa thể nói ra miệng những điều mình muốn nói. Saya cũng chỉ là một cô gái vô tâm đáng thương mà thôi.

Cuộc sống vốn là như vậy. Dù sớm hay muộn thì cũng chỉ có cái chết chờ đợi chúng ta. Với cậu, cái chết chẳng phải điều gì bi kịch lắm, trái lại nó còn là thứ cậu mong chờ.

https://thuviensach.vn

Nếu vậy thì như thế là đủ rồi. Tự đáy lòng, cậu nghĩ tất cả mọi chuyện sẽ được đặt dấu chấm hết ở đây.

Và rồi cậu ngả mình ra, không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Cậu nghe thấy có tiếng thứ gì đó đang giẫm lên cỏ để tới đây. Là tiếng chân con gì thế nhỉ? Yuichi căng thẳng cứng người lại, tiếng bước chân chậm rãi đi về phía cậu.

Chiếc túi khẽ rung, dây khóa được mở ra. Ánh sáng nhờ nhờ lọt vào bên trong.

Mẹ thò đầu nhìn vào. Giọng mẹ gọi tên cậu. Bầu trời xanh đậm. Những vì sao lấp lánh.

Nhìn thấy những thứ đó, Yuichi mơ hồ cảm thấy mình vẫn chưa muốn chết.

Có người đã vội vã chạy tới bên cậu khi cậu cảm thấy mình bị bỏ mặc. Có người đã cứu vớt và khích lệ cậu khi cậu từ bỏ cuộc sống, từ bỏ hy vọng và cắt đứt với mọi thứ. Có người cần đến cậu.

Cậu có cảm giác mình vừa được cho phép sống tiếp. Khoảnh khắc ấy, một phần trái tim cậu chợt trở nên nhẹ bẫng. Giống như chiếc vỏ nặng nề như đá bao bọc lồng ngực cậu đã tan vỡ và rơi rụng lả tả, trái tim đóng băng lạnh giá của cậu được ngọn lửa sưởi ấm, lớp băng dần tan chảy. Khoảnh khắc mà cậu cảm thấy bản thân mình và một thứ gì đó bao quanh mình đã thay đổi.

Mỗi lần gợi lại trải nghiệm đó trong đầu, một thứ cảm xúc ấm áp liền thắp sáng lên trong lồng ngực cậu. Một ký ức quan trọng mang năng lực kỳ lạ, tiếp thêm dũng khí cho cậu và ủng hộ cậu.

Chính vào ngày đó, tâm hồn Yuichi đã được cứu vớt.

“Mẹ ơi.”

Cậu nói lý nhí, đầu vẫn cúi xuống.

“Cảm ơn mẹ vì hôm đó đã tới đón con về.”

Lúc đó cậu đã không thể cảm ơn mẹ. Cậu đã không thể truyền đạt được điều gì.

https://thuviensach.vn

Nhưng bây giờ, cậu đã nói được. Cậu có những điều cần nói ra.

Thế nên cậu phải nói ra. Dù có xấu hổ, có ngại ngùng đến mức nói xong phải tránh đi chỗ khác đi nữa.

Vì Yuichi lúc này đã biết cách nói lên cảm xúc của mình rồi.

“Cảm ơn mẹ vì đã luôn dõi theo con, chờ đợi con, và tin tưởng con.”

Cuối cùng, cậu đã nghĩ được rằng mình không phải rác rưởi, không phải kẻ vô dụng, mình là một người có giá trị, được người khác cần đến.

“… Mẹ hạnh phúc lắm.”

Miharu nói, mắt run rẩy nhìn lên, chóp mũi cô đã đỏ ửng. Cô đưa tay về phía Yuichi lần nữa, gò má cô đẫm nước mắt.

“Cảm ơn con vì đã trở về.”

“Vâng.”

“Mừng con đã về nhà.”

“… Dạ.”

Yuichi nói, lần này, cậu ôm lại mẹ thật chặt.

Có lẽ những nỗi phiền muộn vẫn chưa thể hết, và vẫn còn nhiều khó khăn đang chờ đợi họ phía trước. Vì trước nay họ chỉ sống trong một thế giới chật hẹp khép kín, nên việc bị cơn sóng dữ của thế giới rộng lớn nuốt chửng có lẽ sẽ rất khó khăn vất vả với họ. Dù có như vậy đi chăng nữa…

Yuichi nhấc một bên đầu gối lên, cậu chậm rãi đứng dậy. Vì đã quen với tầm nhìn của sâu, nên cậu có chút không quen với tầm nhìn của mình khi đứng dậy.

Nhưng đó là tầm nhìn ban đầu của cậu.

Cậu mở rèm, tắm trong ánh nắng mặt trời. Ngước nhìn bầu trời thu mát mẻ, Yuichi thấy cõi lòng mình thanh thản và nhẹ bẫng, chưa khi nào cậu có được cảm giác ấy.

Từ người đột biến trở thành người bình thường, một kết cục có hậu. Nhưng hiện thực không đơn giản như thế.

https://thuviensach.vn

Mọi thứ chưa kết thúc ở đây. Cậu sẽ phải bắt đầu bước đi trên những chặng đường mới.

Với trạng thái mới tinh ban đầu, con người ta phải gây ra nhiều thất bại, làm phiền tới nhiều người xung quanh rồi mới trưởng thành được.

Thế nhưng cậu không sợ. Vì cậu đã có một đồng minh luôn hỗ trợ mình rồi.

Cậu không cô đơn. Trước giờ là vậy, từ nay về sau cũng vậy.

Vì đã nhận ra điều đó, nên từ giây phút này, cậu lại có thể đặt đôi chân mình trên mặt đất và bước tiếp.

https://thuviensach.vn

.3.

Rốt cuộc thì “Hội chứng đột biến thành sinh vật quái dị” thực ra là gì?

Căn bệnh kỳ lạ này không chỉ dừng lại ở lớp người trẻ tuổi mà đã lan ra rất nhiều độ tuổi khác nhau, nhưng rồi một ngày, bắt đầu xuất hiện những người hồi phục từ căn bệnh này. Căn bệnh chí tử mà một thời được cho là mắc bệnh thì không thể khỏi, người bệnh được coi như người đã chết. Ngỡ như những trường hợp này sẽ được đưa tin trên báo đài như những kỳ tích, nhưng ngay sau đó, số người khỏi bệnh ngày càng xuất hiện nhiều hơn như thể đang đuổi theo những người đi đầu vậy.

Tanashi Yuichi được ghi nhận là đã chết, nhưng vì đã được điều trị khỏi hoàn toàn “Hội chứng đột biến thành sinh vật quái dị”, nên cậu cần phải đi làm lại hộ tịch. Ban đầu đó là một thủ tục ngoại lệ, nhưng về sau nhiều người khỏi bệnh cũng phải tới làm lại hộ tịch, nên thủ tục đặc biệt này đã trở thành một thủ tục thông thường. Có lẽ không lâu nữa, chính phủ cũng sẽ xem xét lại các điều luật đang hiện hành.

Tanashi Miharu quyết định dẫn con trở về nhà. Trong thời gian ở nhà ngoại, chồng cô là Tanashi Isao chưa một lần gọi tới cho cô, nhưng điều đó cũng dễ hiểu thôi.

Trong lúc ngán ngẩm nhìn đồ đạc và rác rến vung vãi trong phòng, chợt chân Yuichi vấp phải thứ gì đó. Miharu trêu chọc cậu, nói “Chắc tại con vẫn chưa quen đi lại đây”, rồi cô nhìn xuống chân con.

Cô tưởng Yuichi vấp phải túi rác, nhưng không phải. Khi nhìn kỹ, vật thể tròn trịa to cỡ cái đệm ngồi đó có chân tay, nó đang cựa quậy nhúc nhích. Nhìn kỹ hơn nữa, hình dáng bên ngoài của nó giống một con bọ dừa.

https://thuviensach.vn

Nó yếu ớt và chậm chạp bò đi vài bước rồi đột nhiên dừng lại. Những sợi cơ ngang chằng chịt trên tấm lưng tròn của nó đồng loạt mở ra, nó chòng chọc nhìn Miharu. Đó là ánh mắt của con người.

“Ghê tởm quá!”

Đứng cạnh Miharu đang sửng sốt không nói lên lời, Yuichi thốt lên, lời lẽ không nói giảm nói tránh chút nào.

Nếu nói cô không ngạc nhiên thì là nói dối, nhưng cô đã nhanh chóng hiểu được tình hình.

“Đây là bố con đấy…”

Miharu thì thầm, giọng nói mang vẻ phức tạp, không hẳn là kinh ngạc cũng không hẳn là than vãn. Con bọ dừa chớp mắt vài cái và đảo đầu nhìn quanh vài lượt.

Không biết anh bị đột biến từ bao giờ. Cô có nên vui mừng vì ít nhất anh vẫn còn sống không?

Thấy Miharu đứng sững đó, Yuichi nói.

“Giờ làm sao đây mẹ? Chúng ta mang vứt lên núi nhé?”

Giọng con trai quá lạnh lùng, Miharu liền chau mày nhìn con.

“Là nhân quả thôi mẹ. Bố đã đem vứt con lên núi, nếu bây giờ con làm như vậy thì bố cũng chẳng có quyền gì để than trách cả.”

Yuichi ngồi xổm nhìn xuống con bọ dừa, nói. Con bọ khẽ bò đi như thể sợ hãi.

Tuy rằng rất khó xác định đây có phải Isao không, nhưng nhìn phản ứng này thì có lẽ đúng là anh ta rồi. Miharu thở dài nói.

“Con đùa hơi quá rồi đấy.”

“Tính cách con méo mó mà… Vừa rồi con nói một nửa là nghiêm túc đấy, nhưng thôi nể mẹ nên coi như câu đó là nói đùa vậy.”

Thở dài trước tính cách ngang ngạnh phiền toái của con trai, Miharu suy nghĩ một chút rồi nói.

https://thuviensach.vn

“Trước mắt phải lau dọn nhà cửa đã. À nhưng mà cũng phải mua thực phẩm nữa. Yuichi, con giúp mẹ nhé?”

“Mẹ muốn con giúp việc gì?”

“Đi mua thực phẩm giúp mẹ. Mẹ sẽ viết ra các món cần mua.”

“Vâng, được ạ.”

Cô quyết định sẽ làm những việc cô có thể làm được. Thế nên ngày hôm nay Miharu cũng sẽ hoàn thành những việc trước mắt mình.

Về việc nên làm sao với Isao giờ đã bị đột biến, thì cô sẽ dọn dẹp nhà cửa và nấu nướng rồi vừa ăn tối vừa nghĩ cũng không muộn.

Nghe nói trong thị trấn người ta gọi những người thoát khỏi “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị” là những người “Cải tử hoàn sinh”. Trong số những người đã lấy lại được quyền con người của mình, có những người còn bắt đầu những hoạt động hướng về cộng đồng, ví dụ như mở các buổi diễn thuyết tại các địa phương nữa.

Yuichi cũng được mời làm diễn giả. Có lần, biết cậu từ chối với lý do không thể đứng nói chuyện trước đám đông, Miharu nói xen vào “Con không cần cố để làm thật tốt, chỉ cần làm thử xem sao thôi có được không?” Yuichi có vẻ vẫn đang lưỡng lự, nhưng có vẻ cậu cũng muốn làm một cái gì đó. Miharu quyết định sẽ không can thiệp thêm nữa, mọi chuyện phía sau tùy cậu quyết định.

Isao vẫn mang hình thù con bọ dừa, nhưng Miharu không vội, cũng không hy vọng gì nhiều. Cô không sốt sắng với chồng như với Yuichi sau khi cậu bị đột biến, nhưng cô vẫn đối xử với anh như với một thành viên trong gia đình. Chưa ai biết được rằng liệu Isao có thể cải tử hoàn sinh như Yuichi hay không.

Hôm trước, trong khi đang lướt web, chợt Miharu tò mò, liền thử tìm kiếm liên quan tới “Hội chứng biến thành sinh vật quái dị”. So với dạo trước, trong phần kết quả tìm kiếm, số lượng blog chia sẻ trải nghiệm và

https://thuviensach.vn

các trang mạng tổng hợp thông tin đã tăng lên nhiều, cô có cảm giác thông tin nhiều quá rất dễ bị loạn.

Trong những kết quả đó, Miharu tìm thấy một bài viết khá kỳ lạ.

Nếu phân loại, bài viết đó có lẽ thuộc thể loại huyền bí, hoặc tâm linh. Bài viết này mở đầu bằng lời nhận định rằng có thể "Hội chứng biến thành sinh vật quái dị" chính là sự sắp xếp của Thượng đế.

Trước đây Miharu cũng từng đọc một bài blog suy đoán một cách châm chọc rằng căn bệnh lạ này chính là sự thanh lọc của Chúa trời. Nhưng bài báo này lại nói rằng hội chứng bệnh này chính là một phép thử lòng người do một đấng vạn năng đưa ra đặt ra cho con người.

Những điều được coi là thông thường dễ dàng bị đảo lộn, những chuyện tưởng như không thể xảy ra đã thực sự xảy ra, cuộc đời là một ẩn số. Nó không đơn giản tới mức có thể nuốt chửng, nó khiến người ta cảm thấy là một câu chuyện đáng ngờ, nhưng chắc chắn đối với những người có lòng tin thì nó chính là sự thật.

Người trở thành sinh vật quái dị, sinh vật quái dị trở thành người, vì thế giới này là nơi có thể xảy ra những việc như thế, nên từ lúc này dẫu có xảy ra chuyện gì thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Miharu từ lâu đã thôi không còn lo lắng ưu phiền về tương lai nữa.

Từ nay về sau, dù có xảy ra những chuyện không thể tin nổi, thì chẳng mấy chốc chuyện đó cũng sẽ trở thành một chuyện thường ngày mà thôi. Ranh giới giữa chuyện bất thường và chuyện thường ngày thật mỏng manh. Thế nên không cần phải sợ.

Thay vì lo cho tương lai, vấn đề ngay trước mắt Miharu lúc này là "Tối nay ăn gì". Cô sẽ dốc sức giải quyết vấn đề này.

Từng ngày từng giờ, những người trở về từ cõi chết lần lượt lên tiếng, rất nhiều vấn đề đã được nhận thức và đưa ra ánh sáng. Nhưng mặt khác, ở khu xử lý của trung tâm y tế cộng đồng, thi thể của những người đột biến vẫn đang chất thành núi.

https://thuviensach.vn

Tình thế đang dần được cải thiện, nhưng ở một mặt khác nó vẫn không thay đổi và vẫn bi thảm như cũ. Hiện thực được chia thành ánh sáng và bóng tối.

Các bạn tập trung chú ý vào bên nào và mong đợi điều gì?

Hiện thực sẽ thay đổi tùy vào lựa chọn của mỗi người. Các bạn chọn lựa điều gì, nắm lấy điều gì? Tùy vào lựa chọn ấy mà những câu chuyện mới sẽ lần lượt xuất hiện, và các bạn sẽ đi trên con đường riêng của mình.

https://thuviensach.vn

[1] Những người tự giam mình trong phòng riêng và từ chối tham gia vào đời sống xã hội trong thời gian dài hơn sáu tháng, chỉ liên hệ duy nhất với người thân trong gia đình và dựa vào họ để sống. (Mọi chú thích trong sách đều là của người dịch.)

[2] Tiền bảo hiểm trợ cấp tử vong một lần là số tiền được chi trả cho gia đình nạn nhân nếu nạn nhân đã đóng bảo hiểm hưu trí trên ba năm mà qua đời khi chưa được nhận tiền lương hưu hoặc tiền bảo hiểm tàn tật.

[3] Một tổ chức (một chủ thể pháp luật) có tư cách pháp lý độc lập, có thể tham gia vào các hoạt động kinh tế, chính trị, xã hội… theo quy định của pháp luật.

[4] Còn được gọi là aerosol, là hệ keo của các hạt chất rắn hoặc các giọt chất lỏng, trong không khí hoặc chất khí khác.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

1. Start
2. Chương 1
    1. .1.
    2. .2.
    3. .3.
    4. .4.
    5. .5.
    6. .6.
    7. .7.
3. Chương 2
    1. .1.
    2. .2.
    3. .3.
    4. .4.
    5. .5.
    6. .6.
    7. .7.
4. Chương 3
    1. .1.
    2. .2.
    3. .3.
    4. .4.
    5. .5.
    6. .6.

https://thuviensach.vn

5. Chương 4
    1. .1.
    2. .2.
    3. .3.
    4. .4.
    5. .5.
    6. .6.
    7. .7.
    8. .8.
6. Chương cuối
    1. .1.
    2. .2.
    3. .3.
7. Table of Contents

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Start
Chương 1
.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
.7.
Chương 2
.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
.7.
Chương 3
.1.
.2.
.3.
.4.
.5.
.6.
Chương 4
.1.
.2.
.3.

https://thuviensach.vn

.4.
.5.
.6.
.7.
.8.
Chương cuối
.1.
.2.
.3.
Table of Contents

https://thuviensach.vn